ANONIM
Confesiunile sexuale ale unui anonim rus
Traducere din franceză de
Doru Mareş

Titlul original
CONFESSION SEXUELLE D ’UN ANONYME RUSSE
– 1912 –

© EST-Samuel Tastet Editeur – 2003
ISBN 973-85477-7-6
Tiparul executat la Regia Autonomă „Monitorul Oficial” la data de 30 septembrie 2003
Coperta: samuel tastet supracoperta &
Tehnoredactarea: corina mâţă & samuel tastet
Corectura: doru mareş & ana-maria paraschiv

„Textul este extraordinar de amuzant. Deşi copil, eroul a beneficiat de fantasticul noroc de a da de fete excepţionale în rapiditatea şi generozitatea reacţiilor.”
VLADIMIR NABOKOV

Aceste confesiuni sexuale aparţin unui rus din sud, născut către 1870 într-o familie bună, instruit şi, ca mulţi dintre compatrioţii săi, capabil de analiză psihologică. El şi-a redactat confesiunea în franceză, în
1912. Trebuie ţinut cont de datele de mai sus pentru a înţelege anumite aluzii politice şi sociale.

Ştiind, din lucrările dumneavoastră, că găsiţi profitabilă pentru ştiinţă cunoaşterea detaliilor biografice privitoare la dezvoltarea instinctelor la diferiţi indivizi, fie normali, fie anormali, mi-a venit ideea să vă trimit povestea amănunţită a propriei mele vieţi sexuale. Această povestire poate că nu este atât de interesantă din punct de vedere ştiinţific (nu am competenţa necesară unor

judecăţi de specialitate), dar are meritul exactităţii şi veridicităţii absolute. În plus, este completă. Voi încerca să îmi rechem şi cele mai palide amintiri în legătură cu subiectul propus. Cred că, din pudoare, oamenii cultivaţi – oricum, cea mai mare parte a lor – ascund această zonă biografică. Nu le voi urma exemplul. Am impresia că experienţa mea în domeniu, din păcate cu totul precoce, confirmă şi completează multe dintre remarcile pe care le-am găsit diseminate în cărţile dumneavoastră. Îmi puteţi folosi notiţele cum veţi găsi de cuviinţă, fireşte, aşa cum am văzut că obişnuiţi, fără a-mi dezvălui numele.

Sunt de neam rusesc, ieşit dintr-o încrucişare a nobilimii ruse cu cei de jos. Nu ştiu să fi existat niciun caz de morbiditate caracteristic, decelabil în existenţa părinţilor sau a familiei mele. Bunicii din ambele părţi au fost oameni absolut normali, echilibraţi psihic şi de o deosebită longevitate. De asemenea, unchii şi mătuşile mele au fost persoane puternice şi longevive. Tata şi mama, crescuţi la ţară, au fost copiii unor proprietari rurali destul de avuţi. Amândoi au beneficiat de o ardentă latură intelectuală a existenţei. Tata ducea o luptă înflăcărată pentru noile idei şi la banca unde era director şi ca preşedinte al consiliului provincial electiv (

zemstvo

). Ca şi mama, susţinea opiniile radicale şi scria articole de economie politică sau de sociologie în ziare şi reviste. Mama era autoarea unor cărţi de ştiinţă pe înţelesul tuturor ori pentru copii. Prinşi de lupta lor socială (care avea cu totul altă formă în Rusia de atunci decât în cea de astăzi), de cărţi şi dialoguri, cred că părinţii mei cam neglijau educaţia şi urmărirea propriilor copii. Din opt câţi au avut, cinci au murit foarte devreme, alţi doi la şapte şi, respectiv, opt ani. Dintre toţi copiii doar eu am apucat anii

maturităţii. Părinţii mei au fost oameni sănătoşi, cum am mai spus-o, iar moartea lor a survenit natural. Mama avea un caracter impetuos, aproape violent. Tata era o persoană nervoasă, dar ştia să se controleze. Probabil că temperamentul lor nu viza şi latura erotică fiindcă, după cum am înţeles la maturitate, căsătoria lor era un model de uniune conjugală. Prin existenţa lor nu a trecut nici măcar umbra vreunei poveşti de amor, cu excepţia aceleia care le-a provocat căsătoria, fidelitatea era totală de ambele părţi, ceea ce uimea societatea în care această virtute nu se întâlnea deloc, morala

„intelighenţiei" ruse fiind deosebit de relaxată în domeniul sexualităţii. Niciodată nu i-am auzit abordând subiecte scabroase. În acelaşi spirit al familiei îşi duceau viaţa şi unchii şi mătuşile mele: austeritate a moravurilor şi a conversaţiilor, interese intelectuale şi politice. În contradicţie cu ideile lor înaintate, regăseai la părinţii mei puţină vanitate nobiliară, ce e drept nevinovată şi lipsită de morgă. Căci se ştiau „nobili" în înţelesul acestui cuvânt în Rusia, adică de o „nobleţe" mult mai puţin aristocratică decât în Europa Occidentală.

Mi-am petrecut copilăria în mai multe oraşe mari ale

Rusiei meridionale, mai ales la Kiev. Vara mergeam fie la ţară, fie la mare. Îmi amintesc că, până pe la şase-şapte ani, deşi dormeam în aceeaşi cameră cu două dintre surorile mele (una cu doi, cealaltă cu trei ani mai mică decât mine) şi făceam baie împreună, nu am remarcat că organele noastre sexuale erau altfel construite. Ce e drept e drept: nu vezi decât ceea ce te interesează! Pentru copil, încă foarte asemănător în caracteristici animalului, utilitatea percepţiilor este deosebită. Bun, copilul este curios, dar să fie vorba de o curiozitate dezinteresată? Mă îndoiesc.

Iată şi o amintire în acest domeniu. Pe la vreo şase ani (ţin minte cu precizie vârsta datorită câtorva amintiri conexe), mi-a venit ideea să-mi îmbrac surioara de patru ani cu hainele mele de marinar. Asta se întâmpla într-o cameră în care aveam o oală de noapte în care am urinat, desfăcându-mi pantalonii. După asta i-am întins vasul soră-mii zicându-i să facă şi ea ca mine. Şi-a desfăcut şi ea pantalonii dar, fireşte, nu şi-a scos mădularul despre a cărui inexistenţă habar nu aveam, aşa că a făcut pe ea. Neîndemânarea surioarei m-a indignat de-a dreptul, nu am priceput deloc de ce nu a făcut ca mine, iar accidentul în cauză nu m-a învăţat nimic în legătură cu vreo diferenţă anatomică.

Altă amintire „urinară”, dar mai veche, de pe la vreo cinci ani, să zicem. Pe vremea aceea locuia la noi o fetiţă puţin mai mică decât mine. După cum am aflat mai târziu, era fiica unei prostituate de cea mai proastă calitate care, murind, lăsase în urmă un copil de două luni – exact fetiţa de care vă povestesc. Mama a luat copiliţa (a cărei mamă murise într-un imobil mare, în care ai mei închiriaseră un întreg etaj), a pus să fie alăptată şi s-a decis să o crească împreună cu propriii ei copii. Dar, lucru interesant pentru cei care cred în ereditatea morală, copilul acesta, cu toate că a primit aceeaşi educaţie ca şi noi, ceilalţi, ba chiar nici nu a ştiut că e adoptat, a manifestat încă din primii ani ai vieţii puternice înclinaţii către imoralitate. Habar nu aveam că nu ne era soră, iar ea era convinsă că mama noastră era şi a ei. Fiind copii foarte sensibili, foarte tandri, o mângâiam mereu, cum ne mângâiam cu toţii, o iubeam cum ne iubeam între noi, toţi ceilalţi fraţi, o tot pupam şi-o tot drăgăleam, pe când acel mic demon nu ştia cum să ne mai inventeze necazuri. Când a mai crescut ne-am dat seama ce caracter are. Am observat, de exemplu, că, de câte ori avea ocazia, făcea lucrurile exact pe dos prin

comparaţie cu etica noastră de copilaşi şi asta, ca să zic aşa, cu infailibilitatea legilor fizicii. De exemplu, niciodată nu povestea ce se întâmpla în camera copiilor, atunci când cei mari erau plecaţi, fără a-şi bârfi toţi tovarăşii de joacă. Era de-a dreptul pasionată să-i incite pe ceilalţi copii într-o direcţie greşită pentru a merge imediat să-i pârască celor mari. Avea abilitatea de a semăna discordie şi printre aceştia

(servitori etc.) cu inventivitatea ei calomnioasă. Pe când noi adoram animalele, ea le întărâta până la a le provoca moartea, dacă se putea, după care ne acuza fără ruşine de consecinţe în faţa celor mari. Îi plăcea să facă daruri însă – şi niciodată regula nu a suferit vreo excepţie – doar pentru a le lua imediat înapoi, bucurându-se de plânsul victimei. Cum era mai puternică fizic decât noi, ceilalţi, şi mai inteligentă în rău, ajunsesem ţintele ei preferate. Ne bătea şi nu îndrăzneam să ne plângem, ne calomnia şi nu ştiam cum să ne disculpăm. Ne fura mereu jucăriile sau ni le strica. Atunci când nu era nimeni pe aproape, fiind şi tare pofticioasă, ne lua toate dulciurile. Pe de altă parte, curios lucru, deşi ne făcea toate şicanele acelea, nu aveam nimic contra ei, ba chiar continuam să ţinem la ea căci ne era soră! Asta se explică probabil prin slăbiciunea mentală a copiilor care, uneori, iubesc chiar persoanele care le fac rău (de pildă, părinţii brutali), din incapacitatea de a le judeca faptele. Ştiam doar că trebuie să-ţi iubeşti fraţii şi surorile şi nu ieşeam din litera acestei legi etice. Pe la şase ani, fetei i-a venit ideea să fure banii pe care bona îi pitise în pat. Noi, surorile mele şi cu mine adică, ştiam ca toţi ceilalţi că bona pusese bani sub saltea dar, dincolo de faptul că doar gândul la furt ni se părea oribil, nu aveam nici cel mai mic interes în privinţa banilor. Sora adoptivă însă, deşi educată în aceleaşi condiţii ca şi noi, nelipsindu-i nimic, beneficiind de aceleaşi jucării, avea în plus

instinctul cupidităţii. Se pare că ne-ar fi agresat şi sexual, dar nu mai ţin minte nimic legat de acest subiect.

Amintirile legate de primii mei şase ani de viaţă sunt fragmentare şi incomplete. Alarmată de dezvoltarea precoce a înclinaţiilor vicioase la copilul adoptat şi temându-se de posibilul efect asupra noastră, mama a fost silită să o îndepărteze din familie. Fetiţa a fost încredinţată uneia dintre mătuşile mele, fată bătrână şi caritabilă, cu idei filantropice, care s-a ataşat puternic de pseudo-sora noastră, crescând-o cum a putut mai grijuliu. Totul a fost însă inutil. Ajunsă la colegiu, Olga nu a vrut deloc să înveţe. Pe la optsprezece ani, părăsindu-şi binefăcătoarea, practica deja meseria mamei.

La douăzeci şi doi de ani era deportată în Siberia pentru tâlhărie şi tentativă de omor. Am făcut această digresiune, cam lungă, frapat de opinia lui Wundt care, în a sa „Ethik”-ă, pretinde că doctrina lui Spencer, conform căreia înclinaţiile morale se pot transmite ereditar, ar fi pură literatură. Cred că povestea Olgăi demonstrează că predispoziţiile morale ereditare (căci educaţia nu a jucat nici cel mai mic rol aici) se manifestă foarte devreme la anumiţi copii. Dar, să revin la propria mea poveste.

Aşadar, ţin minte că, pe când mă jucam cu cele trei fetiţe, mi-a venit ideea (de ce? nu mai ştiu dar, cu certitudine, nu avea nicio legătură cu cine ştie ce senzorialitate sexuală) de a face pipi într-o cutie goală de chibrituri (în Rusia, pe vremea aceea, cutiile de chibrituri erau cilindrice şi semănau cu nişte păhărele fără picior) spre a le da surioarelor să bea. Cele trei fetiţe au ascultat cuminţi şi au băut conştiincioase conţinutul păhărelului pe care îl umpleam la loc de câte ori se golea. Micuţa Olga părea să găsească în necuviinţa cu pricina o deosebită plăcere dar, cum dragostea pentru delaţiune era trăsătura dominantă a caracterului ei, s-a grăbit să fugă în casă şi

să-i povestească mamei ce se întâmplase. Înclinaţia ei către pârâ era inexplicabilă atâta vreme cât părinţii noştri încercau fără încetare să ne inspire cea mai profundă ură faţă de denunţuri, spunându-ne că nu e nimic mai rău decât să „torni” şi mustrând-o pe Olga de fiecare dată când o făcea. Numai că, pentru ea, delaţiunea şi calomnia însemnau o irezistibilă pasiune. Ura întreaga lume şi se străduia să facă rău, deşi nu găsea în jurul ei decât afecţiune şi iubire. Era o realitate incontestabilă chiar dacă pare apanajul unei psihologii incredibile. Încă o dată îmi spun că singura explicaţie tot de o ereditate nefericită ţine. Când Olga a fost îndepărtată din casa noastră, mama, spre a ne da o explicaţie, s-a folosit de o poveste fantezistă. Am mai văzut-o, totuşi, pe Olga, dar din ce în ce mai rar căci, din acel moment, ea a locuit cu mătuşa noastră la ţară. Ştiam de furtul banilor bonei, că doar se petrecuse în prezenţa noastră, dar nu i-am dat mare importanţă. Încă mai puţină importanţă am acordat manipulării organelor noastre sexuale, cu atât mai mult cu cât faptul l-am aflat doar din poveşti, ieşindu-mi complet din memorie. Când, la zece ani, Olga a fost readusă în oraş de mătuşa noastră pentru a o înscrie la colegiu, ca elevă externă, am avut ocazia să o văd ceva mai des şi doar cu acea ocazie am înţeles că nu e sora noastră cu adevărat.

Pe la şapte ani ştiam deja cum erau făcute fetele, observând conformaţia surorilor mele, dar chestiunea nu mă interesa sub nicio formă. Aici pot plasa un episod despre care am păstrat o amintire foarte clară, deşi nici vorbă nu a fost să mă fi impresionat sexual. Aveam între şapte şi opt ani.

Ne petreceam vara pe malul Mării Negre, într-o vilă dintr-un oraş caucazian. Eram vecini cu familia unui general ai cărui băieţi (de şase, nouă şi zece ani)

veneau deseori să se joace cu mine în grădina imensă care ne înconjura casele. Mi-amintesc că, într-o zi, ne-am trezit singuri, eu şi Serioja, băieţelul de nouă ani al generalului, după un perete pe care era desenat cu cărbune un bărbat cu penis enorm şi următoarea inscripţie: „Domnul de Pulă Ascuţită”. Nu mai ştiu despre ce vorbeam. Serioja mi-a zis dintr-o dată; „Tu le-o tragi surorilor tale?” (Utiliza un echivalent rusesc la fel de grosolan, dacă nu şi mai şi.) „— Nu înţeleg ce vrei să spui, i-am răspuns. N-am mai auzit aşa ceva.” „— Ei, chiar nu ştii ce înseamnă să ţi-o tragi cu cineva? Păi toţi băieţii ştiu asta!” L-am rugat să-mi explice misterul.

„— Trasul, mi-a spus, este când băiatul îşi înfige puţulica în puţulica fetei.” În gând mi-am zis că treaba nu putea avea niciun sens şi nu prezenta interes dar, din politeţe, nu am comentat nimic, ci am schimbat vorba.

Nici nu m-am mai gândit la conversaţia cu pricina care, de altfel, mă decepţionase, când, peste vreo câteva zile,

Serioja şi Boria, cel mai mare dintre fraţi, mi-au zis;

„— Victor, hai cu noi să i-o tragem lui Zoe”. Zoe era o grecoaică de vreo doisprezece ani, fata grădinarului generalului. Cum aflasem ce înseamnă „trasul” şi nu mă interesa deloc acel act, ba chiar mi se părea absurd, am încercat să nu dau curs invitaţiei. Numai că fraţii au început să insiste: „— Hai, băi, nu fi imbecil! Să vezi ce mişto e!...” Fiindu-mi mereu, temperamental, teamă să deranjez, politicos până la laşitate, i-am urmat pe cei doi nemernici, cărora li s-au adăugat şi fratele cel mic, Kolia, apoi Zoe, despre care era vorba, un evreu de vreo opt sau nouă ani pe care îl chema, dacă îmi amintesc bine,

Mişa, şi un băieţel rus cam de zece ani, Vania.

Am pătruns adânc în grădină. Acolo, într-un boschet, băieţii şi-au scos penisurile din pantaloni şi au început să se joace cu ele. Îmi amintesc aspectul acelor organe şi

realizez, acum, că erau în erecţie. Zoe le manevra din vârful degetelor, băga fire de iarbă între prepuţ şi gland sau în uretre. A vrut să-mi facă şi mie chestia asta, dar m-a durut şi am protestat. Pe urmă, Zoe s-a culcat în iarbă ridicându-şi juponul, desfăcându-şi coapsele şi arătându-şi sexul. Şi-a desfăcut buzele mari cu degetele şi am fost tare mirat constatând că vulva era roşie pe dinăuntru. Căci, deşi văzusem zonele genitale ale surorilor mele, niciodată nu privisem o vulvă întredeschisă.

Impresia a fost dezagreabilă. După asta băieţii s-au culcat, unul după celălalt, peste pântecul lui Zoe, introducând penisurile în vulvă. Întrucât treaba continua să nu mă atragă în niciun chip, n-aş putea să vă spun dacă era o introducere completă sau un contact superficial. Vedeam doar băieţii şi fetiţa mişcându-se din greu, ea dedesubt, ei deasupra, ba chiar fiecare dintre băieţi, spre marea mea mirare, prelungind destul de mult acest exerciţiu. Micul Kolia a făcut şi el ca toţi ceilalţi.

Mi-a venit şi mie rândul. Tot din politeţe faţă de ceilalţi, mi-am lipit penisul de vulva micuţei grecoaice, dar aceasta din urmă nu a fost deloc mulţumită de mine, ba m-a mai şi făcut imbecil şi mârţoagă, reclamând că nu mă pricep niciun pic, că am o cârpă de puţulică. A

încercat totuşi să mă înveţe cum să o fac mai bine dar, nereuşind, a repetat că sunt un imbecil. Mi-am simţit cu atât mai rănit orgoliul cu cât mă mai făcuseră şi

„mârţoagă bătrână” şi conştientizam că particip la lucrul acela absurd şi insipid din pură curtoazie şi fără să mă intereseze defel. În rest, nu aveam nici cea mai mică bănuială că ceea ce se întâmpla putea fi considerat ruşinos sau imoral. Aşa încât, la întoarcerea acasă, i-am povestit mamei, de faţă cu toată lumea şi complet lipsit de griji, în cel mai nevinovat chip, cum ne distraserăm.

Nu era vorba despre o delaţiune, căci nu mi-ar fi dat prin cap că a „trage” o fetiţă poate fi un act demn de pedeapsă. Stupoare generală. Scandal teribil. Tata a plecat să-l caute pe general pentru a-l avertiza asupra pericolului moral la care sunt expuşi copiii săi, fără îndoială din cauza frecventării unor asemenea mici ticăloşi precum Zoe, Mişa ori Vania, copii proveniţi din familii de joasă extracţie. Însă pe general l-au apucat toate pandaliile la ideea că propriii săi copii (ia gândiţi-vă, copii de general!) ar fi capabili să facă lucruri murdare, a afirmat că sunt un mincinos şi l-a înjurat pe tata care i-a răspuns şi el cu virulenţă. Divorţul între cele două familii vecine a fost complet. Astfel s-a desfăşurat primul meu contact cu problemele sexuale, contact care, de altfel, nu m-a murdărit nicicum, căci nu am priceput nimic din ceea ce am văzut şi nici nu am resimţit umbra vreunei emoţii genezice. Nu era mai mult decât dacă aş fi văzut aceiaşi copii frecându-şi nasurile între ei.

Mi-aduc aminte că, la un timp după acest incident, reveniţi la Kiev, am auzit-o pe mătuşa mea, care se întorsese şi ea în oraş, vorbind cu mama despre Olga care acolo, la ţară, dormea pe terasă din cauza verii toride. În acele nopţi era vizitată de băiatul de doisprezece ani al vizitiului cu care „făcea murdării”.

După scandalul din Caucaz am înţeles despre ce „murdării” era vorba. Mama i-a răspuns mătuşii: „Ah!

Acum înţeleg de ce Olga vine pe aici palidă şi vineţie sub ochi”. Am conchis că făcutul de „murdării” e dăunător sănătăţii.

Pe vremea aceea şi mai târziu, până pe la unsprezece ani, eram excesiv de pudic. Pudoarea nu avea nicio bază sexuală, ci era, cred, pur imitativă. Îmi închipuiam că ar fi fost înfricoşător nu doar să te arăţi gol în faţa unei persoane de sex feminin, dar chiar să fii văzut de aceasta

în chiloţi şi cămaşă. De la şapte ani am avut camera mea separată şi îmi amintesc teroarea pe care am resimţit-o când camerista m-a surprins în timp ce îmi schimbam cămaşa. Din acea clipă m-am asigurat cu deosebită grijă ca uşa să fie încuiată înainte de a urina, de a mă dezbrăca etc. Ceea ce mă face să cred că nu era nimic sexual în acele reacţii este faptul că am cunoscut cazuri de copii de trei sau patru ani ce resimţeau acelaşi tip de teroare a pudicităţii. Fenomenul poate fi imitativ sau urmare a unei sugestii: copiii îi văd pe cei mari ascunzându-se pentru a se dezbrăca, pentru a-şi face nevoile etc, aud femeile ţipând ascuţit când sunt pe punctul de a fi surprinse în furou şi trag concluzia că a fi văzut lejer sau deloc îmbrăcat e un lucru rău. La această vârstă impresiile sunt atât de profunde, atât de tenace! Tata, ca să-mi inspire curajul fizic, vorbea în faţa mea cu dispreţ despre băieţii slabi, fricoşi, care nu ar fi fost decât nişte „fătălăi”, ceea ce a făcut asupra mea o atât de profundă impresie încât, până când am devenit bărbat, am considerat slăbiciunea fizică drept cea mai ruşinoasă, cea mai rea dintre toate viciile, şi mă gândeam cu groază că aş putea fi unul dintre acei „fătălăi” la care se referea tata, deşi mă dovedeam chiar inversul modelului, foarte robust pentru vârsta mea şi curajos chiar dacă, moral vorbind, cam fricos. (Nu ezitam să mă iau la bătaie cu cine ştie ce băiat mai mare decât mine, dar nu îndrăzneam să ridic tonul pentru a-mi cere drepturile cele mai evidente.)

Dar, să revin la pudoare. Pe vremea aceea aveam anumite visuri care s-au prelungit de-a lungul întregii mele existenţe şi continuă şi în ziua de azi: se făcea că mă găseam pe stradă sau într-o cameră, fie neîmbrăcat, fie fără pantaloni sau haină, fie desculţ

(uneori doar cu un picior încălţat), încercând să ascund acest fapt scandalos şi resimţind suferinţe de nespus.

Aceste visuri revin şi acum, iar suferinţa pe care mi-o provoacă nu este mai mică decât la opt sau nouă ani!

Cu toate acestea, de pe la doisprezece ani, în viaţa reală nu mai acţiona asupra mea niciun fel de pudoare şi, dacă totuşi evitam să fiu văzut gol, era din respect pentru regulile sociale şi deloc din cine ştie ce sentiment intim. Încă o dovadă a profunzimii amprentelor subconştiente ale impresiilor infantile. Un alt vis oribil, de care nimic nu m-a putut vindeca, era acela în care se făcea că stăteam în bancă, la şcoală, fără să fi învăţat lecţia, în aşteptarea întrebărilor profesorului. Coşmarul acesta mă chinuieşte şi acum, măcar o dată pe săptămână. Cât despre acela în care sunt surprins puţin sau deloc îmbrăcat, în public, revine cam la cincisprezece, douăzeci de zile o dată şi chiar că e penibil. În urma variilor dialoguri am aflat că multe persoane (mai ales femei) au asemenea visuri angoasante, în care se văd parţial sau complet dezbrăcate în public. Tot în copilărie mai visam adesea că mă prăbuşesc în prăpăstii sau că sunt urmărit de animale sălbatice ori de câini, dar, odată ajuns la maturitate, aceste visuri au dispărut.

Îmi amintesc că, pe la şapte sau opt ani (după povestea cu băieţii generalului), mă plimbam pe stradă cu surorile mele, însoţiţi fiind de guvernanta franţuzoaică.

Dintr-o dată a apărut un băieţel, vizibil din plebe (un mic mujik), care, fără să mă cunoască, arătându-mi-o pe una dintre surorile mele cu degetul, m-a întrebat: „I-o tragi?”

Pe vremea aceea aveam o guvernantă din Franţa, o fată tare de treabă la care ţineam în mod deosebit. Îmi dădea să citesc tot felul de cărţi franţuzeşti de care eram pasionat, mai ales când era vorba de cărţi de călătorie sau cu aventuri din război. Mlle Pauline nu mă irita decât atunci când trebuia să facem lecţia de pian.

Uram exerciţiile pe claviatură. Ţineam şi la camerista noastră şi nu ştiu ce ne bucura mai mult: să ascultăm cântecele provensale pe care le cânta Mlle Pauline, acompaniindu-se la pian, sau basmele cu zâne pe care ni le povestea camerista Pelaghia. Intenţionam să explorez inima Africii, dar neapărat împreună cu soţia mea, aşa cum făcuse Bekker, ale cărui scrieri de călătorie le citisem. Doar că stăteam în cumpănă dacă să mă însor cu Mlle Pauline sau cu Pelaghia. Îmi ziceam că pentru un explorator era mai practic să aibă o nevastă ca Pelaghia, fată de la ţară, puternică şi bună bucătăreasă. Dar manifestam mai multă afecţiune pentru

Mlle Pauline, mai instruită şi cu o conversaţie mai interesantă. Aşa că merita s-o iau mai degrabă pe ea cu mine, cu atât mai mult cu cât în deşert nu existau piane ca să mă înnebunească cu gamele. Numai că, la un moment dat, am auzit pe cineva povestind că

Rubinstein călătorea cu un mic pian portabil fără sunet pentru ca degetele să nu-i „înţepenească". Şi m-a apucat spaima că Mlle Pauline ar putea lua cu ea în călătorie un asemenea pian portabil pentru a mă obliga să fac exerciţiile acelea odioase, şi tot curajul de explorator african mă părăsea. Asta a făcut ca balanţa să încline către Pelaghia, căreia i-am declarat solemn intenţia de a o lua de nevastă când o să mă fac mare, pentru a veni cu mine să explorăm Africa, ceea ce a consimţit din toată inima.

În acea perioadă eram plin de afecţiune faţă de toate persoanele din jurul meu. Îmi iubeam părinţii, o iubeam pe Mlle Pauline, le iubeam pe servitoare (mai ales pe

Pelaghia), iar pe soldaţi îi adoram. Aproape de casa noastră se afla un corp de gardă unde aveam numeroşi prieteni printre soldaţi. Din principiu, părinţii ne lăsau

nouă, copiilor, deplină libertate de mişcare tot aşa cum, în virtutea aceluiaşi principiu, nu ne pedepseau niciodată.

Dacă eram de acord să efectuez corvezi neplăcute, precum studiul pianului, o făceam din politeţe sau slăbiciune a voinţei, nu din nu ştiu ce constrângere exterioară. Guvernanta trebuia să se supună şi ea sistemului, chiar dacă i se părea straniu. Ieşeam la plimbare când aveam chef şi făceam cunoştinţă cu cine ne căşuna. În ceea ce mă privea, legasem prietenii cu mai mulţi soldaţi care, în ochii mei, erau înconjuraţi de o aureolă de majestate cvasidivină, mai ales cavaleriştii, husari ori dragoni. Resimţeam o voluptate celestă când le atingeam nasturii de metal, galoanele, căştile şi, mai ales, armele. Ca toţi copiii, eram nebun după arme (săbii, puşti, pistoale) şi rămâneam ore în şir în cazarmă pentru a mângâia obiectele care mă fascinau. Cât de fericit aş fi fost dacă părinţii, în loc să-mi cumpere trenuleţe sau alte nimicuri care nu prea mă interesau, mi-ar fi dăruit săbii sau puşti! Nu o făceau însă niciodată, probabil tot din principiu, iar eu eram prea timid pentru a-mi exprima dorinţele. Părinţii mei, internaţionalişti şi antimilitarişti, habar nu aveau ce admirator fanatic al acelor „târâie sabie” şi ce şovin le era feciorul! Într-adevăr, soldaţii mă iniţiaseră într-ale patriotismului rusesc, asigurându-mă că armata rusă nu a fost niciodată învinsă şi nici nu ar putea fi bătută de vreo forţă omenească, fiindcă un singur soldat rus e mai tare decât cincizeci de soldaţi nemţi, franţuji, englezi ori turci. Mi-am întrebat tatăl dacă este adevărat. Mi-a răspuns că nu. Fireşte, nu l-am crezut. Doar afirmaţiile prietenului meu husar mă convinseseră, din moment ce aparţineau unui om competent, unui specialist, pe când tata nu era decât un civil oarecare. Cât e de plăcut să aparţii unei naţii ai cărei soldaţi nu au putut fi nicicând bătuţi! Tata îmi spusese că Sevastopolul a fost

luat de francezi, numai că prietenii mei soldaţii mă asiguraseră că, dimpotrivă, soldaţii francezi şi englezi fuseseră învinşi şi exterminaţi la Sevastopol, ceea ce îmi părea mult mai plauzibil. În timpul războiului ruso-turc din 1877-1878, părinţii mei s-ar fi bucurat dacă Rusia ar fi fost învinsă, căci nu puteau să-i sufere guvernul, lucru de care habar nu aveam. Eu, în schimb, citeam pasionat ziarele, iar nararea victoriilor compatrioţilor mă exalta (reversul nu era niciodată mărturisit de presa rusă). Mă apuca turbarea că nu eram decât un copil şi, prin urmare, nu mă puteam înrola ca să lupt alături de prietenii mei husari. Generalii Gurko şi Skobelef erau eroii mei preferaţi.

Tot cam pe vremea aceea, între opt şi nouă ani, am devenit credincios. Surorile mele şi cu mine fuseserăm crescuţi în afara oricărei religii, cam ca toţi copiii intelectualităţii ruse de atunci. Nu se ştie destul de bine în Europa că reprezentanţii clasei instruite din Rusia sunt total nereligioşi şi atei. Rusia este judecată doar după spiritele excepţionale precum Tolstoi sau Dostoievski.

Misticismul, creştinismul lor sunt complet străine clasei elevate a Rusiei. La noi, femeile sunt tot atât de puţin credincioase ca şi bărbaţii. Noi, aceşti ruşi, nu putem înţelege cum persoane instruite din Europa occidentală şi mai ales din Anglia sunt atât de interesate de problemele religioase. Ne tot mirăm că englezi inteligenţi, savanţi câteodată, ţin morţiş să aibă un templu în care să asculte tot felul de banalităţi moralizatoare, platitudini şi sumedenie de locuri comune debitate de către un predicator. Obiceiul englezesc de a citi fără încetare

Biblia, de a o cita cu orice ocazie, ni se pare o manie ciudată, din moment ce există atâtea mii de cărţi mai instructive, mai agreabile, mai interesante din toate punctele de vedere decât Biblia. Tot aşa, când aflăm că, în ţările Europei occidentale, savanţi şi filosofi, gânditori

serioşi dialoghează pentru a conchide dacă sentimentul religios e sau nu etern şi dacă umanitatea îl va pierde vreodată, nu ne putem ascunde surpriza, căci noi trăim într-un mediu în care orice sentiment religios a dispărut fără să lase vreo urmă. Cum să admitem necesitatea şi perenitatea religiei când, la noi, întreaga societate instruită, floarea elitei naţiei, un milion de oameni dacă nu mai mult, trăieşte fără a simţi nici cea mai mică nevoie a vreunei credinţe religioase? Din acest punct de vedere. Rusia tipică nu înseamnă excentricul Tolstoi, ci

Kropotkin care, în lunga sa existenţă, a meditat asupra unei mulţimi de lucruri dar niciodată asupra lui

Dumnezeu sau a sufletului. Chestiunea religioasă nu se pune în opera lui, cum nici cea privitoare la astrologie, chiromanţie etc. În familia mea, ca şi în toate celelalte cu care aveam relaţii, nu se vorbea niciodată copiilor despre Dumnezeu, despre viaţa viitoare sau despre Iisus

Christos.

Lucrul acesta o mâhnea într-atâta pe Pelaghia încât s-a hotărât să încerce să-i convertească pe micii păgâni, învăţându-ne religie, lucru posibil fără ştirea părinţilor şi pentru că, după cum am mai spus-o, deşi ne iubeau, aceştia nu se prea ocupau de noi. Pelaghia nu doar mi-a explicat principalele dogme creştine, dar m-a şi învăţat rugăciuni pe care le recitam cu aer grav. Până la urmă s-a hotărât să mă ducă şi la biserică pentru împărtăşanie, după cum făcuse şi cu cea mai mare dintre surorile mele. Prin naştere, aparţineam bisericii de rit grec, căci, în Rusia, botezul este obligatoriu pentru toţi copiii „ruşi”, născuţi, adică, din părinţi greco-ortodocşi.

Statul nu consideră drept ruşi catolicii, evreii, mahomedanii, protestanţii. Aceştia sunt doar „subiecţi alogeni (

inorodţi) ai Imperiului”, în niciun caz ruşi. Am cunoscut un student evreu venit din Rusia care a fost uimit când, într-un document oficial franţuzesc, i s-a atribuit naţionalitatea rusă. A crezut că s-a făcut o greşeală şi a scris: „Sunt de naţionalitate evreiască”, fără să înţeleagă răspunsul funcţionarului francez: „În Franţa acceptăm termenul de religie evreiască, dar nu şi pe acela de naţionalitate evreiască”.

Nu există vârstă clară pentru prima împărtăşanie, aceasta poate avea loc încă de la botez şi, în clasa de jos, chiar se întâmplă aşa ceva. Înainte de a mă duce la împărtăşanie, Pelaghia mi-a explicat că preotul mă va spovedi. Drept pentru care m-am pregătit pentru spovedanie, tremurând şi încercând să-mi descopăr păcate care trebuie să fi fost minuscule. Numai că eram proprietarul unui infinit amor propriu, ca orice timid, iar ideea de a dezvălui micile mele greşeli unui străin mă înspăimânta. Pelaghia mă învăţase că sunt continuu însoţit de un înger care mă apăra de diavol. Mi-aduc aminte că, întins în micul meu pat de fier, cu lumina stinsă, nu puteam adormi gândindu-mă la ceea ce urma să-i spun preotului. Ba luam decizia de a-i ascunde păcatele, precum acelea de a scoate intenţionat limba la sora mea sau de a fi leneş în studiul gamelor ori al gramaticii franceze pe care mi le impunea Mlle

Pauline – doar că atunci îmi venea în gând că asemenea păcat mi-a fost transmis de diavol –, ba hotărâm să-i spun totul, simţind că ascult sfatul îngerului. Până la urmă îngerul a învins şi m-am hotărât să-i spun totul confesorului, oricât ar costa asta amorul meu propriu.

Am simţit dintr-o dată un sentiment de sfântă bucurie, de beatitudine şi am adormit în braţele-i. A doua zi, pe când Pelaghia mă ducea la biserică, inima îmi zvâcnea cu putere, dar sfânta mea hotărâre era de neclintit.

Mare mi-a fost mirarea când preotul nu m-a întrebat nimic despre păcatele mele ci doar dacă ştiam rugăciuni şi despre Simbolul de la Niceea, despre care Pelaghia îmi vorbise, şi pe care, de bine de rău, îl spuneam pe dinafară, fără să pricep mai nimic (căci, în Rusia, între vechea slavonă liturgică şi rusa vorbită e aceeaşi potrivire ca între engleza din „Beowulf sau „Caedmon's

Paraphrase" şi engleza contemporană – iată de ce rugăciunile pe care le spune poporul rus îi sunt absolut ininteligibile). Apoi am primit împărtăşania fără să simt nicio emoţie ci doar întrebându-mă de ce pâinea

(împărtăşania greco-ortodocşilor consistă din bucăţi de pâine, nu din ostii) şi vinul nu au deloc gust de carne şi de sânge. Apropo de spovedanie, ţin să remarc că preoţii greco-ortodocşi îi înţeleg sensul mult mai bine decât preoţii catolici. Într-adevăr, când, mai târziu, ca elev de gimnaziu, eram obligat de regulamentul şcolar să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc anual, preotul nu mi-a pus niciodată întrebări despre păcatele de natură sexuală, nici chiar când împlinisem şaptesprezece ani.

M-a întrebat doar dacă eram respectuos cu profesorii, dacă mă bat cu colegii şi dacă îmi învăţam conştiincios lecţiile! În schimb, cunosc cazul unei doamne catolice convertite la greco-ortodoxie, absolut indignată, teribil de dezamăgită de maniera sumară şi „superficială" în care confesau preoţii noii sale religii! „Nu m-a întrebat mai nimic!", îmi spunea.

Fervoarea mea religioasă nu a durat prea mult.

Pelaghia ne-a părăsit la ceva timp după împărtăşania mea clandestină de care părinţii nu au aflat nimic. Nivelul meu de inteligenţă în acea perioadă dintre opt şi zece ani făcea progrese rapide. Am înţeles că părinţii mei erau atei, ceea ce m-a făcut să încetez dintr-o dată să mai cred, cu atât mai mult cu cât autoritatea excelentei

Pelaghia, de acum plecată, nu se mai exercita asupra mea, în timp ce sentimentele patriotice şi militariste erau întreţinute de conversaţiile cu soldaţii prieteni, simboluri ale forţei fizice faţă de care chiar tata îmi inspirase o profundă veneraţie, fără să prevadă consecinţele. Aşa că perioada mistică a vieţii mele a fost foarte scurtă.

La nouă ani le-am pierdut pe cele două surori ale mele. Au contractat aceeaşi difterie ca şi mine dar, dintre toţi trei, doar eu m-am vindecat. Moartea lor mi-a fost ascunsă timp de mai multe luni, inventându-se tot felul de poveşti. Numai că deja începuse să mi se dezvolte un soi de spirit critic, aşa că bănuiam că se întâmplase o nenorocire. Atunci când, în sfârşit, am aflat adevărul, m-a durut dar, curios, nu am plâns deşi, altfel, izbucneam în lacrimi de câte ori vedeam murind câini, pisici, păsări sau şoareci. Poate şi fiindcă nu am simţit un şoc moral, tocmai bănuind ceva din adevărul care îmi era ascuns.

Puţin mai târziu a plecat şi Pauline, lucru ce m-a umplut de tristeţe la fel ca şi plecarea Pelaghiei. Mama îmi ghida pregătirea pentru intrarea la liceu (gimnaziu sau colegiu). În Rusia acesta are opt clase, dacă nu le socotim şi pe cele una, două sau trei clase pregătitoare

(pe vremea mea era una singură). Intrai în prima clasă pe la zece sau unsprezece ani şi terminai studiile secundare (dacă nu erai nevoit să repeţi anumite clase ca urmare a notelor proaste la examenele de promovare dintr-un an în altul) pe la optsprezece sau nouăsprezece ani. Reuşita la ultimul examen (examenul de maturitate)

deschidea porţile către universităţi sau alt tip de şcoli superioare, la fel ca bacalaureatul francez. Nu am urmat clasa pregătitoare, intrând la liceu, după susţinerea examenului, la ceva mai puţin de zece ani.

Mama a fost uimită de aptitudinile mele, pe care nici că le bănuia. Aveam o memorie extraordinară, mult bun gust,

uşurinţă în calculele matematice şi o imensă dragoste pentru lectură. Li se adăugau exerciţii narative remarcabile pentru vârsta aceea. În curând mi s-a dus vestea de mic geniu. Deşi eram conştient de reputaţie, nu aveam prea multă siguranţă în ceea ce făceam, iar încrederea în mine nu a diminuat timiditatea, ci doar a exacerbat amorul propriu care, oricum, era excesiv.

Părinţii mei erau mândri când mă vedeau citind cărţi serioase, franţuzeşti şi ruseşti, pe care alţi copii de vârsta mea nu puteau nici măcar să le înţeleagă. Şi eu eram la fel de mândru.

Între opt ani şi jumătate şi zece ani am petrecut două veri la ţară, pe proprietatea unuia dintre unchii mei. Avea mai mulţi băieţi care nu prea stăteau de vorbă cu mine cu excepţia unuia singur, cel mai mic, un băiat de şaisprezece sau şaptesprezece ani, elev în clasa a şasea la gimnaziu. Tinerelul ăsta era, cred, sub efectul unei adevărate tulburări erotice. Nu se gândea decât la femei şi nu vorbea decât despre lucruri obscene. Doar că, bănuindu-mă mult mai informat şi mai experimentat decât eram, nu îmi explica în detaliu şi îmi vorbea în asemenea fel încât nu pricepeam o iotă din tot ce îmi spunea. Îmi povestea anecdote scandaloase, pornografice, a căror semnificaţie îmi scăpa complet şi pe care aveam să le înţeleg mult mai târziu. Urmărea, în prezenţa mea, tinere (cameriste, servitoare), le lua de mijloc, le săruta, lucruri care nici nu mă excitau nici nu mă interesau. Îmi spunea, arătându-mi, de exemplu, vreo servitoare: „Ştii, cu asta mă culc” sau „Mă culc cu ea”, numai că eu nu cunoşteam semnificaţia echivocă a cuvântului „a te culca” şi nu înţelegeam ce plăcere sau ce interes poate fi în a dormi cu o femeie. Câteodată, părăsea dormitorul noaptea, zicând: „Merg să mă culc cu fetele”, şi mă invita să îl însoţesc. Îl refuzam, mirându-mă de asemenea idei bizare şi întrebându-mă

dacă nu cumva a înnebunit. O dată am mers la scăldat la râu şi ne-am aşezat goi la marginea apei. Vărul meu mi-a arătat scrotul, spunând: „Ia uite ce mare e. Nici nu e de mirare fiindcă de acolo ies copiii”. Fraza m-a mirat.

„Păi cum, mă gândeam, chiar nu ştie la vârsta lui că femeile nu sunt făcute ca bărbaţii şi nu au testicule?!”

Dar nu am crezut necesar să corectez această lipsă de cunoaştere. Eram probabil mulţumit că ştiu mai multe decât un băiat de şaptesprezece ani. Aflasem că din pântecele femeilor ies copiii, numai că eram convins că asta se petrece printr-o ruptură care, în momentul naşterii, se deschide în locul unde se află buricul. Asta înţelesesem din următoarea expresie descoperită în nişte cărţi: „Copilul, născându-se, rupe măruntaiele mamei”.

Fireşte nu aveam nici cea mai mică bănuială legată de participarea bărbatului la conceperea copilului.

Când mergeam la scăldat, la râu, însoţiţi uneori de fraţii mai mari ai vărului meu, tinerele din sat, de la doisprezece la şaptesprezece sau optsprezece ani, veneau să ne privească. Contrar opiniei curente, am remarcat că fetele sunt mult mai puţin ruşinoase la ţară decât la oraş. Sau cel puţin în Rusia aşa este. E de ştiut că persoane de toate vârstele şi de ambele sexe obişnuiesc în Rusia (mai ales la ţară) să se scalde complet dezbrăcate în râuri sau în mare. Bărbaţii şi femeile alcătuiesc grupuri separate care nu se scaldă împreună, dar sunt îndeajuns de apropiate pentru a se putea examina reciproc destul de amănunţit. Aşa era şi în satul în care mi-am petrecut vara. Numai că, în afară de asta, în timp ce ne scăldam, alţi puşti şi adolescenţi, dar şi fete mai măricele veneau, după cum v-am mai spus, să se uite la noi fără să se dezbrace. Se aşezau liniştiţi pe iarbă la opt sau zece metri de locul unde ne aruncasem hainele şi aşteptau să ieşim din apă. Asta nu-i jena deloc pe tovarăşii mei, ba chiar le făcea plăcere, oferindu-le ocazia

să schimbe cu fetele apropouri mai mult sau mai puţin indecente, ceea ce pentru mine era un adevărat supliciu, atins cum eram de pudoare.

Ieşeam din apă cu viclenii de apaş, ascunzându-mă după tufişurile care creşteau la marginea râului şi profitând de momentul în care fetele nu-mi dădeau atenţie, ceea ce nici nu era prea greu, căci nu asupra mea, ci asupra băieţilor mai mari erau fixate privirile lor.

De cele mai multe ori era suficient să aştept, ascuns până la bărbie în apa murdară a fluviului, până când băieţii cei mari se îmbrăcau. Atunci fetele plecau şi puteam şi eu să ies din apă şi să mă îmbrac liniştit.

Numai că o dată, când vărul meu deja se îmbrăcase, două ticăloase de fetiţe, una de cincisprezece şi alta de doisprezece ani, nu se dădeau duse aşteptând să apar în naturalibus. Văzând că nu mai vor să o şteargă, nu îndrăzneam să ies afară şi, afundat în apă până la gât, mă apucase disperarea vărsând lacrimi amare care se amestecau cu apa care-mi picura de pe păr pe obraji.

Vărului meu, care a înţeles într-un târziu ce se întâmpla, i-a venit o idee infernală. S-a dezbrăcat din nou, a intrat în râu, a venit ca un trădător prin spatele meu şi m-a ridicat afară din apă, desfăcându-mi picioarele şi arătând fetelor încântate şi prăpădindu-se de râs organele mele sexuale. A urmat un şoc psihic violent şi dureros şi, încă mult timp de atunci, nu îmi puteam reaminti scena fără să resimt o suferinţă reală. Şi totuşi v-aţi înşela dacă aţi găsi o legătură între pudoarea mea isterică şi viaţa sexuală.

În neruşinare nu vedeam decât o contrazicere a convenţiilor sociale, o insultă la adresa bunei educaţii.

Ştiam că a te arăta gol în faţa femeilor era un lucru şocant, necioplit, bădărănesc, la fel ca acela de a nu-ţi scoate pălăria când intrai într-o casă străină. Dovada exactităţii explicaţiei este faptul că în visele care mă

torturau, mă vedeam cel mai adesea pur şi simplu fără pantofi, într-un salon, şi mai rar dezbrăcat şi, cu toate acestea, primul coşmar mă făcea să sufăr tot atât de mult cât şi al doilea. Mai degrabă m-aş fi lăsat ucis, decât să consimt să mă plimb pe stradă fără pălărie, lucru pe care colegii mei îl făceau fără nicio jenă. Dacă cineva m-ar fi obligat să traversez oraşul fără pălărie, mi-ar fi provocat un supliciu la fel de teribil ca şi acela de a mă plimba în pielea goală. Am fost şi sunt atins de un imens amor propriu, iar pudoarea nu este decât consecinţa acestuia. A mă arăta dezbrăcat, ca şi a mă arăta fără pantofi sau fără pălărie, însemna să mă pun într-o situaţie ridicolă. Despre asta era vorba. Într-un cuvânt, aş fi fost categorisit drept prost crescut. Această stare a sufletului meu de copil era poate urmarea influenţei tatălui meu, gentleman până în vârful unghiilor, împingând până la exagerare grija faţă de aspectul exterior, foarte minuţios în tot ceea ce privea obligaţiile mondene. Ataşamentul faţă de convenţiile, de regulile tradiţionale ale etichetei în viaţa exterioară venea chiar în contradicţie cu ideile lui sociale şi politice ultraradicale şi ultrademocratice. Teama de ridicol, din punct de vedere al mondenităţii, mi-a însoţit întreaga existenţă. Şi astăzi, când îmi amintesc unele stângăcii, unele mojicii comise în copilărie (vreo întârziere în ridicarea pălăriei, vreun salut ridicol, vreo întrebare pusă aiurea, vreun răspuns nelalocul lui, vreo necuviinţă făcută din neatenţie etc.), sufăr ca şi când lucrul acela s-ar fi petrecut abia ieri şi adesea, gândindu-mă la el, nu pot să mă abţin să nu strig sau să nu gem. Mărturisesc, spre ruşinea mea:

amintirile de acest fel îmi provoacă senzaţii mai ascuţite decât remuşcările în urma comiterii unor acte detestabile.

Pentru mine, asemenea răni nu se cicatrizează niciodată, rămân deschise pe vecie, iar timpul nu le poate vindeca.

Ei bine, pudoarea mea infantilă nu a fost marcată decât de elemente de acest gen: teama de inconvenabil şi de ridicol, sugerată de exemplul şi cuvintele celor mari.

Scăldatul băieţilor şi fetelor din sat avea loc, de obicei, la aceeaşi oră. Mi s-a întâmplat, de mai multe ori, să văd două grupuri de băieţi şi de fete, între paisprezece şi optsprezece ani, făcând baie în râu la distanţă de vreo douăzeci de metri unul de celălalt. Erau dezbrăcaţi complet, apa le venea până la genunchi, stăteau faţă în faţă şi glumeau grosolan, bombardându-se cu ghiulele de lut scoase din apă. Ţinteau cu proiectilele în aşa fel încât să îşi atingă zonele genitale şi, când nimereau, provocau furtuni de râsete. Când făceam baie, seara, acasă, aveam grijă să închid bine obloanele fiindcă ştiam că servitoarele tinere (şi tare mai erau numeroase în casa unchiului meu) trăgeau cu ochiul prin ferestre când verii mei se spălau. Chiar am surprins o dată o conversaţie între două dintre ele care m-a mirat: „— Chiar l-ai văzut bine, ieri, pe panici, când făcea baie?” (În regiunea cu pricina asta însemna „stăpânul cel tânăr”.) „— Da, l-am văzut! Îi vedeam ce are-ntre picioare cum te văd şi cum mă vezi! M-am pişat pe mine de bucurie!” (

„Ia ai stala vid visilia!

”

)

Cum eu stăteam de fiecare dată destul de departe de fetele care se scăldau, nu puteam zări prea bine amănuntele goliciunii lor. Le vedeam sub pântece triunghiurile negre, dar habar nu aveam că erau fire de păr. Prin urmare, mă tot întrebam dacă triunghiurile erau

vopsea ori culoarea naturală a pielii pe acea porţiune sau dacă nu cumva îşi puneau deasupra vulvei

(ca să o ascundă sau de ruşine?) bucăţi de hârtie cauciucată sau de stofă. Ştiam că bărbaţii au păr pe pubis dar, aşa cum mi se întâmpla adesea, nu asociam nici din acest punct de vedere cele două sexe.

După cum se poate vedea, la ţară senzualitatea şi grosolănia mă înconjurau şi, totuşi, rezistam în completă inocenţă. Explicaţia este că, pe vremea aceea, trăiam mai ales în lumea mea interioară, plină de reverii şi imagini fictive. Mă închipuiam ba în pielea lui Godefroi de

Bouillon, fie în cea a lui Fernando Cortez sau a lui

Livingstone. Cu capul plin de cruciade şi de romanele lui

Walter Scott, eram prea puţin atent la lumea înconjurătoare, care nici nu mă prea interesa. Este adevărat că, dacă nu citeam, mă dedicam exerciţiilor fizice: echitaţie, nataţie, canotaj pe bărci cu vâsle sau cu vele. Săream peste prăpăstii, mă căţăram pe pereţi, mă suiam până în vârful arborilor cei mai înalţi, ba chiar vânam, nu fără succes, cu puşca cea mare a unchiului meu, căci eram destul de voinic pentru a o manevra.

Dar şi în timpul acestor exerciţii mă puneam în pielea câtorva personaje imaginare. Îmi închipuiam că sunt

Mungo Park, sau Barth, sau Speke, sau Grant, sau

René Caillié, sau Gordon Cumming (asta mai rar, căci nu prea îmi plăcea, mi se părea prea nemilos cu animalele nobile, cum ar fi fost elefantul) sau Jules Gérard, doborâtorul de lei! Când mă închipuiam unul dintre personajele istorice favorite, când erou al romanelor lui

Mayne Reid, lui Jules Verne, lui Fenimore Cooper, lui

Gabriel Ferry, când unul dintre călătorii despre ale căror explorări citeam în „Tour du Monde”, revistă ilustrată franţuzească la care eram abonaţi. Când împuşcam un corb sau o prepeliţă, pentru mine erau un condor sau o

pasăre a paradisului. Când mă aşezam în barcă, desigur plecam să descopăr America sau să cuceresc Ierusalimul.

Când escaladam un perete, fireşte traversam Cordilierii.

Pe de altă parte, ne prea având prieteni de vârsta mea, stăteam la taclale destul de puţin şi, cum spune poetul francez, „mergeam trăind în visul meu”. Când nu înţelegeam ce se spune, nu ceream lămuriri fie din timiditate, fie din mândrie, însă mă prefăceam că am priceput totul. Iată de ce misterul sexual nu mi s-a dezvăluit la acea vârstă.

Fetiţe ale familiilor nobile din vecinătate soseau adesea în casa unchiului meu, dar nu catadicseam nici să mă joc, nici să vorbesc cu ele. Mai întâi, pentru că mă credeam prea atoateştiutor, prea important, apoi fiindcă detestam profund „femeiuştile”, incapabile să-mi fie partenere în exerciţiile sportive. Femeile mă sărutau de drag. Nu era de mirare; eram drăguţ ca un amoraş, roz şi bucălat, cu părul blond ondulat şi ochi mari, albaştri. Însă detestam aceste drăgălăşenii care, pe de altă parte, nu mă impresionau nicidecum sexual. Până la unsprezece ani şi jumătate nu am avut nici cea mai mică emoţie de gen, nici cea mai mică erecţie.

Afectivitatea mea nu avea nici ea vreo nuanţă sexuală.

Ţineam la cei din jurul meu, bărbaţi şi femei deopotrivă, dar nu mă îndrăgostisem de nimeni şi nici nu făcusem vreo fixaţie sentimentală.

Am plecat de la ţară să dau examenul de intrare la liceu. A fost pentru mine un triumf, am luat nota maximă la toate materiile şi profesorii m-au felicitat. Când am intrat în prima clasă de liceu nu aveam încă zece ani. În primii doi ani am avut rezultate strălucite. Nu am avut altă notă decât cinci (maximum în şcoala rusească)

şi am fost înscris în tabloul de onoare sau „tabloul de aur”, cum i se spunea în Rusia. Acesta era un panou roşu

cu cadru aurit pe care se înscriau numele celor mai buni elevi, niciodată mai mult de unul din fiecare clasă şi uneori nici măcar atât, dacă elevul cu pricina nu era considerat demn de distincţie. Elevul care îşi termina studiile, având numele pe tabloul de aur în ultimul sau ultimii ani de studiu, primea o medalie de aur. Deşi nu locuiam la internat, părinţii nu m-au ajutat niciodată să-mi fac lecţiile. Erau fericiţi să-l audă pe director spunând că mă consideră un motiv de mândrie pentru instituţie, mai ales datorită compunerilor pe care profesorii le citeau elevilor din clasele mai mari pentru a le servi drept model, dar şi pentru a-i umple de ruşine faţă de propriile lor momente de prostie. Traducerea în proză latină a poeziei lui Lermontov „Profetul” (fireşte, nu ştiam metrica latină, căci nu eram decât în clasa a doua, de aceea am şi tradus-o în proză) a fost arătată rectorului universităţii care a declarat că, poate, graţie mie, Rusia se va putea mândri într-o zi că are un Denys Lambin, un Bentley sau un Ruhnken. Lauda am aflat-o mult mai târziu. Glumind, profesorul de aritmetică mă numea:

„viitorul nostru Lagrange”. Doamne, cât de departe de a se realiza s-au dovedit aceste predicţii!

Eram iubit de colegi fiindcă, urmând sfaturile părinţilor mei, nu îi pâram niciodată (virtute foarte rară în liceu:

din ordin guvernamental şi pentru a forma viitorii „supuşi fideli” ţarului, viitori „adevăraţi ruşi”, autorităţile şcolare încercau să dezvolte în elevi spiritul turnătoriei, al delaţiunii, printr-un sistem de măsuri bine organizat), pentru că „le suflam” artistic când erau scoşi la lecţie, le împrumutam ciornele când aveam compuneri de clasă (

extemporalia), fiindcă le spuneam soluţiile la probleme etc. Pe scurt, eram devotat colectivului şi, deşi răsfăţat de profesori, vedeam în ei opresorii colegilor mei. Doar că, nefiind vreodată un revoltat pe faţă, obţineam la purtare

cele mai bune note. Printre colegi aveam şi prieteni intimi. Aceştia se bucurau de roadele lecturilor mele, căci le povesteam tot ce aflasem din cărţi. Mă străduiam, pe de altă parte, să le trezesc şi lor gustul pentru lecturile serioase: istorie, geografie, astronomie, cărţile lui Brehm despre animale, ale lui Tyndall despre fenomenele geologice şi fizice (mama tocmai publicase o adaptare de popularizare a lucrărilor lui Tyndall). Pe unul dintre ei l-am convins să împărtăşească aceleaşi gusturi cu mine şi eram amândoi foarte mândri de cunoştinţele noastre. Îmi amintesc că, la un moment dat, ne-a dat prin cap să ne plimbăm printr-un parc, vorbind cu voce tare, ca să ne audă toţi adulţii, împănându-ne conversaţia cu tot soiul de cuvinte savante şi dificile pe care nu le pricepeam, precum: transcendental, subiectiv, obiectiv, sintetic, atomicitate, parametru, evoluţionism, precesiunea echinocţiilor, termodinamică etc., cuvinte pe care le ţinusem minte la întâmplare, ca nişte mici papagali ce eram, din multiplele şi confuzele noastre lecturi. Ce păcat că remarcabila conversaţie din parc nu a putut fi stenografiată!

Nu mi s-a întâmplat nici atunci să abordez cu colegii mei subiecte sexuale. Prietenul meu intim (micul amator de cuvinte savante) era la fel de nevinovat ca şi mine.

Văzând pe stradă câini care se acuplau, nu pricepeam nimic din fenomen. Observând că nu se pot desface şi habar neavând că erau „lipiţi” prin organele sexuale, ne închipuiam că era vorba de un fel de boală şi încercam să separăm sărmanele animale cu lovituri de picior.

Într-o zi l-am rugat pe tatăl meu să-mi explice despre ce boală era vorba, povestindu-i eforturile depuse pentru separarea animalelor. Nu mi-a explicat nimic, dar m-a sfătuit să las câinii în pace, ceea ce am şi făcut.

În prima clasă de liceu, puţin după ce împlinisem zece ani, am făcut pasul decisiv pe calea acelui geschlechtliche Aufklärung, cum zic nemţii. Pe vremea aceea aveam o servitoare pe care o chema

Maşa – diminutiv de la Maria. Era o ţărăncuţă înfloritoare de vreo optsprezece sau douăzeci de ani, cu totul diferită de „citadina” Pelaghia. Pe când aceasta din urmă nu dădea copiilor decât lecţii de bunătate şi de religie,

Maşa a întreprins „instrucţiunea mea sexuală”. Pe atunci mă retrăgeam serile în camera mea, unde se găsea masa de lucru, pentru a-mi face lecţiile – ceea ce se rezolva repede – şi pentru a citi mai apoi după pofta inimii. Părinţii nu veneau niciodată să mă deranjeze.

Maşa, în schimb, luase obiceiul de a-mi ţine de urât după ceaiul de seară. La început, compania ei mi-a plăcut. Pătruns de dorinţa de a răspândi în jurul meu luminile ştiinţei, încercam să-mi educ servitoarea, explicându-i misterele astronomiei, expunându-i tot ce aflasem în domeniul istoriei şi al geografiei şi arătându-i diferite imagini. Numai că Maşa nu prea era înclinată către cunoştinţele enciclopedice, cărora le prefera anumite noţiuni de anatomie şi fiziologie. Astfel, când îi vorbeam de evenimente istorice, menţionând căsătoriile şi iubirile celebre, făcea tot felul de glume şi aluzii din care nu pricepeam o iotă. Când îi arătam cărţile de călătorie cu gravuri reprezentând sălbaticii în naturalibus, nu se abţinea să pună degetul pe locul unde era desenat penisul cine ştie cărui hotentot sau botocudo, râzând zgomotos şi adăugând uneori: „Ce păcat că nu e decât un desen!” Tot aşa făcea şi când privea reproducerea vreunei statui antice a cărei virilitate era vizibilă. Arătând sub pântecele cine ştie cărei nudităţi mitologice feminine, zicea: „N-a desenat-o pe cea mai frumoasă. Nu vrei s-o vezi de-adevăratelea?” Necuviinţele astea mă şocau şi mă

străduiam s-o fac să fie interesată de materiile grave, însă ea mă întrerupea zicând: „— Ce deştept eşti! Ce deştept eşti! Aşa tânăr şi aşa deştept! Ştii tot ce e în cer şi pe pământ, toate cărţile le-ai citit. Dar e ceva în care sunt mai deşteaptă decât tine. E o chestie pe care tu n-o ştii, dar eu o ştiu. Habar n-ai ce fac domnii şi doamnele noaptea în pat." „— Mare lucru! i-am răspuns. Dorm." „— Ei, nici vorbă, fac ceva mult mai plăcut." Aşteptându-mă să apară altă necuviinţă, am încercat să schimb direcţia conversaţiei, numai că Maşa o ţinea una şi bună: „— Nici nu ştii cum se fac copiii!"

„— Păi sigur că ştiu: ies din burţile mamelor." „— Bine, femeile aşa fac copiii. Dar bărbaţii cum îi fac?" „— Auzi, mă crezi imbecil, că doar se ştie că bărbaţii nu fac copii!" „— Te înşeli! Bărbaţii fac copii femeilor."

„— Absurd!" Convins că iar îşi bate joc de mine, am schimbat vorba. Ea a revenit în trombă: „— Trebuie să-ţi spun ce fac domnii şi doamnele când tu dormi. Ce dans dansează ei în pat. Dansul ăsta îl dansează şi tatăl şi mama ta!" Am protestat: „— În primul rând, tata şi mama nu dorm niciodată împreună!" (În Rusia, în lumea bună, dormitoarele soţilor sunt totdeauna separate.

Paturile numite, în sudul Europei, matrimoniale, sunt considerate în Rusia un lucru scandalos.) „— Încă o greşeală! a replicat Maşa. Tatăl tău vine noaptea în dormitorul mamei tale. Fii atent, hai să-ţi zic ce dans dansează." Atunci chiar m-am supărat şi i-am interzis

Maşei să mai vorbească, ameninţând-o că plec dacă mai continuă. Nici vorbă să fi ghicit ce vrea să spună.

Simţeam însă că va fi ceva contrar bunei cuviinţe şi calomnios în acelaşi timp. Conversaţia, pe care mi-o amintesc atât de bine, reîncepea în fiecare seară şi de fiecare dată îi tăiam elanul, ameninţând-o că plec. Odată,

Maşa mi-a zis: „— Când o să adormi, o să vin şi-o să-ţi prind testiculele cu o sfoară şi o să strâng cât pot de tare şi o să fac şi un nod! Ei, ce-o să faci atunci? Nimic n-o să poţi să faci!” (În Rusia, aceste organe sunt denumite cu un cuvânt vulgar care s-ar traduce prin ouă – iaiţa.) Gândul la acest pericol misterios m-a înspăimântat, aşa că i-am spus Maşei că, pentru a mă apăra de atac, o să mă plâng părinţilor. A fost rândul ei să se înspăimânte şi să mă roage să n-o pârăsc, jurându-se că acele cuvinte nu au fost decât o glumă.

„— Proastă glumă!”, i-am răspuns. În sfârşit, într-o seară s-a dovedit şi mai îndrăzneaţă. În timp ce îi arătam gravurile in-folio din „Istoria cruciadelor” de Michaud, aşezat în stânga ei, şi-a ridicat uşor fustele pe sub masă (în Rusia, femeile din popor nu purtau pantalonaşi), mi-a luat iute mâna dreaptă cu mâna stângă şi şi-a pus-o pe vulvă, în timp ce cu mâna dreaptă mi-a desfăcut pantalonii şi m-a prins puternic de membrul viril. Pe mâna cu care încerca să-şi frece muntele lui Venus am simţit ceva păros şi umed care m-a dezgustat profund. Indignat, m-am ridicat desprinzându-mă din mâinile Maşei şi declarându-i că o să mă duc imediat să o spun tatei. S-a îngălbenit, a fugit până în prag şi m-a rugat, plângând sau făcându-se că plânge, să nu o distrug pârând-o. Eram prea slab pentru a nu ceda la asemenea rugăminţi şi i-am promis că nu o să vorbesc cu nimeni, niciodată, despre acel incident. Numai că, de atunci, mi-a fost frică să mai rămân singur cu Maşa. Ca urmare, i-am spus mamei că mi-ar fi mai uşor să-mi fac lecţiile în biroul ei, în care îşi petrecea adesea serile scriind broşuri sau corespondenţă. Cererea mi-a fost acceptată. Nici când eram singur în birou, Maşa nu îndrăznea să intre.

Îmi amintesc de gândurile care-mi treceau prin minte după acea întâmplare, legate în special de senzaţia de păros pe care am avut-o atingând, în pofida dorinţei mele,

muntele lui Venus al Maşei. „De ce o fi având păr acolo? O fi bolnavă?” Ştiam cazuri de piele acoperită de păr, gândindu-mă, de pildă, la negul cel mare acoperit de peri lungi al uneia dintre mătuşile mele. Curios: nu am făcut niciun fel de apropiere între noua mea experienţă şi amintirea „triunghiurilor negre” ale fetelor pe care le văzusem la scăldat, nici cu pilozitatea pubisurilor bărbaţilor adulţi. Ceea ce demonstrează foarte bine că putem poseda cunoştinţe care s-ar completa unele pe celelalte şi a căror apropiere ar face imediat să ţâşnească un nou adevăr fără a premedita apropierea între cele două cunoştinţe căpătate în împrejurări diferite.

Dacă am fi observat suficient această imperfecţiune a inteligenţei umane, am fi tratat poate cu mai puţin dispreţ silogismele şi am fi ezitat poate înainte de a afirma că această operaţiune mentală nu ne poate aduce nimic nou. Toată viaţa putem să deţinem separat şi inteligenţa de tip major şi pe aceea de tip minor fără a ne gândi vreodată la concluzia rezultată prin reunirea lor silogistică.

Maşa nu m-a mai urmărit cu tentativele ei libidinoase.

Doar o dată, într-o duminică, pe când încă mai leneveam în pat, a trimis-o mama să mă scoale.

Pretextând că vrea să mă oblige să o fac dintr-o dată, a dat să-mi ridice plapuma. S-a lăsat cu o luptă îndârjită. Mi-am dat seama imediat că Maşa nu vrea altceva decât să îmi vadă organele sexuale şi m-am apărat vitejeşte. Cum eram foarte puternic, n-a reuşit să mă dezvelească şi, după eforturi îndelungi şi energice, a trebuit să o lase baltă.

Nu-mi amintesc niciun episod care s-ar putea referi la sex în timpul primilor mei doi ani de liceu. Pentru ca povestea să fie completă ar trebui totuşi să adaug că, încă din prima clasă, am fost frapat de prezenţa diferitelor cuvinte obscene etalate peste tot, pe stradă, pe pereţi, pe

bănci etc. Ignoram sensul celor mai multe dintre ele şi îl rugam pe tata să mi le explice. Mi-a spus doar că erau lucruri urâte, scrise de golani. Aşa că, împreună cu prietenul meu cu care pusesem în practică tentativa naivă de a fi luaţi drept mari savanţi, mi-am făcut o datorie din a şterge acele cuvinte de pe pereţi sau de pe băncile din parcuri, când nu ne vedea nimeni.

În afara acestui fidus Achates, în clasă aveam şi alţi prieteni, dar nu la fel de apropiaţi. În rest, eram în termeni buni cu toţi elevii din clasă şi nu m-am bătut niciodată cu vreunul dintre ei. Cei care ar fi putut să nu mă simpatizeze în mod special erau ţinuţi la respect de reputaţia forţei mele fizice. Se aflase că trăsesem câteva bătăi zdravene unor elevi dintr-a şasea şi a şaptea, ceea ce-mi adusese o mare popularitate.

Vacanţa dintre clasa întâi şi cea de-a doua de liceu am petrecut-o în Crimeea, la malul mării. Anul următor, luând, cu succesul deja obişnuit, examenul de trecere din clasa a doua într-a treia, am plecat cu părinţii în vacanţă, de data aceasta nu pe litoral şi nici în satul unchiului meu, ci într-un oraş din apropierea Kievului, pe malul fluviului Nipru, într-o zonă împădurită. Prieteni de familie veneau adesea să ne viziteze, printre ei numărându-se şi o mătuşă celibatară care a adus-o cu ea şi pe Olga. Aceasta din urmă, chiar în ziua în care a sosit, m-a dus în grădină şi, ridicându-şi rochia, mi-a arătat organele sexuale, spunându-mi: „— Ce cald e azi!

Vezi, nici pantalonaşii nu mi i-am mai pus!” I-am întors spatele fără să mă simt tulburat. Dar, câteva zile mai târziu, tot echilibrul meu psihic s-a modificat.

Închiriasem o casă mobilată ca acelea de la ţară.

Printre diferitele lucruri ce ne fuseseră lăsate în folosinţă se afla şi o bibliotecă plină de cărţi, cea mai mare parte dintre ele vechi şi fără nicio valoare. Ăsta da chilipir pentru

mine: ca savant în devenire şi şoarece de bibliotecă, petreceam ore întregi băgându-mi nasul prin maldăre de hârţoage, răsfoindu-le sau citindu-le. Mi-au căzut sub ochi un tratat gros despre naşteri şi un mic manual despre bolile venerice. Niciuna dintre cărţi nu era ilustrată. Tratatul despre naşteri trebuie să fi fost însoţit de planşe, dar acestea lipseau. De curiozitate am început să le citesc şi, dintr-o dată, am făcut ochii mari.

În niciuna dintre cele două cărţi coitul nu era explicit descris, dar puteai ghici printre rânduri în ce consta.

Toate amintirile mele de ordin sexual mi-au inundat dintr-o dată spiritul, clarificându-se unele pe celelalte.

Pentru prima dată apăreau simultan în mintea mea.

Mi-am amintit aventura cu băieţii generalului, la care nu mă mai gândisem vreodată, glumele obscene ale vărului meu şi ale fetelor din sat, copulările câinilor, episodul cu

Maşa etc. Dacă în tratatul despre naşteri, actul sexual nu era descris, se specifica însă că „spermatozoidul bărbatului intră în matrice unde întâlneşte ovulul femeii pe care îl fecundează”. Pe de altă parte, în broşura despre bolile venerice, bărbaţii erau sfătuiţi să îşi spele penisul după coit. Cele două fraze mi-au oferit cheia enigmei sexuale, cu toate că nu am fost absolut sigur că am înţeles bine şi că n-aş putea să mă înşel. Am citit descrierea detaliată a organelor sexuale ale femeii în tratatul despre naşteri (pubis, muntele lui Venus, clitoris, buze mari şi mici, vagin etc.) şi asta m-a emoţionat în asemenea hal încât pur şi simplu am început să am palpitaţii. Fraza despre clitoris – „organul voluptăţii la femeie: este analog penisului şi susceptibil de aceleaşi mişcări” – m-a tulburat în mod deosebit. Am ghicit că vaginul era locul în care se introducea penisul. Am recitit cu aviditate de sute de ori acele rânduri. Şi, în timp ce citeam, pentru întâia oară în viaţă am avut erecţie. Asta m-a cam speriat. Mă întrebam

dacă nu cumva este un fenomen morbid şi periculos. Dar, din acel moment, de câte ori mă gândeam la lucrurile la care se refereau cele două cărţi, ceea ce se întâmpla foarte des, erecţia revenea, iar fenomenul mă neliniştea.

Tocmai înţelesesem totul. Aveam ceva mai mult de unsprezece ani şi jumătate. Era în iunie (vacanţa mare ţinea în Rusia de la 15 iunie la 15 august). Nu eram însă convins că am priceput bine, mai aveam dubii, aş fi vrut să-mi explice cineva clar dacă, da sau nu, copiii chiar aşa se fac, prin introducerea penisului în vagin şi dacă persoanele grave şi venerabile făceau şi ele

„murdăriile" pe care îi văzusem făcându-le pe băieţii generalului cu Zoe. Căci amintirea care ani de zile fusese complet ştearsă din memorie, fără să revină vreodată, ţâşnise acum în toată prospeţimea ei şi devenise obsesivă. În acelaşi timp, simţeam dorinţa puternică de a vedea organe sexuale feminine, de a le examina cu atenţie, de a le atinge, îmi închipuiam că acest contact trebuia să producă o senzaţie extraordinară.

Aşadar, mătuşa mea se instalase la noi împreună cu

Olga. Prietenii care veneau să ne vadă dormeau adesea în casa noastră. Ruşii sunt foarte ospitalieri sau, pentru a spune adevărul, bunele maniere îi obligă să fie. Căci şi cele mai bune gospodine înjură în forul lor interior prietenii de ospeţit care obligă la cheltuieli şi pe care trebuie să-i adăposteşti cu riscul de a da peste cap întreaga locuinţă. Dar ce să-i faci? Bunele maniere sunt tiranice şi până şi persoanele cele mai avare sunt obligate în Rusia să se arate ospitaliere, chiar dacă în adâncul sufletelor îşi trimit musafirii la toţi dracii. Ca urmare, era mereu îmbulzeală în casă. Camerele nu ajungeau, deşi erau numeroase. Personal, dormeam adesea pe o canapea, în salon. În cealaltă parte a încăperii fuseseră puse pe jos, una lângă alta, două saltele pe care dormeau Olga, o servitoare de

vreo doisprezece sau treisprezece ani, numită Glaşa (diminutiv de la Glafira), şi un băieţel de opt sau nouă ani, Kostia

(Constantin), băiatul bucătăresei. Acesta ar fi putut dormi şi cu maică-sa, dar mama nu era de acord din cauza bărbatului bucătăresei, care venea uneori beat şi începea să-şi bată noaptea copilul. Băieţaşul era expert în probleme sexuale, ca, de altfel, şi cele două tovarăşe de noapte. Înainte de geschlechtliche Aufklärung, nu le acordam nicio atenţie celor trei şi adormeam înaintea lor. Dar lectura mea accidentală m-a schimbat cu totul.

Simţeam dorinţa intensă de a vedea sexele celor două fetiţe. A doua zi după memorabila mea lectură, cu noaptea în cap, înainte de răsăritul soarelui, mi-am părăsit canapeaua şi m-am apropiat în vârful picioarelor goale de saltelele pe care dormeau cei trei copii. Erau complet dezbrăcaţi, căci îşi scoseseră cămăşile de noapte, şi dormeau profund pe o parte, cu genunchii la gură. Glaşa dormea la mijloc. Kostia era în faţa ei, iar

Olga în spate. Olga ţinea o mână între picioare, astfel că sexul îi era complet ascuns. Glaşa strângea între coapse una dintre mâinile lui Kostia, în aşa fel încât şi sexul ei era ascuns. În sfârşit, Glaşa ţinea în mână sexul băiatului. Tare supărat am fost că nu puteam să văd organele sexuale ale fetelor, dar atitudinea în care dormeau Glaşa şi Kostia m-a excitat în mod deosebit şi mi-a provocat o erecţie puternică. Mai mult, aspectul

Glaşei dezbrăcată trezea sentimente erotice. Era tipul delicios de mică rusoaică. Avea părul bogat, şaten închis, sprâncene negre ca desenate cu tuş, gene foarte lungi, negre şi ele, ochi căprui-gălbui de fiară, culoare puţin mai închisă dar la fel de caldă ca a vinului vechi de

Xeres, în care se joacă o rază de soare. Ochii aceia magnifici scânteiau de inteligenţă, de răutate şi de ironie.

Formele îi erau remarcabil dezvoltate pentru vârsta ei.

Corpul respira sănătate, durduliu şi puternic, făcând peste tot gropiţe, ondulat de pliurile de grăsime de sub pielea fină, satinată, lucitoare, delicios rozalie. Culorile acestea şi formele grăsuţe şi rotunjoare te trimiteau cu gândul la nudurile lui Boucher. Scopul nu mi-l atinsesem, căci n-am reuşit să văd ceea ce îmi propusesem, dar mi-am putut bucura ochii cu rotunjimile trandafirii ale micuţei servitoare, după care, pentru a nu fi surprins, m-am băgat înapoi în pat.

Fireşte, nu îndrăzneam să mă adresez celor mari pentru a mă convinge de adevărul concluziilor rezultate din lecturi. Mă gândeam însă că fetele trebuie să fi fost lămurite în această privinţă. Drept pentru care, în timpul zilei care a urmat dimineţii despre care v-am povestit, găsindu-mă singur cu Olga, am vrut să îi cer lămuriri numai că ea mi-a luat-o înainte, vorbindu-mi despre

Glaşa şi Kostia. „— Nici nu ştii ce chestii fac ăştia noaptea! După ce ne culcăm îi aud vorbind. Şi Glaşa îi zice lui Kostia: F bine aşa! Mai vreau! Bag-o înăuntru!

Mai tare, mai tare! Nu chiar aşa, mă doare, o bagi prea adânc!” „— Ce să fie oare? am răspuns ca şi când n-aş fi înţeles nimic. Ce îi băga şi unde înăuntru?” „— Ei, hai, răspunse Olga, chiar nu te-ai prins? Îi înfige puţulica în burtă!” „— Imposibil! Da’ ce, puţulica unui băiat poate intra într-a unei fete?” „— Poate, poate, sunt convinsă!

Chiar şi puţulica unui bărbat!” „— Într-o găurică aşa de mică!?” „— Ei, se lărgeşte ea. Nu vrei să-ţi arăt cum e?”

Şi-a ridicat fustele, iar imaginea sexului ei, detaşându-se prin nuanţa mai închisă faţă de pielea albă a corpului, m-a excitat puternic, ceea ce nu s-ar fi întâmplat cu câteva zile mai înainte. De acum doar posedam cheia misterului sexual. Lucrurile nu au mers însă mai departe.

Cum cineva se auzea sosind, Olga şi-a lăsat fustele. Nu am mai putut decât să o întreb pe şoptite: „— De ce or fi făcând oamenii lucrurile de care zici?” „— Cei mari, ca să facă copii, cei mici, ca să se distreze.” Nici în ziua aceea, nici în cea următoare nu am mai avut ocazia să ne continuăm conversaţia.

După care, mătuşa mea şi Olga au fost plecate mai multe zile. Deşi supoziţiile obţinute prin lectură păreau să se confirme, nu eram convins pe de-a-ntregul, ştiind că

Olga era o mare mincinoasă. Dar o altă conversaţie, de data aceasta cu Glaşa, mi-a risipit definitiv îndoielile.

Eram singuri în grădină şi toţi ai casei erau plecaţi. Ceva mai departe, Kostia şi încă un adolescent de vreo cincisprezece ani, băiatul grădinarului vilei din vecinătate, stăteau călare pe zidul care despărţea proprietăţile. Erau cu spatele, picioarele atârnându-le de cealaltă parte. Aşa, din spate, mişcările pe care le făceau nu însemnau nimic pentru mine, dar şmechera aceea mică şi expertă s-a pus pe un râs răutăcios, atrăgându-mi atenţia: „— Ia uite-i ce fac! Ia uite-i ce fac!” Am răspuns: „— Păi, eu văd că nu fac nimic.” „— Chiar nu te-ai prins ce fac? Se trag de cârnatul dintre picioare”, replică Glaşa fără să se poată opri din râs. Am înţeles că vorbea despre onanism, împotriva căruia tatăl meu mă pusese deja în gardă şi faţă de care am păstrat mult timp o oroare aproape mistică, altfel reprezentându-mi-l într-o manieră destul de vagă. Hotărât însă să scot de la Glaşa cât mai multe informaţii cu putinţă, m-am făcut că nu ştiu despre ce este vorba, împingând până acolo ipocrizia încât să o conving că nu ştiu nimic nici măcar despre diferenţa dintre sexe. Aşa că am întrebat-o de ce făceau băieţii lucrul acela. Mi-a răspuns că le făcea plăcere. Am continuat întrebând-o dacă a experimentat şi ea acea plăcere. După câteva ezitări şi proteste neconvingătoare a sfârşit prin a

mărturisi. Special, a urmat o întrebare absurdă: dacă ea îşi freca doar penisul sau şi testiculele. Prefăcuta mea nevinovăţie a făcut-o să râdă ca o nebună. „— Nu se poate, chiar nu ştii că fetele nu sunt făcute ca băieţii?” Şi mi-a zis că fetele nu au un furtun, ci o gaură între picioare.

Văzându-mi figura neîncrezătoare, mi-a propus să intrăm în casă, unde nu se afla nimeni, ca să-mi arate cum erau făcute fetele. Am intrat într-o cameră, s-a culcat de-a latul unui pat şi, ridicându-şi juponul şi desfăcându-şi picioarele, mi-a arătat ceea ce ardeam de dorinţă să văd. Imaginea fantei larg deschise şi stacojii, înconjurată de rozul tandru al coapselor durdulii, departe de a mă dezgusta, cum mi se întâmplase pe vremea aventurii cu Zoe, m-a fermecat, fără a-mi sugera totuşi dorinţa actului sexual. Numai că Glaşa a început să-mi explice motivaţia diferenţei dintre sexe şi să-mi descrie coitul, invitându-mă să-l pun în aplicare cu ea. Apucat de nu ştiu ce scrupule, am refuzat spunându-i că nu e bine. „— Cum să nu fie bine? a început să insiste fata.

Doar toată lumea o face. Toate doamnele fac asta cu soţii lor şi nu numai cu soţii lor. Şi toţi tinerii fac asta cu prietenele lor. Şi toţi liceenii fac asta cu liceenele. Şi e mai dulce decât prăjitura.” Prinzându-mi penisul prin pantaloni, a adăugat: „— Ia uite ce s-a umflat, vrea să intre-n tortul meu!” Încercând să clarific fenomenul erecţiei, am întrebat-o pe Glaşa: „— Nu cumva sunt bolnav dacă mi se umflă aşa?” „— Ce prostie, mereu se umflă aşa când dă să intre în tortul femeii. Nici n-ar putea să intre altfel.” Glaşa nu a putut însă să mă convingă să o fac cu ea. Nici că aveam altă dorinţă decât să-i privesc şi să-i ating sexul cu mâna, iar această plăcere îmi ajungea. Plus că eram foarte mulţumit că mi se risipiseră toate îndoielile. Am reluat paginile cele mai tulburătoare pentru mine din tratatul despre naşteri şi din manualul despre bolile venerice şi am

văzut că era absolut imposibil să fie interpretate altfel decât o făcusem la prima lectură. Citeam şi reciteam cărţile, având tot timpul erecţii puternice.

În zilele care au urmat, Glaşa mi-a permis de mai multe ori să îi privesc şi să îi ating organele sexuale.

Făcea acelaşi lucru cu ale mele, dar nu i-am dat voie să mă masturbeze atunci când mi-a propus. Apoi am fost iniţiat complet în viaţa sexuală în modul pe care urmează să vi-l povestesc.

Printre cunoştinţele din Kiev care ne vizitau era o familie de condiţie cam echivocă, dar de care părinţii mei nu se prea fereau. Capul familiei era un vechi coleg de liceu al tatălui meu, pe care nu îl mai văzuse din tinereţe şi cu care se întâlnise din întâmplare chiar în vara aceea la Kiev. Domnul respectiv, după tot soiul de aventuri şi avataruri, devenise directorul unei trupe de teatru care tocmai sosise la Kiev după ce parcursese întreaga Rusie de la Oceanul Pacific la Marea Neagră.

Tata îşi considera prietenul din copilărie un boem incorigibil şi dezordonat, dar altfel un suflet mare şi, în orice caz, inofensiv. Regăsindu-l pe tata din întâmplare, aventurierul nu-l mai lăsa deloc în pace, contând pe generozitatea lui spre a-i cere tot felul de servicii băneşti.

Îşi găsise omul. Nevasta lui era o româncă, fostă cântăreaţă de operetă şi de cafenea. Cu ea veneau două fete: fiica de optsprezece ani şi nepoata de şaisprezece. Cu o adevărată neruşinare boemă, aceste patru personaje se introduseseră în familia noastră şi soseau constant la masă fără să fi fost invitate, după cum era obiceiul în Rusia. (Obicei care ar putea fi considerat una dintre principalele trăsături care diferenţiază viaţa de familie din Rusia de aceea din

Europa occidentală.) S-ar putea pune întrebarea cum de părinţii mei, persoane mai degrabă austere, au admis să le

pătrundă în intimitate indivizi al căror trecut era în mare parte obscur, ba chiar suspect, şi care, în orice caz, aparţineau unei alte lumi. Răspunsul nu e dificil. În primul rând, exista în Rusia, chiar şi în aristocraţie, căreia părinţii mei îi aparţineau, o anume simplitate a moravurilor, o anume familiaritate, un soi de delăsare pe care Europa occidentală nu le cunoaşte şi care anulează uneori mijloacele de apărare contra nepoftiţilor. Duritatea relaţiilor sociale englezeşti nu există la noi. Chiar şi în înalta aristocraţie rusă, spiritul de castă e mult mai puţin puternic decât în cea engleză sau germană. Profesorul francez M. Lanson povesteşte în memoriile sale de preceptor al actualului împărat al Rusiei care, pe vremea aceea, era prinţ moştenitor, că la curtea lui Alexandru al

III-lea era o delăsare până la neglijenţă şi greu se putea observa eticheta. Regulile convenţionale intră dificil în acord cu moravurile ruseşti. În al doilea rând, în

Rusia, până şi cele mai virtuoase femei, aparţinând celei mai bune societăţi, au idei foarte elastice în materie de morală sexuală şi nu înţeleg severitatea faţă de slăbiciunile persoanelor de acelaşi sex, O mamă nemăritată nu trebuie să coboare privirile în faţa nimănui, este primită oriunde şi, la nevoie, fără să intre în încurcătură, declară că este necăsătorită şi că are un copil. Ştiu cazul unei doamne celibatare, mamă a patru copii de la patru bărbaţi diferiţi. Faptul acesta nu i-a atacat deloc poziţia de profesor într-un gimnaziu guvernamental de fete şi toate elevele îi cunoşteau situaţia care, în altă ţară, ar fi fost un scandal. La fel, o femeie care şi-a lăsat bărbatul şi trăieşte pe faţă cu un altul este primită în Rusia în orice casă. Rusoaicele îşi bat joc nu numai de puritanismul rigid al teribililor englezi, dar şi de eticheta ipocrită şi mondenă a europencelor. Iată de ce faptul că soţia vechiului coleg de liceu al tatălui meu fusese cântăreaţă de cafenea,

având, probabil, la activ mai multe aventuri galante, nu era deloc un obstacol pentru a fi primită de o doamnă atât de serioasă cum era mama.

Directorul teatrului şi soţia lui veneau, aşadar, destul de des să ne viziteze. Câteva zile după conversaţia mea cu Glaşa, cele două fete (o voi numi Minna pe fata doamnei X, cea de optsprezece ani, şi Sofia pe nepoată, cea de şaisprezece) mi-au propus să fac cu ele şi cu

Olga (care revenise la noi împreună cu mătuşa mea) o plimbare prin pădurile din jurul vilei. Fiindcă de acum femeile mă interesau, am acceptat fără ezitare. Odată ajunşi în plină singurătate a pădurilor, cele două fete mai mari au dat conversaţiei o turnură erotică. Au început să mă întrebe dacă eram îndrăgostit, dacă flirtam cu fetiţele, dacă mă interesau femeile etc. Fidel noii mele tactici, am simulat ignoranţa şi naivitatea completă. Olga le-a explicat, râzând, că eram nevinovat ca un nou-născut şi că în respectivul domeniu nu pricepeam absolut nimic. S-au hotărât să îmi ofere pe loc geschlechtliche Aufklärung. Aşa că, într-un loc singuratic din pădure, după nişte tufişuri care ne ascundeau perfect, Olga s-a culcat pe jos, iar Minna şi Sofia m-au făcut să văd şi să ating cu degetele sexul ei. Mi-au arătat şi mi-au explicat diferitele părţi ale organului – clitorisul, buzele mici, orificiul urinar, intrarea în vagin –, apoi mi-au descris actul sexual şi m-au invitat să îl efectuez cu Olga. În timp ce una dintre fete îi desfăcea Olgăi buzele mari cu degetele, cealaltă, tot cu degetele, îmi îndrepta penisul către intrare. Dar actul nu a reuşit, penisul se izbea de carne fără a lua direcţia dorită. După seria de tentative lipsite de succes, Minna şi

Sofia m-au culcat pe spate şi au sfătuit-o pe Olga să se suie pe mine ca pe cal. Ghidându-mi membrul cu mâna, după ce l-au udat cu salivă, au reuşit să-l facă să intre în vaginul fetei care de mult nu mai era virgină.

Alunecarea penisului în vagin, care, dând la o parte prepuţul mi-a descoperit glandul, a fost destul de dureroasă şi, după cum am putut vedea după aceea, mi-a produs o mică rană din care au ieşit câteva picături de sânge. Durerea însă nu a oprit erecţia. În timp ce Olga mă călărea, păstrându-mi penisul în vagin,

Minna a început să-i mângâie clitorisul, lucru care i-a declanşat orgasmul. Era pentru prima dată când asistam la un orgasm feminin şi am fost aproape înspăimântat văzând buzele fetei albindu-se dintr-o dată şi ochii dându-i-se peste cap, gâfâind, cu membrele contractându-i-se convulsiv şi faţa schimbându-şi culoarea. În acelaşi timp, şi-a întins capul spre umărul meu ca şi cum ar fi dat să mă muşte. Extazul i-a fost însoţit de contracţii spasmodice ale vulvei care mi-au provocat dureri de penis destul de mari. După aceasta, cele două fete ne-au întors cu grijă pentru a nu ne desface şi pentru ca penisul să nu iasă din vagin. Astfel,

Olga a fost culcată pe spate iar eu m-am trezit peste ea în poziţia normală coitală. Am rămas nemişcat, dar una dintre fete a început să îmi ridice şi să îmi lase ritmic şoldurile, învăţându-mă astfel să fac mişcările sexuale, mişcări care mi-au produs şi ele durere, mai ales în momentul în care Olga a mai avut un orgasm şi noi contracţii ale muşchilor vaginali. Cât despre mine, ejaculare nu am avut, dar erecţia a încetat încet-încet.

Ridicându-mă în picioare, m-am speriat când am văzut sânge pe membru şi, mai ales, când am constatat că glandul era decalotat şi uşor tumefiat. Nu reuşeam, cu toate eforturile, să trag la loc prepuţul şi nu-mi puteam băga penisul în pantaloni din cauza senzaţiei insuportabile date de contactul glandului cu materialul pantalonilor.

Fetele m-au liniştit spunându-mi că o să treacă repede şi mi-au şters membrul însângerat cu batistele lor.

Într-adevăr, după vreo jumătate de oră de taclale, cu penisul în aer liber, am fost satisfăcut să constat că prepuţul revenise la poziţia iniţială, acoperind glandul. Am făcut calea întoarsă către casă. Minna mi-a spus:

„— Nu-i aşa că e bine? Nu-i aşa că face mai mult decât gramatica latină?” Nu am răspuns nimic, aveam remuşcări şi-mi era ruşine. Pe de altă parte, cum nu ajunsesem să ejaculez, dacă a fost vorba de vreo plăcere, ea s-a datorat doar puternicei erecţii. Numai că această plăcere nu a compensat durerile destul de ascuţite pe care le-am resimţit. Olga mi-a povestit că făcea asta cu Kostia şi cu alţi băieţi de mulţi ani. Fireşte, m-au pus să promit că nu voi spune nimănui nimic din ceea ce se întâmplase. Recomandare inutilă. Ruşinea era suficientă pentru a mă împiedica să vorbesc.

Primul meu act sexual a fost, aşadar, o decepţie, cauzându-mi mai degrabă durere decât voluptate. Şi, totuşi, eram îmbătat de dorinţa arzătoare de a relua experienţa. Zilele următoare am aranjat lucrurile în aşa fel încât să mă regăsesc singur cu Olga sau cu Glaşa şi să am cu ele relaţii sexuale mai mult sau mai puţin complete. O dată, am mers lângă ele când dormeau cu

Kostia pe saltelele din dormitor şi le-am posedat amândoi cu schimbul. De acum resimţeam mai multă plăcere sau, mai bine spus, mai puţină suferinţă, dar spasmele vaginale încă îmi făceau rău şi mă cam temeam de momentul în care, după expresia feţelor fetelor, ghiceam că urmează paroxismul plăcerii supreme. Glaşa, ca şi

Olga, nu mai era virgină de mulţi ani de zile. O

săptămână după plimbarea prin pădure, Minna şi Sofia m-au luat cu ele la Kiev. Pretextul era o serbare de binefacere care trebuia să aibă loc în grădina publică a oraşului. Din program făceau parte o tombolă pentru copii,

diferite concursuri şi jocuri tot pentru copii, dar şi o parte de divertisment pentru adulţi. Colegul tatălui meu şi soţia lui figurau şi ei, el declamând o poezie, ea cântând romanţe. Părinţii mei au fost şi ei invitaţi, dar nu au vrut să meargă, însă m-au lăsat să plec singur cu Minna şi Sofia fără nicio teamă, nebănuindu-le pasiunile. Sărbătoarea mi s-a părut mai degrabă plicticoasă şi, mult înainte de sfârşitul ei, i-am părăsit pe cei mari, mergând cu fetele acasă la ele. Soarele era încă mult deasupra liniei orizontului şi fetele mi-au spus că părinţii lor, invitaţi şi în altă parte, nu vor reveni înainte de căderea nopţii. Stăteau într-un hotel în care ocupau trei sau patru camere. Am mers în camera fetelor, unde mai întâi mi-au arătat câteva gravuri cu nuduri vulgare, dar şi reproduceri ale unor tablouri de

Tiţian şi Rubens, apoi câteva fotografii obscene de care nu mai văzusem în viaţa mea. Una dintre acele fotografii, cumpărată de tatăl Minnei din Egipt, reprezenta o scenă de pederastie. Aceasta m-a bulversat, căci nu puteam admite că e posibil să se întâmple asemenea lucruri. Minna şi Sofia m-au asigurat că nu era nicio ficţiune, că era un „sport” foarte răspândit între bărbaţi şi că şi femeile se iubeau şi făceau sex între ele. Încă o uimire, încă o manifestare a neîncrederii din partea mea.

Atunci fetele şi-au confirmat cuvintele prin fapte. Şi-au scos pantalonaşii, s-au aşezat pe pat şi şi-au înlănţuit picioarele, lipindu-şi sexele unul de celălalt şi frecându-şi-le în prezenţa mea. Pe toată durata actului, cele două verişoare îşi manifestau voluptatea prin schimbarea culorii feţelor, prin gâfâit, prin mici strigăte şi gemete, prin sărutări arzătoare combinate cu uşoare muşcături, în sfârşit prin contorsiunile involuntare ale trupurilor. Iar eu, privindu-le, eram aproape la fel de pătruns de emoţie ca şi

ele, iar erecţia îmi era dureros de intensă. După ce au terminat, Minna s-a ridicat, iar

Sofia a rămas culcată pe spate cu picioarele desfăcute.

Am remarcat că sexul fetei era umezit de un lichid din care un firişor albicios şi subţire se scurgea încet printre coapse şi cădea pe catifeaua roasă a patului, pătând-o.

Amintindu-mi de lecturile din manualul despre bolile venerice, mi-am închipuit că era vorba de o supuraţie datorată unei maladii secrete şi le-am şi spus-o. Cele două au început să râdă şi mi-au explicat că acest

„suc” curge întotdeauna din organele sexuale feminine când acestea resimt plăcerea.

Observând că fetele aveau muntele lui Venus acoperit de păr, am priceput în sfârşit că aşa era la toate femeile. Am mai arătat că avusesem o senzaţie de dezgust prima dată când mi s-a întâmplat să ating pilozitatea genitală a unei femei în timpul aventurii cu servitoarea Maşa. Deşi dezgustul a dispărut după aventura cu cele două verişoare, o urmă a lui mi-a rămas în suflet. Cel puţin aşa îmi explic faptul că părul pubian feminin nu reprezintă nicio atracţie pentru mine:

cu cât e mai abundent, cu atât mi se pare mai dezagreabil. Dacă este prea lung, vederea lui îmi opreşte erecţia. Dimpotrivă, vederea unui munte al lui Venus acoperit de păr des şi scurt, ca la majoritatea fetelor de paisprezece sau cincisprezece ani, având drept urmare un aspect juvenil, mă excită puternic. Impresia este încă mai accentuată dacă acesta nu este acoperit decât de un fel de tuleie sau de puf, ca la cele mai multe fete de treisprezece ani. Dar ceea ce îmi place cel mai mult este un munte al lui Venus complet neted. În acest domeniu am aceleaşi gusturi cu orientalii şi cu grecii antici.

Provenienţa acestei tendinţe derivă, probabil, din primele mele trăiri libidinale generate de zonele genitale

feminine, din timpul întâlnirilor cu Olga şi Glaşa, fetiţe cărora le-am examinat pentru întâia oară sexele şi care, de altfel, mi-au produs emoţii sexuale intense. Poate că la orientali gustul acesta are alte cauze. Băieţii cresc într-un mediu feminin impregnat de voluptate şi de conversaţii lubrice destul de mult timp, până pe la unsprezece, doisprezece, uneori chiar treisprezece ani. Cum maturizarea sexuală este precoce în ţările calde, este probabil că ei încearcă jocuri erotice cu fetiţele împreună cu care sunt crescuţi sau, cel puţin, le văd goale. Prin asociere de impresii, pubisurile fără păr rămân pentru ei un simbol erotic deosebit de sugestiv. Mai mult, tinerii musulmani se căsătoresc în mod obişnuit la vârsta de paisprezece sau cincisprezece ani, ba chiar la treisprezece ani, în zone mai calde ca, de exemplu, Africa, şi li se dau adesea de soţii fetiţe de zece, nouă sau chiar opt ani care încă nu au avut prima menstruaţie. În mod normal, fata de măritat nu are mai puţin de unsprezece sau doisprezece ani, dar, la această vârstă, chiar şi în ţările calde, pubisul lor nu este încă acoperit de păr. La grecii antici, unde copiii de ambele sexe se jucau goi până pe la unsprezece sau doisprezece ani, curiozitatea sexuală se trezea probabil foarte devreme, la fel ca şi pe malurile fluviului La Plata, în Uruguay sau în Madagascar, unde, conform observaţiilor lui Mantengazza şi ale altor călători, relaţiile sexuale încep încă de la şase sau şapte ani. Ca urmare a acestor amintiri erotice din copilărie, care sunt în general decisive pentru întreaga viaţă, grecii antici aveau cultul femeii depilate. În ţările nordice, în care, din cauza climatului şi a tradiţiei, fetiţele poartă adesea pantaloni, băieţii au mai rar ocazia de a le vedea organele sexuale şi poate acesta este motivul pentru care gustul pentru pubisurile fără păr este mai puţin răspândit. Dar să revin la povestea mea.

Imediat după actul tribadist, Sofia m-a invitat să i-o bag, ceea ce am făcut cu mai multă voluptate decât anterior. Cred chiar că, de data aceea, am avut şi ceva care s-ar putea numi ejaculare, deşi fără îndoială lipsită de spermă. Totuşi, contracţia vulvei în timpul orgasmului mi-a mai provocat niscaiva dureri. Puţin mai târziu am încercat să o fac şi cu Minna, dar nu am reuşit, fiind desigur epuizat de efortul precedent. Atunci Minna m-a rugat să fac cu ea cunnilingus. Curios, nu doar că nu mi-a repugnat cu nimic acest exerciţiu, dar chiar am găsit imediat în el sursa unei vii plăceri. Restul serii, cele două fete au încercat să-mi împlinească educaţia, explicându-mi diferite rafinamente sexuale şi vorbindu-mi amănunţit despre tot felul de poziţii. Cele două personaje erau adevărate enciclopedii erotice. Mi-au făcut patul pe canapeaua din salon şi am adormit înaintea întoarcerii părinţilor lor. A doua zi m-au adus acasă la ai mei, cărora nici nu le dădea prin cap cărui fel de iniţiere fusesem supus.

Zilele următoare am făcut sex încă de trei ori cu

Minna şi cu Sofia, cu o tot mai mare plăcere. Se apropia sfârşitul vacanţei. Doar douăsprezece zile mai erau până la reînceperea şcolii. Tata avea o proprietate cu locuinţă pentru majordom, grădină întinsă etc., la vreo douăzeci de kilometri de proprietatea unchiului meu.

De obicei, ne petreceam vara în casa unchiului, pe a noastră ţinând-o închisă. În anul acela, tata trebuia să se întâlnească cu arendaşul şi, cum nu avea de stat decât câteva zile acolo, m-a luat cu el ca să-i ţin de urât în călătorie. Am rămas acolo zece zile, după care ne-am reîntors la Kiev pentru şcoală. În timpul acestor câteva zile, am avut o nouă aventură erotică pe care o notez fiindcă a fost una din rarele ocazii în care eu am fost cel care a luat iniţiativa relaţiei sexuale. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

Familia arendaşului era numeroasă şi veselă. Prieteni şi rude veneau să îi vadă. Printre aceste rude se număra şi o studentă la universitate (

kursistka, pe ruseşte, adică aceea care urmează cursuri superioare). Fata, de vreo douăzeci de ani, făcea istoria şi literele la Moscova.

Chiar după sosirea mea şi a tatei, vărul meu, tânărul

Donjuan de ţară despre care v-am mai vorbit, a sosit călare să ne vadă. Ni s-a dat un dormitor comun într-un fel de turnuleţ, de mezanin, dintr-o parte a casei.

Mezaninul acesta cuprindea două camere cu intrări separate, care dădeau pe o scară comună. Camerele comunicau însă printr-o uşă ce le despărţea. Eu şi vărul meu ocupam una dintre aceste camere, studenta pe cealaltă. O dată m-am trezit pe la miezul nopţii. Din camera alăturată am auzit zgomot de săruturi şi scârţâit de pat. Cum razele lunii pătrundeau prin obloane, am observat că vărul meu nu mai era la locul lui. Cum, de două luni, nu mai eram copil nevinovat, am înţeles imediat despre ce era vorba. Cu paşi de felină m-am apropiat de uşa ce ne despărţea şi am încercat mai întâi să privesc prin gaura cheii, închipuindu-mi că voi putea zări patul fetei, numai că acesta era aşezat în aşa fel încât încercarea a eşuat. Aşa că mi-am lipit urechea de gaura pe care ochiul tocmai o părăsise. Mulţumită liniştii din noaptea rurală puteam percepe toate sunetele din camera vecină, chiar şi pe cele mai slabe. Încercam să le ghicesc provenienţa şi asta mă excita teribil.

Auzeam nu doar sărutările, suspinele, gâfâielile, strigătele înăbuşite ale femeii, dansul patului, dar şi zgomote mult mai intime: plesnetul pântecelor lovite unul de celălalt, pocnetul şi clipocitul produs fără dubiu de rapidele mişcări de du-te-vino ale penisului în pliurile leoarcă de mucus şi palpitând de voluptate ale vulvei şi

vaginului. Sau, cel puţin, astfel interpretam anumite sunete care îmi pătrundeau în auz. Ca să zic aşa, ajunsesem să văd cu urechile şi puteam urmări extazul carnal până în momentul suprem. Într-un târziu, ceea ce percepeam m-a făcut să înţeleg că actul se încheiase. S-au auzit apoi şoapte, conversaţii banale despre întâmplările zilei.

Pe urmă, vărul meu s-a pus pe povestit anecdote pornografice stârnindu-i tovarăşei sale, din timp în timp, mici chicote. Cât despre sex, au luat-o de la capăt de mai multe ori în acea noapte. Rupt de oboseală, cu penisul în erecţie permanentă, cu testiculele şi vintrele dureroase, am rămas în picioare lipit de uşă fără a mă putea hotărî să mă duc înapoi în pat. În sfârşit, nu fără greutate, am făcut-o spre dimineaţă şi am reuşit să adorm. M-am sculat, după moda rusească, destul de târziu. Vărul meu era în pat, unde se întorsese în timp ce eu dormeam. Nu i-am spus nimic despre descoperirea mea. În aceeaşi zi a plecat înapoi acasă.

După-amiază, toată lumea îşi făcea siesta. În Rusia, mai ales în sud, se prânzeşte pe la trei sau patru. Esta singura masă copioasă a zilei, care îngreunează în asemenea hal organismul încât cea mai mare parte dintre oameni simt nevoia de a se odihni imediat după.

Aşa că se doarme una sau două ore. După care, pe la ora şapte sau opt, se ia ceaiul: felii de pâine cu unt, cârnaţi, cărnuri reci. Uneori, noaptea, se supează. Fără a fi un obicei constant pentru cea mai mare parte dintre familii, supeurile se servesc atunci când vin musafiri care nu se mai dau duşi, lucru absolut normal în Rusia.

Drept pentru care, la miezul nopţii sau la o oră după, se serveşte o masă copioasă – la fel de abundentă ca şi aceea de la prânz – care se întinde uneori până pe la trei dimineaţa, spre disperarea servitorilor care, în Rusia, chiar

şi în familiile cele mai liberale şi radicale, sunt supraîncărcaţi cu sarcini, ca nişte sclavi. Contrar propriilor mele obiceiuri, am tras un somn de vreo două-trei ceasuri, lucru pe care însă nu l-a observat nimeni, căci nimeni nu făcea altceva, urmând să ne revedem la ora ceaiului. Ne culcasem destul de târziu. Singur în cameră, ascultam mişcările vecinei care se pregătea de culcare, amintindu-mi cu o excitaţie deosebită trecuta noapte de veghe. Lucrul acesta m-a împins să fac o încercare a cărei vitejie nu stătea în caracter unui timid ca mine.

Am intrat în cămaşă de noapte în camera studentei, spunându-i că mi-e frică să dorm singur şi rugând-o să mă lase să împărţim patul. După o clipă de ezitare, a consimţit. Nu trebuie uitat că nu aveam mai mult de unsprezece ani şi jumătate. Mă mirasem şi eu de propria-mi îndrăzneală şi curaj şi nu-mi prea venea să împing lucrurile mai departe. O jumătate de ceas, sau poate un ceas, nu mai ţin bine minte, am rămas nemişcat, culcat lângă tânără, atingând-o pe sub plapumă cu întreg corpul. La drept vorbind, nu dormeam niciunul nici celălalt. Până la urmă, întorcându-mă şi simulând o mişcare involuntară, i-am atins cu palma braţul dezgolit şi am început să-l mângâi încetişor. Lipsa de proteste m-a făcut să prind curaj şi să-i ating piciorul gol cu piciorul meu, apoi pulpele. I-am pus mâna pe genunchi pentru ca, până la urmă, pe sub plapumă, să-i iau una dintre mâini şi să o aşez pe sexul meu întărit sub influenţa unei excitaţii din ce în ce mai intense şi tremurând tot nu doar de dorinţă dar şi de teama posibilelor consecinţe ale acelei vitejii. Fata şi-a retras repede mâna, dar nu a zis nimic, lucru care m-a liniştit. Mi-am lăsat mâna să-i alunece pe sub cămaşă mângâindu-i mai întâi pântecele, apoi muntele lui Venus.

În clipa în care am început să i-l apăs, tânăra a lăsat să-i scape un suspin şi şi-a desfăcut picioarele. Am priceput că

era şi ea la fel de excitată. Aşa că m-am ridicat şi, punându-i genunchiul între coapse, m-am lăsat peste ea, încercând să-i introduc penisul în vagin, ceea ce am şi reuşit după câteva tatonări şi tentative ratate.

În timp ce i-o trăgeam cât mai bine mă pricepeam, ea a rămas tăcută şi nemişcată. Doar suspinele care îi scăpau din când în când şi cele câteva rare mişcări involuntare, pe care nu şi le-a putut reprima, mi-au demonstrat că participa şi ea la toată povestea. După ce am terminat, m-am dat la o parte fără a schimba vreo vorbă. Dimineaţa, când ne-am trezit, am luat-o de la capăt în acelaşi mod, eu făcând tot ce trebuia, iar ea tăcând cu ochii închişi. De data asta însă, când i-am sărutat sânii mi-a răspuns cu un sărut pe creştet. Tot în tăcere m-am întors în dormitorul meu ca să mă îmbrac.

Peste zi ni s-a întâmplat să stăm de vorbă despre lucruri lipsite de importanţă. Cele două nopţi care au urmat au semănat celei dintâi, făcând sex fără a schimba o vorbă. După care ea a plecat la Moscova şi, câteva zile mai târziu, şi eu cu tata la Kiev, unde am reînceput şcoala.

Al treilea an de gimnaziu nu a mai semănat cu primii doi. Pradă excitaţiei erotice constante, obosit de excesele premature, organismul mi-a slăbit iute şi am devenit un leneş. În timpul orelor mi-era atât de somn încât cu greu mai rămâneam treaz. Din cărţi nu mă mai interesau decât pasajele erotice. În dicţionare căutam toate cuvintele care aveau o minimă legătură cu sexul.

Nu puteam face asemenea cercetări în Biblie, căci nu prea era de găsit în nicio casă din Rusia şi nici în orice librărie. Plonjam însă în paginile romanelor franţuzeşti pe care părinţii mei le tot citeau fără să le mai termine, mai ales în cele ale lui Zola: „Prada”, „Crâşma”, „Păcatul abatelui Mouret”, „Nana”, „Ghiveciul”. Între doisprezece şi treisprezece sau paisprezece ani, aceste romane au

constituit lectura mea favorită şi am şi depistat cum îmi pot face rost de multe alte cărţi naturaliste sau deocheate de autori ai secolului al XVIII-lea sau de alţii.

Ce aveam de învăţat pentru şcoală nu mai prezenta nicio atracţie pentru mine şi mă plictisea de moarte. Am încetat să mai fiu latinistul eminent de până atunci, iar greaca, limbă care începuse să ne fie predată în clasa a treia, nu am aprofundat-o deloc. Numele nu îmi mai strălucea pe tabelul de aur. Prietenul din anii precedenţi, căruia nu ştiu ce scrupul m-a împiedicat să-i tulbur inocenţa prin revelaţii sexuale, mi-a luat locul în clasamentul elevilor, iar eu, trimestru după trimestru, coboram din ce în ce mai mult. Părinţii nu puteau pricepe cauzele schimbării, profesorii nici atât. Şi sănătatea îmi slăbise, pierdeam în greutate, aveam migrene şi greţuri, mă îmbolnăveam des de bronşită sau guturai, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

Relaţiile mele de prietenie vizau acum băieţi pe care îi consideram experţi în materie de sex. Cât despre propriile mele experienţe în domeniu, în acea perioadă, au fost într-adevăr numeroase. Pe de altă parte, de la doisprezece ani am avut poluţii nocturne frecvente, însoţite de visuri erotice. Dar, să o luăm cronologic.

Când am intrat în clasa a treia nu împlinisem încă doisprezece ani. Mătuşa mea plecase din Kiev, aşa că nu m-am mai putut întâlni cu Olga şi, cum cameristele noastre aveau o mină prea serioasă, nu am mai avut relaţii sexuale cam trei sau patru luni. Întrucât nici nu mă masturbam, începusem să mă mai calmez cât de cât dar, chiar atunci, ne-am schimbat locuinţa şi o nouă cunoştinţă m-a rearuncat în plină febră erotică. Tocmai trecusem de doisprezece ani.

Noii noştri vecini erau nişte evrei îmbogăţiţi care afişau un lux deosebit, dar a căror condiţie era destul de joasă.

Aveau un băiat de vârsta mea, dar cu un an şcolar în urmă, şi o fată de treisprezece sau paisprezece ani, care frecventa cursurile gimnaziului de fete.

Dimineaţa plecam la aceeaşi oră la şcoală, numai că eu mergeam pe jos, părinţii neavând grajd cu cai în oraş, pe când micii israelieni mergeau cu trăsura. Părinţii nu se cunoşteau dar, într-o dimineaţă, când plecam la şcoală, copiii vecinilor m-au invitat să urc în trăsură, lucru cu care am fost de acord şi, astfel, am făcut cunoştinţă. Elias, cum îl voi numi pe băiat, a venit pe la mine, iar vizitele sale de seară au devenit frecvente sub pretextul de a-i explica probleme ale gramaticii latine. Pe urmă m-am dus şi eu pe la el. Am fost uimit de luxul în care trăiau Elias şi sora lui, Sarah. Părinţii nu doar că îi adorau dar, ca în multe familii evreieşti, manifestau pentru propriile progenituri un soi de veneraţie. Ca şi cea mai mare parte dintre evrei, aveau pentru activităţile intelectuale un respect aproape superstiţios. Parveniţi ignoranţi, îşi admirau cu sinceritate copiii care frecventau liceul, unde studiau tot felul de lucruri misterioase. Copiii aceştia erau, prin urmare, tiranii casei şi se bucurau de o libertate la fel de totală ca a mea, nepermiţând nimănui să îi deranjeze când se închideau în camerele lor şi primind doar pe cine aveau chef. Mergeam des pe la ei, zicându-le alor mei, care, la rândul lor nu treceau peste voinţa mea, că ne facem lecţiile împreună. La început, chiar asta am şi făcut numai că, de la o vreme, relaţiile au căpătat un alt caracter. Sarah era un copil superb. La fel de trandafirie şi înfloritoare ca şi

Glaşa, avea trăsături mult mai fine şi corpul mult mai delicat. Avea un magnific păr roşu ondulat care îi încadra chipul cu flăcările lui, nasul drept şi fin, ochii foarte negri, dinţişori ca de lapte, buze pronunţate şi senzuale. La început am avut un fel de tentativă de flirt.

Sarah mi-a întins albumul ei invitându-mă să-i scriu nişte versuri. Într-o zi, Elias mi-a mărturisit că el şi sora lui se distrau jucându-se cu „puţulicile”. Conform obiceiului, am făcut pe nis-naiul. Seara următoare, de faţă cu fratele ei, Sarah m-a întrebat dacă eram chiar atât de naiv încât să nu ştiu de diferenţa dintre sexe şi mi-a promis să-mi arate cum erau făcute femeile rugându-mă ca, până atunci, să-i arăt membrul ca să îl poată compara cu acela al fratelui ei. Acesta era circumcis. Sarah mi-a examinat plină de curiozitate prepuţul şi, cu degetele, l-a tras peste gland. Apoi s-a culcat pe sofa şi m-a lăsat să-i examinez sexul. Din acel moment ne-am întâlnit adesea toţi trei distrându-ne astfel serile, şi câteodată, de exemplu duminicile, şi în timpul zilei. Sarah era virgină.

Era pentru întâia oară când vedeam organele sexuale ale unei fecioare şi, mai ales, himenul. Cum nu dorea să-şi piardă virginitatea, Sarah nu accepta actul sexual complet, ci doar pe acela superficial –

în ore vulvae. Ne culcam des toţi trei la rând, cu Sarah la mijloc, în timp ce unul dintre noi îi freca anusul cu glandul, celălalt făcea acelaşi lucru cu vulva fetei. Când penisul greşea drumul şi apăsa himenul, Sarah prindea şi îndepărta de zona fragilă organul periculos. În acest timp, îmi plăcea să o sărut pe gura proaspătă şi stacojie. Nu renunţam însă nici să-i privesc organele sexuale care reprezentau, pentru mine, idealul frumuseţii dintre toate părţile componente ale trupului unei femei, lucru pe care îl cred până în ziua de azi, imaginea-i fiindu-mi adânc săpată în minte. Muntele lui Venus, foarte pronunţat, grăsuţ şi rotunjor, elastic la palpare, era abia umbrit de un uşor puf auriu dincolo de care se întrevedea alb-trandafiriul unei epiderme de o fineţe admirabilă. Buzele mari, subţiri, lăsau să se vadă, deschizându-se, cele mai bogate tonuri de roşu de la rozul tandru la carmin şi stacojiu. Roz era şi

clitorisul erect, a cărui tărie o puteai simţi în rezistenţa-i elastică la atacul degetelor, roze erau şi aripile exterioare ale buzelor mici, însă valea care se deschidea între ele şi se prelungea până la intrarea în vulvă era de un magnific, sângeriu, roşu închis. În profunzimea vestibulului se zărea umbra misterioasă a intrării către regiuni necunoscute, dar, deschizând puternic fanta, dădeai de discul carmin al himenului, perforat de două găurele minuscule. Umede, pliurile numeroase din interiorul sexului, graţios şi armonios modelate, străluceau când razele soarelui sau lumina lămpii le atingeau, sporindu-le rumena splendoare. Şi azi, doar închizând ochii, revăd în minte totul, până la cele mai mici amănunte. Cât despre ansamblul nudităţii Sarei, nu pot spune nimic fiindcă nu am văzut-o niciodată goală. Se culca îmbrăcată pe sofa, îşi ridica juponul, îşi deschidea pantalonaşii astfel încât, din rafinata-i carnaţie nu am văzut decât partea de jos a pântecelui şi interiorul coapselor. Îmi permitea, totuşi, să îi mângâi sânii care îmboboceau.

Profitând de educaţia primită de la Minna şi Sofia, i-am propus Sarei să facem cunnilingus. Mai întâi a refuzat, dar a sfârşit prin a ceda insistenţelor mele.

După ce i-a prins gustul, a început să-l prefere acelui coitus în ore vulvae. În mod vizibil, noua metodă îi sporea plăcerea. Era suficient să-i observi chipul, să-i vezi contorsiunile trupului, să-i asculţi respiraţia şi strigătele involuntare. Îi observam tresăririle convulsive ale pântecelui, răsucirile-i, perniţa durdulie a muntelui lui

Venus care, din cauza mişcărilor involuntare, îmi scăpa din gură. În timp ce îi sugeam, îi lingeam şi îi muşcam uşor clitorisul, sexul întreg îi palpita, iar orificiul vaginului se lărgea şi se contracta spasmodic. Un lichid vâscos se prelingea prin deschizătură, tot mai abundent, scurgându-se în şiroaie peste tot. Sarah se zbătea cu frenezie, braţele

i se agitau în aer, degetele se crispau, se agăţau de obiectele aflate la îndemână, de braţele mele sau ale fratelui ei, care se afla lângă noi, ba chiar de penis dacă acesta era scos din pantaloni. Ba îmi strângea capul până aproape de sufocare între coapsele catifelate şi parfumate, ca şi când picioarele i-ar fi fost prinse de cârcei, ba, dimpotrivă, le desfăcea şi le depărta peste măsură, ca şi cum ar fi dat să se rupă în două, ba le ridica în aer, agitându-le, apropiindu-şi-le de cap.

Se zbătea cu asemenea forţă încât clipă de clipă sexul ei mi se îndepărta de gură pentru a se lipi la loc imediat. Cuvinte întrerupte exprimau şi ele intensitatea plăcerii fetei. Fratele ei a învăţat şi el să facă la fel ca mine. La rândul ei, aceasta a avut ideea să-i excite cu limba vârful penisului, masturbându-l cu o mână. S-a oferit să facă acelaşi lucru şi cu mine, dar am refuzat din teama, ca să nu zic panica pe care mi-o provoca orice practică ce aducea a masturbare. Mă mulţumeam cu coitus în ore vulvae, considerând că asta nu semăna cu masturbarea. Cât despre cunilingus, îmi plăcea foarte tare mai ales în timpul orgasmului puternic al fetei. Resimţeam o plăcere deosebită în a mângâia şi a privi îndeaproape părţile ei cele mai secrete, vulva de un roşu aprins, larg deschisă, palpitândă, care, cu pliurile ei calde şi umede, părea, precum un chip, posesoarea unei expresii de dulce langoare şi aprinsă dorinţă.

Povestesc toate acestea nu din plăcerea descrierii, ci pentru a-mi analiza cât mai exact senzaţiile. Pentru limba şi gura mea, chiar şi gustul mucoaselor sexuale era foarte plăcut. În rest, simţeam şi eu ceea ce simt toţi degustătorii artei de a petrece, care mărturisesc adesea că nici cel mai sofisticat platou nu este mai savuros decât acea zonă a femeii. Mucusul pe care femeia îl secretă în timpul orgasmului este la fel de plăcut şi palatului gurii, cu tot

gustul său înţepător şi sărat, chiar dacă Aristofan, în „Cavalerii”, îl numeşte „abominabila rouă”. O dată am cules cu o linguriţă de ceai lichidul care ieşea din fanta Sarei, după ce o masturbasem, şi am înghiţit nectarul ca pe un rar deliciu. Din contră, mirosul de urină pe care îl simţeam trecându-mi limba prin apropierea meatului urinar nu-mi plăcea, dar nu îl sesizam decât la început, anulat fără îndoială de abundenţa secreţiilor voluptăţii care ştergeau orice amintire a urinei.

Şedinţele despre care v-am povestit nu puteau avea însă loc prea des. Uneori, seara, alţi colegi veneau pe la mine şi trebuia să rămân acasă. Alte dăţi, ceea ce nu era deloc rar, Elias şi Sarah erau cei care primeau vizite or, dintre prietenii lor, eu eram singurul admis în jocurile lor sexuale şi nimic compromiţător nu se putea petrece în prezenţa altcuiva. În sfârşit, chiar dacă părinţii lor nu intrau în general în camerele copiilor, aceştia nu îndrăzneau aproape niciodată să se joace astfel dacă nu erau singuri acasă. Servitorii nu se puneau la socoteală căci era simplu, dacă ar fi fost cazul, să nu li se deschidă uşa. Aşa că aşteptau serile în care părinţii lor erau plecaţi. Pe scurt, nu ne puteam distra decât din timp în timp. Iată deci care mi-au fost bucuriile resimţite împreună cu cei doi copii evrei în timpul anului şcolar.

Cât despre ei, începuseră să se joace sexual cu mult înainte de a face cunoştinţă cu mine. O fostă cameristă fusese cea care îi iniţiase în plăcerile dragostei.

Ca elev la gimnaziu am mai avut şi alte relaţii sexuale. Un coleg de clasă mi-a povestit că făcea sex cu eleve care veneau pe la el. Părinţii lui nu erau din

Kiev, iar el locuia în pensiune la o familie care nu îl urmărea absolut deloc. Când ieşea de la şcoală, lua câte o liceană cu el, de obicei când nu era nimeni acasă, cu atât mai mult cu cât avea intrare separată. Pe de altă parte,

potrivit moravurilor ruseşti, nu era nimic scandalos ca liceenele să vină în vizită la un coleg, singure sau în grup. Nimeni nu avea nimic de zis. Făcuse cunoştinţă cu una dintre ele ieşind de la şcoală, pur şi simplu pe stradă. I-a pasat un bilet pornografic cu desene grăitoare: a doua zi, ieşind de la şcoală, fata a fost de acord să vină pe la el. Mai târziu, a mai adus încă două prietene. Colegul meu m-a asigurat că mai mulţi din clasă aveau asemenea legături. M-a invitat să vin pe la el când soseau fetele, adică imediat după ore. Drept pentru care, la el acasă, am cunoscut trei eleve cam de aceeaşi vârstă cu noi. După săruturi şi mângâieri, două dintre ele s-au culcat pe spate de-a latul patului, cu fesele pe marginea lui şi cu picioarele atârnând desfăcute. Am intrat, rămânând în picioare, între coapsele lor. Fata care mi-a revenit nu avea organele sexuale la fel de frumoase ca ale Sarei. Muntele lui

Venus, cu buzele lui mari, nu era tot atât de durduliu, iar tenta fantei genitale era de un purpuriu mai puţin strălucitor. Cu toate acestea, mi-am introdus penisul în vaginul fetei cu un sentiment de fericire, ocazie cu care am făcut o observaţie ce m-a excitat şi mai mult.

Vaginul îmi strângea penisul cu putere, ca o mănuşă şi, prin urmare, muntele lui Venus urma penisul în toate mişcările sale, ridicându-se şi coborând o dată cu el. Pe când eu munceam din greu, întreaga moviliţă genitală, antrenată de penis, dansa cu patimă, părând a aluneca în toate sensurile pe osul pubian. Cea de-a treia elevă era virgină şi nu admitea decât coitus în ore vulvae sau cunnilingus. Mi se pare că un alt licean a dezvirginat-o, câteva luni mai târziu. Şi ea avea o particularitate: când, după ce îi sugeam clitorisul, foarte lung şi dezvoltat, o lăsam în pace, extremitatea organului, în loc să reintre în fanta de acum închisă, continua să stea ridicat, ca un neg, cu aer rebel, între buzele mari de culoare maronie.

La celelalte fete, din contră, extremitatea clitorisului, odată lăsată în pace, nu mai rămânea ridicată printre buzele mari decât câteva secunde, după care se contracta, retrăgându-se în despicătură şi devenind invizibilă.

Relaţiile au continuat cu mai multă sau mai puţină regularitate până la sfârşitul anului şcolar. Şi alte eleve, cu pubisul neted sau acoperit de păr, veneau să şi-o tragă cu noi, băieţii. Câteodată, ne întâlneam mai mulţi băieţi şi fete şi fiecare băiat o făcea cu atâtea fete cu câte îl ţineau puterile. Asta se întâmpla când prin camerele băieţilor, când în codrii din jurul Kievului, mai ales într-o cabană părăsită.

Cum v-am mai spus, pe vremea aceea preferam romanele franţuzeşti. Cele ruseşti nu erau suficient de erotice pentru gustul meu. Literatura rusă era foarte castă, pe atunci. Lucrurile s-au mai schimbat, mai ales în ultimii ani. În ceea ce priveşte modul de tratare a relaţiilor sexuale, este tot atâta diferenţă (dar în sens invers) între literatura rusă de acum douăzeci-treizeci de ani şi cea de astăzi ca între literatura engleză din timpul reginei Anna şi aceea din perioada 1830-1862. Avem astăzi scriitori după care publicul se dă în vânt, precum

Artzibaşev, care împing pornografia tot atât de departe ca şi naturaliştii şi decadenţii francezi cei mai libidinoşi. Pe atunci, însă, nu era aşa. Literatura era austeră. Citeam, de asemenea, cu un grad ridicat de excitaţie, şi când mi le puteam procura, cărţi care cuprindeau capitole ştiinţifice despre anatomia şi fiziologia organelor sexuale.

Una dintre lecturi, mai ales, îmi provoca o puternică emoţie erotică. Era vorba de un articol publicat într-un periodic medical ce mi-a căzut în mână la un doctor, prieten al tatălui meu. Pe când cei mari stăteau de vorbă în salon, eu citeam înfrigurat, în cabinetul medical, revista cu pricina. Era relatarea detaliată a unui proces care făcea

pe atunci mult zgomot în Rusia. O tânără excentrică, fata unui negustor foarte bogat, ucisese cu complicitatea tovarăşilor ei de desfrâu, într-un lupanar din

Moscova, un bărbat aparţinând, ca şi ea, lumii bune.

Fata, care avea mai puţin de douăzeci de ani, era lesbiană, iar mobilul crimei fusese gelozia, căci voia să se răzbune pe cel care îi furase iubita. Din proces a rezultat că tânăra bogătaşă, înotând în lux, avea obiceiul să se deghizeze în bărbat şi să viziteze, în compania altor tineri de bani gata, bordelurile moscovite, de la cele mai luxoase la cele mai mizerabile. Dacă nu mă înşală memoria, cam acestea au fost circumstanţele procesului despre care, de atunci, nu am mai avut ocazia să citesc altceva. Ceea ce îmi amintesc însă cu precizie din articolul pe care l-am citit este reproducerea completă a expertizei medicale. Printre altele se făcea o descriere atât de minuţioasă a organelor sexuale ale tinerei cum nu ţin minte să mai fi întâlnit. Era indicat până şi cel mai mic amănunt, când în termeni pitoreşti, când cu măsurile exacte în centimetri, milimetri etc. Citind, mă simţeam excitat la gândul modalităţii în care vor fi fost făcute acele calcule, cum vor fi fost măsurate lungimea clitorisului, dimensiunile buzelor mici pe părţi, adâncimea vaginului, şi mi-i reprezentam pe oamenii de ştiinţă apreciind nuanţele coloraţiei vulvei în diferite puncte...

Fraza următoare mă arunca în plină visare:

„Senzualitatea pacientei se explică prin marea excitabilitate a buzelor mici şi a clitorisului, care intră în erecţie violentă la cea mai mică atingere.” Cum tânăra nu mai era virgină, puteai citi amănunte despre senzaţiile pe care le avea, conform propriei mărturii, în timpul actului sexual normal şi în acela homosexual. Pe scurt, lectura aceasta a acţionat asupra mea ca un puternic afrodisiac.

Natura m-a făcut în aşa fel încât imaginaţia este cel mai puternic motor al excitaţiei mele sexuale.

Imaginile mentale au asupra mea, în această privinţă, mai mult efect decât imaginile fizice. Totuşi, nu era vorba de auto-erotism. Închis acasă, între patru pereţi, obsesia sexuală mă părăsea destul de repede. Pentru a lucra în direcţia erotică, imaginaţia mea a avut întotdeauna nevoie şi de un stimul exterior: imaginea organelor sexuale feminine, vreun desen obscen, lecturi pornografice, conversaţii fără perdea. Nu era suficientă prezenţa, în apropierea mea, a unei femei drăguţe şi apetisante. Vederea celei mai frumoase, celei mai pline de nuri femei, dacă aceasta era îmbrăcată şi avea un aer cinstit, nu mi-a sugerat niciodată dorinţa actului sexual şi nici nu mi-a provocat vreo erecţie. Pentru ca apetitul sexual să mi se trezească este absolut necesar ca femeia să se comporte într-o manieră provocatoare, să aud cuvinte licenţioase, să văd goliciuni sau să fiu sub impresia unei lecturi erotice ori a unei conversaţii obscene recente. Amintirile erotice vechi încetează să mă mai excite; dacă nu sunt noi, recent datate vreau să zic, lecturile lascive în general mă lasă rece, căci, dacă la început, aceleaşi picanterii mă excitau, chiar reluate de mai multe ori la rând, la capătul câtorva zile, efectul stimulentului slăbea. Astfel că am putut rămâne timp îndelungat într-o stare de neutralitate sexuală absolută.

Brusc, însă, o imagine voluptuoasă care mi se prezenta din afară (e absolut necesar să sosească din afară, nu să fie un produs al propriului meu spirit) rupea echilibrul şi îmi aprindea ardorile carnale. Nu ştiu în ce măsură predispoziţiile psihologice citate sunt anormale şi morbide.

Doar un specialist s-ar putea pronunţa în această privinţă.

Nu am simţit niciodată veritabile tendinţe homosexuale.

Tot la fel, tendinţele sadice sau masochiste, chiar într-un grad infim de dezvoltare, constituie pentru mine un subiect de neînţeles. Îmi amintesc că, totuşi, pe la doisprezece sau treisprezece ani, prezenţa unui anumit coleg de clasă îmi provoca o uşoară excitaţie sexuală.

Acesta avea pielea foarte fină, părul ondulat natural şi aducea a fată. Iată, fără îndoială, motivele pentru care apropierea lui îmi era agreabilă. Îmi plăcea să-l ciupesc de gâtul grăsuţ şi să-l iau de mijloc. Nu m-am gândit nicicând la sexul lui sau la eventualitatea unor relaţii carnale, nici măcar nu îmi doream să îl văd dezbrăcat şi totuşi imaginea sa îmi trecea uneori prin minte în timpul visurilor erotice, în care mi-l închipuiam cu o parte a trupului dezgolită, nu sexul ci, de exemplu, braţele sau umerii. Se făcea că îl îmbrăţişam sau îl sărutam pe obraji, ajungând să am poluţii. Pe parcursul întregii mele vieţi, aceasta este singura amintire având vreo legătură cu homosexualitatea. În rest, nu am schimbat niciodată cu colegul meu vreo aluzie tandră şi nici nu ne-am făcut demonstraţii de prietenie „mai speciale”. Bănuiesc că pielea fină, feminină, a copilului a fost singura cauză a emoţiei mele erotice. Organele sexuale ale unui băieţel mă lasă rece, cele ale unui bărbat îmi provoacă dezgust şi nu aş fi de acord sub niciun motiv să pun mâna pe ele.

Către finele anului şcolar am avut trei aventuri cu femei în toată firea. O tânără şi frumuşică brunetă venea deseori pe la noi, singură sau cu soţul. Mama m-a trimis într-o zi să-i duc o carte pe care i-o pregătise. Doamna m-a oprit un timp pentru a discuta literatură şi m-a obligat să-i promit că mă voi întoarce a doua zi ca să citim nişte romane, cu condiţia să nu le spun nimic alor mei. „— Soţul meu merge serile la club, mi-a mărturisit, iar eu mă plictisesc singură şi de la citit mă dor ochii. O să citeşti tu cu voce tare, iar eu voi asculta.” V-am spus deja că

plecam de acasă când doream. Aşadar, la ora convenită, zicându-le alor mei că trec pe la un coleg, m-am prezentat după cum promisesem. Femeia m-a invitat lângă ea pe sofa şi m-a pus să-i citesc un roman al lui Goncourt. Când am ajuns la un pasaj erotic mi-a fost cam ruşine şi vocea mi-a tremurat, drept pentru care am fost oprit şi interogat spre a se vedea cât pricep din aluziile erotice.

Ca de obicei, am făcut pe neştiutorul. Asta a părut să-mi încânte interlocutoarea, care a glumit fără răutate despre nevinovăţia vârstei (aveam cam doisprezece ani şi jumătate), spunându-mi că, de acum, ar trebui să am o iubiţică şi propunându-mi să îmi arate cum sunt făcute femeile şi cum se face dragoste. Ca urmare, m-a sărutat pe gură, mi-a desfăcut pantalonii şi mi-a prins cu mâna membrul erect. Extaziindu-se la vederea dimensiunilor şi afirmând că e foarte mare pentru vârsta mea (totdeauna organele mele sexuale au fost foarte voluminoase), l-a sărutat spunându-mi: „— Să ai un instrument atât de frumos şi să nu ştii ce să faci cu el!

Vezi ce tare şi fierbinte e? În pofida stăpânului, moare de dorul femeii! Cu asemenea sculă poţi face fericită orice femeie!” Mă făceam că nu pricep nimic? Atunci şi-a urmat explicaţiile descriind copularea în termeni lascivi, după care şi-a ridicat juponul arătându-şi picioarele dezgolite şi organele sexuale pe care m-a pus să le palpez. Nu avea pantalonaşi. Culcată pe jumătate, m-a tras peste ea introducându-şi membrul în vagin cu mâna. Ne-am pus-o cu mare voluptate. După ce am terminat, mi-a recomandat să nu spun nimic despre aventura noastră vreunei alte persoane, adăugând că a făcut-o doar pentru binele meu, spre a mă feri de onanism şi femei stricate. Pe urmă, ne-am mai văzut de multe ori fără martori, încheindu-ne de fiecare dată întâlnirile făcând dragoste.

Celelalte două aventuri s-au consumat în compania a două eleve din clase mai mari, una de şaptesprezece, cealaltă de optsprezece ani, care şi ele, la rândul lor, au avut ideea de a mă „lumina sexual”. Eram în vizită la una dintre ele, vorbeam despre cai, iar eu mă făceam că nu ştiu diferenţa dintre armăsar şi cal. Fata s-a mirat şi m-a întrebat dacă ştiu cum se fac copiii. Văzându-mi ignoranţa, m-a împins pe spate, mi-a scos penisul întărit din pantaloni şi, ridicându-şi fustele, s-a culcat peste mine introducându-şi organul în pântece. Apoi, cu mişcări rapide de şolduri, m-a călărit până a atins orgasmul care aproape a leşinat-o. În timpul actului mă săruta pe gură more columbarum. Era prima dată când gustam această plăcere de a te săruta ca nişte porumbei. Îmi revine în minte senzaţia penisului puternic comprimat şi zdruncinat de muşchii vulvei. În supremul moment al orgasmului faţa îi căpătase un aspect cadaveric. Nu am mai avut ocazia unor alte raporturi sexuale cu acea fată.

Cealaltă elevă mi-a vorbit despre subiecte sexuale încă din primul moment în care ne-am trezit singuri. Mi-a descris diferenţa dintre organele bărbatului şi cele ale femeii şi maniera în care se îndeplineşte actul sexual, ba chiar, la rugăminţile mele, mi-a arătat sexul. Altceva nu am mai putut obţine de la ea. Mi-a spus că e virgină şi că nu îmi va permite să i-o pun nici măcar în ore vulvae. Mi-a permis însă să-i pipăi şi să-i masez sexul cu degetele, ba chiar să-i bag unul în vestibulum vulvae, dar şi să-i mângâi sânii dezgoliţi. Mi-am dat seama că toate astea o excitau puternic, nu doar după expresia feţei, dar şi după fanta genitală prin care îmi plimbam degetul, udă leoarcă, fierbinte şi fremătândă. Ne revedeam adesea pentru a reîncepe joaca. De fiecare dată eram obligat să o rog insistent şi îndelung, cu sexul la vedere. După repetate refuzuri se aşeza pe marginea unei mobile oarecare, pat,

canapea, cufăr, fotoliu, îşi ridica fustele şi îşi desfăcea picioarele.

Îngenuncheam ca să văd mai bine şi exploram cu degetele deschizătura sexului. Nu mi-a permis niciodată să o lărgesc suficient sau să-mi introduc degetul destul de adânc pentru a-i vedea sau atinge himenul. Zicea că, printr-o mişcare brutală sau stângace, i-aş putea rupe membrana. Nu-mi permitea nici măcar să o masturbez de-a binelea, să o frec continuu, ci doar să o ating uşor, rapid şi cu întreruperi. Apoi se aşeza alături de mine şi se juca mişcându-mi în fel şi chip penisul întărit, fără însă a mă masturba, ceea ce oricum nu aş fi suportat. La rândul meu, îi mângâiam sânii goi şi ne sărutam. Practicile acelea nu îmi provocau ejacularea, ci doar o plăcută erecţie. De fiecare dată o rugam să îmi permită măcar actul în ore vulvae, dar nu a consimţit niciodată nici acest lucru nici onanismul bucal sau lingual.

În sfârşit, a venit vacanţa. Dacă mi s-a permis să promovez în clasa a patra a fost doar graţie indulgenţei profesorilor şi amintirii trecutelor mele succese şcolare.

Preocupat până peste cap de erotism, nu mai învăţasem deloc într-a treia, iar notele îmi erau deplorabile. Cum examenul de trecere în clasa a patra de liceu era exclusiv scris, copiatul a venit în ajutor indulgenţei profesorale, în aşa fel încât am reuşit, de bine de rău, să obţin notă de trecere.

Vacanţa am petrecut-o în satul unchiului meu, pe unde nu mai dădusem de doi ani. Eram cu totul altul acum, la întoarcere, la fel de experimentat în materie de erotism ca un adult. De acum, vărul meu putea povesti obscenităţi unuia care îl înţelegea! În mijlocul numeroaselor servitoare, al fetelor de la fermă sau de pe câmp, am înotat într-o adevărată atmosferă cytereană. Nu am întârziat să-mi fac legături cu cea mai mare parte dintre

fete, condus de vărul meu care îmi facilita apropierea. Îmi explicase că se putea obţine orice de la bărbăţoaiele acelea zdravene contra câtorva nimicuri: un pachet de ace de păr, o panglică de doi bani, o bomboană, o prăjitură, ba chiar şi o bucăţică de zahăr. Într-adevăr, pentru cine ştie ce ofrandă derizorie,

„puternicele fecioare” ale Ucrainei mă lăsau să le privesc şi să le pipăi zonele cele mai secrete ale trupurilor lor.

Lucrul se putea întâmpla oriunde, într-o cameră, într-o magazie, într-un grajd, în spatele vreunei mobile sau prin tufişuri. Virginele nu-mi permiteau decât atingeri, dar cele care îşi pierduseră fecioria se lăsau luate cu cea mai mare voie bună posibilă. Împreună cu vărul meu şi cu alţi tineri mergeam să le vedem la scăldat. Schimbam cu ele aluzii ambigue. În rest, râdeau în hohote când auzeau vreo obscenitate. O dată traversam cu vărul meu o sală în care o fată magnifică de şaptesprezece sau optsprezece ani, veritabilă încarnare a forţei şi a sănătăţii, cu obrajii roşii ca bujorii, cu sânii împungând cămaşa, spăla pe jos aplecată, sprijinită pe picioarele desfăcute, masive ca nişte coloane, a căror albeaţă putea fi văzută sub fusta trasă deasupra genunchilor.

Fără să piardă o clipă, vărul meu s-a repezit şi a prins-o bine, pe sub fustă, de sex. Fata a protestat, înfigându-se în mâinile agresorului, râzând fără supărare, căci fetele din sat erau obişnuite cu asemenea îndrăzneli.

În marile bucătării ale stăpânului, în care zeci de servitoare şi de lucrătoare mâncau sau îşi beau ceaiul alături de zeci de vizitii, supraveghetori, ţărani etc, şi unde, împins de demonul erotic, intram adeseori, familiarităţile cele mai îndrăzneţe erau regulă. Conversaţia generală era inflamată de obscenităţi, iar gesturile nu rămâneau în urma cuvintelor. Am văzut, de exemplu, un

tinerel care agita pe la nasul fetelor un tăciune stins în formă de falus, întrebându-le dacă nu ar vrea ca iubiţii lor să aibă un membru aşa de impunător. Niciuna dintre ele nu părea şocată, căci râdeau cu lacrimi. Napii, cotoarele de varză sau de hrean puteau fi pretextul unor asemenea glume şi analogii. Uneori, când vreo fată, pentru a avea grijă de focul din sobă sau pentru a aranja samovarul pus pe jos, se apleca, apărea câte un tânăr pus pe şotii care o prindea din spate, se lipea de fesele ei fără a-şi scoate membrul şi, bineînţeles, fără a-i ridica fustele, şi simula mişcările actului sexual pe la spate, zicând că e armăsar sau taur şi s-a suit pe o iapă sau pe o vacă. Comparaţiile de acest fel distrau şi pe frumoasa ţărancă şi restul publicului. Am mai arătat că fetele şi băieţandrii (

parubki) se scăldau goi, aproape unii de ceilalţi. Uneori băieţii aduceau cu ei cai pe care îi spălau şi, de mai multe ori, i-am văzut goi, lipindu-şi pântecele de zona genitală a animalelor şi mimând mişcările coitale în prezenţa fetelor, goale şi ele, care îi făceau „porci”, dar pe care respectiva pantomimă le amuza teribil. Ba chiar mi s-a spus că un băiat de vreo nouăsprezece ani, cu ocazia uneia dintre aceste obişnuite scene, chiar a făcut-o cu o iapă în timp ce fetele îl înjurau, fără însă a pleca până când actul nu a luat sfârşit. În „bucătăria neagră”, cum este numit în

Rusia locul în care se pregăteşte masa servitorilor şi a muncitorilor, am văzut adesea tineri luptându-se în joacă şi glumeţ cu fetele. Când vreunul dintre aceştia reuşea să doboare pe spate vreuna dintre fete, nu se putea să nu se culce peste învinsă şi, fără a-şi desface pantalonii, să nu imite, râzând, poziţii şi mişcări ale copulaţiei. Copiii prezenţi râdeau în hohote, înţelegând foarte bine simbolistica simulacrului. Mi s-a povestit că, uneori, în timpul chefurilor din bucătărie, de sărbători, încălziţi de rachiul făcut cadou de către stăpân sau intendenţi

(pentru ţăranul rus sărbătoarea nu e sărbătoare fără numeroasele libaţii cu rachiul de cereale), bărbaţii îşi permiteau glume încă şi mai murdare. Prindeau pe nepregătite, din spate, vreo fată mai frumoasă, o smulgeau de pe locul ei, o întorceau cu susul în jos şi o ţineau puţin cu capul atârnând şi picioarele zbătându-se în aer. Cum femeile din popor, în Rusia, după cum am mai spus-o, nu purtau pantalonaşi, toată lumea se putea delecta cu vederea farmecelor celor mai secrete ale victimei. Iar victima nu rămânea prea mult supărată pe călău, într-atât de grosolane erau moravurile.

Nu puţine erau de văzut la ţară. Intrând, o dată, împreună cu vărul meu într-o încăpere (o spălătorie, dacă mai ţin bine minte), am văzut un vizitiu tânăr, pe jos, peste una dintre servitoare. „— Băi, ce faceţi acolo?”, a strigat vărul. „— Ne-o punem!”, a răspuns vizitiul folosind, fireşte, un termen mult mai bădărănesc ce exprima ideea, după care şi-a văzut liniştit de treabă până când vărul meu, izbind cu piciorul în pământ, l-a obligat să o lase în pace şi să se ridice. Servitoarea şi-a lăsat fustele în jos şi a plecat fără a părea deloc neliniştită. Ştiu, pe de altă parte, că şezătorile din sat (

vecerinki) – reuniuni de seară şi de noapte ale tinerelor şi tinerilor necăsătoriţi, în timpul cărora sexul frumos muncea brodând, torcând etc., iar băieţii cântau sau încercau să le facă să râdă cu poveşti distractive – se terminau într-un mod deosebit: se aştepta ca lumina să se stingă din lipsă de combustibil, apoi fiecare băiat lua vecina pe genunchi şi o masturba, lăsându-se masturbat, la rândul lui, în întuneric. După care fiecare pleca acasă, povestind cum a fost la şezătoare.

Grosolănia moravurilor rurale poate fi pusă şi mai bine în lumină de un episod din „cronica” satului, căruia nu i-am fost martor, căci am sosit câteva săptămâni după

consumarea lui, dar a cărui autenticitate o pot garanta, căci se petrecuse în public şi, ca să zic aşa, oficial.

Printre ţărani se număra şi un puşti de vreo douăzeci de ani despre care fetele bârfeau că nu ar fi avut decât un singur testicul, prilej de zeflemea fără sfârşit. Cum apărea într-un grup, fetele se îndepărtau de el, de parcă ar fi fost ciumat, strigându-i: „— Măi, băiete, cu un coi!” (

odnoiaiţ, de la odno – unul şi iaiţo – testicul).

Dezolat, băiatul s-a plâns de această calomnie tribunalului comunal (

volostnoi sud)

alcătuit din ţărani adesea analfabeţi, astfel încât întreaga procedură era doar verbală, dar care aveau puterea de a aplica nu doar mici amenzi sau câteva zile de detenţie, dar şi pedeapsa cu bătaia, deseori deosebit de crudă, judecând delictele sau certurile mărunte din sat. Deciziile acestui tribunal improvizat, cu rol de poliţie, nu erau conduse de nicio lege scrisă. Ca în Orient, totul ţinea de inspiraţia judecătorilor, inspiraţie adesea influenţată de darurile sub formă de găleţi (

vedro) de rachiu din partea pârâţilor sau a apărătorilor. Volostnoi sud din sat s-a interesat de plângerea nefericitului. Vinovatele, şi să tot fi fost vreo douăzeci, au fost chemate în faţa judecătorilor, care au pronunţat următoarea sentinţă: fiecare dintre ele va fi adusă în sala de judecată şi, după ce va fi băgat mâna în pantalonii reclamantului pentru a se convinge că are două testicule şi nu unul singur, va primi peste fese câte două palme din partea numitului reclamant. Zis şi făcut.

Fetele au fost introduse pe rând în sala plină de lume şi, după ce au fost obligate să vâre mâna în prohabul reclamantului, au fost întrebate: „— Are două testicule sau unul?” Fiecare trebuia să răspundă obligatoriu:

„— Are două.” După care era adusă în faţa şefului tribunalului (

volostnoi starcina)

care era aşezat pe o bancă, cu spatele lipit de perete şi cu faţa spre public. I

se spunea să se aplece şi să lase capul pe genunchii judecătorului, ca în jocul main chaude {1}. În acelaşi timp, i se ridica fusta din spate, dezgolind astfel, din cauza poziţiei vinovatei, nu doar fesele dar şi, între acestea, „farmecele”, cum se spunea în secolul al

XVIII-lea. Mă rog, conform verdictului, fundul era întors către public. Atunci, tânărul calomniat aplica pe cele două rotunjimi zdravene două palme răsunătoare. Am aflat toate aceste amănunte chiar din gura actorilor ruralei comedii.

Printre numeroasele servitoare ale unchiului meu se afla şi una de vreo treisprezece sau paisprezece ani,

Ievdocika, diminutivul de la Eudoxia, fata unui vizitiu.

Dacă n-aş fi cunoscut pe viu eşantioane ale moravurilor rurale, mi-aş fi zis că multe dintre figurile de tinere din romanele lui Zola, reprezentând animalitatea, încarnarea pură a instinctului sexual, ca Mouquette din „Germinal”, nu corespund nici unei realităţi, ci sunt doar simboluri poetice. Însă Ievdocika era chiar unul dintre exemplarele acestei colecţii. La orice oră din zi şi din noapte, poate doar nu când dormea, nu se gândea decât la sex. Ca o căţea în călduri dădea târcoale peste tot pe unde putea avea şansa de a întâlni un bărbat singur şi i se dădea indiferentă la toţi cei dimprejur, de la copii la bătrâni. Era chiar acuzată de acte de zoofilie. O dată, vărul meu şi cu mine am întâlnit-o însoţită de o prietenă de aceeaşi vârstă, în nişte hăţişuri de mărăcini. Cele două şi-au ridicat fustele şi ne-au arătat sexele desfăcându-şi picioarele şi invitându-ne, prin cuvinte şi gesturi, să o facem cu ele.

Vărul meu mi-a sugerat că, de la Ievdocika, am putea contracta vreo boală, aşa că am rezistat tentaţiei. Nu sunt convins că aprehensiunea vărului meu era fondată, căci toţi tinerii din sat se culcau cu Ievdocika şi, cu toate acestea, nu am auzit să se fi îmbolnăvit vreunul dintre ei.

Într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, vărul meu m-a dus într-o încăpere, un fel de magazie, în care dormeau tinerele lucrătoare. Ne aflam în miezul verii. Cum era tare cald, fetele dormeau doar în cămaşă pe saltele de paie puse pe jos, fără să se acopere nici măcar cu vreo cuvertură de pat. Erau vreo douăzeci şi dormeau profund, cum dormi când eşti tânăr, sănătos tun şi, întreaga zi trecută, ai dus la capăt tot felul de munci grele. Cele mai multe cămăşi, în timpul somnului, se ridicaseră sau se dăduseră într-o parte, lăsând la vedere coapse şi pântece dezgolite. Unele erau culcate pe spate, cu picioarele desfăcute, aşa că le puteam examina în voie sexele de culoare închisă, cu deschiderea trandafirie, şi munţii lui Venus acoperiţi de păr de diferite culori. Îmi amintesc de un pubis acoperit de păr roşcat, ba chiar roşu, care m-a impresionat în mod deosebit. Un miros puternic era degajat de toate acele goliciuni feminine. Deşi foarte excitaţi, nu am îndrăznit să trezim pe nimeni şi am plecat încetişor, fără ca vreuna dintre fete să fi avut vreo bănuială în legătură cu vizita noastră matinală.

Vărul meu întreţinea relaţii sexuale cu un număr mare de servitoare, de muncitoare agricole şi de tinere ţărănci. Una dintre servitoarele tinere venea uneori, noaptea, în dormitorul în care se găsea şi patul meu, fără a se ruşina de prezenţa mea. O, simplicitate bucolică a moravurilor! În acele nopţi nici că puteam adormi. Ascultam clipocitul săruturilor, scârţâitul patului şi celelalte zgomote specifice actului sexual, de mai multe ori reînnoit, anecdotele

pornografice pe care vărul meu i le spunea şi tentigine rumpebar (muream de dorinţă), cum zic romanii.

Cât despre mine, cum am mai spus-o, şi eu făceam acelaşi lucru cu tinerele din sat şi cu servitoarele, în ore vulvae cu fetele mari, normal cu cele deja deflorate.

Femeile acelea zdravene, admirabil de robuste, respirau sănătate şi viaţă animalică cu obrajii lor îmbujoraţi, cu fundurile lor enorme, cu sânii tari şi proeminenţi, cu picioarele ca nişte coloane dorice, cu vulvele musculoase şi puternice. Profitau de tinereţe şi puteau fi văzute tăvălindu-se cu băieţii prin toate şanţurile, grajdurile, căpiţele, în fine, prin toate locurile prin care un cuplu putea să o facă. Dacă rămâneau gravide recurgeau la substanţe avortive (folosirea cornului de grâu era cunoscută de către toate fetele) sau avortul mecanic operat de către bătrânele experimentate în asemenea manevre. Părerea despre aceste slăbiciuni nu era deloc severă. Toată lumea ştia, de exemplu, că un bărbat care rămăsese văduv, le făcuse copii celor două fete ale lui, dintre care una era minoră, ceea ce nu a adus nicio atingere consideraţiei generale de care se bucura.

Pentru ca relatarea să fie completă trebuie să mai spun că, în aceeaşi vacanţă, am mai găsit şi o proprietăreasă măritată, cu care unchiul meu era vecin, care a crezut necesar să mă „lumineze sexual” şi, luând în serios simulata mea nevinovăţie, mi-a explicat ceea ce ştiam de multă vreme, făcând dragoste cu mine într-unul dintre chioşcurile din grădina ei.

Încă nu împlinisem treisprezece ani când m-am întors, după vacanţă, la Kiev, ca elev în clasa a patra de liceu.

Din punctul de vedere al studiilor, acest an şcolar a fost pentru mine încă şi mai dezastruos decât anul precedent. Eram incapabil să mă concentrez asupra cărţilor ştiinţifice care, de altfel, mă interesau din ce în ce mai puţin. Notele

îmi erau printre cele mai proaste din clasă şi ajunsesem unul dintre cei mai slabi elevi.

Părinţii îşi explicau eşecurile mele prin aceea că eram prea mic (treisprezece-paisprezece ani) pentru clasa a patra. Şi, totuşi, colegii mei aveau cam aceeaşi vârstă cu mine. Oricare ar fi fost explicaţia, notele şi rezultatele la examen nu mi-au permis să promovez, aşa că am rămas repetent, lucru care, altădată, mi s-ar fi părut o mare ruşine. Drept pentru care la paisprezece ani eram tot în clasa a patra şi abia la cincisprezece am ajuns într-a cincea. A trebuit să depun eforturi deosebite pentru a încheia clasa a cincea, iar probele necesare examenului de admitere într-a şasea nu le-am putut dovedi. Aveam aproape şaptesprezece ani. Şi cum în

Rusia nu puteai repeta de trei ori aceeaşi clasă, s-a impus să fiu retras de la liceu. Am fost mutat într-o aşa-zisă şcoală „reală” (liceu fără latină şi greacă), dar şi acolo eşecul a fost cuvântul de ordine. S-a descoperit modalitatea de a susţine pentru clasa a şasea un examen ce mi-a permis reîntoarcerea la liceul clasic, care avea mai multă greutate, căci conferea mai multe drepturi ulterior. Aveam deja optsprezece ani. Dar, la examenul de promovare în clasa a şaptea, am eşuat din nou. Aveam aproape nouăsprezece ani. M-am străduit să repet clasa a şasea, dar notele continuau să fie la fel de proaste astfel încât, descurajat, am părăsit definitiv liceul în plin an şcolar. Aveam nouăsprezece ani şi jumătate. În toată această perioadă, sănătatea mi-a fost destul de şubredă, din când în când îmi întrerupeam studiile din cauza afecţiunilor pulmonare sau a nevralgiilor, lucru care a contribuit şi el la insuccesul şcolar. La şaptesprezece ani mi-am pierdut mama, care rămăsese din nou gravidă şi făcuse o febră puerperală contractată în urma neglijenţei

medicului mamoş, care nu se dezinfectase suficient, deşi venea de la o bolnavă.

Nou-născutul a mai trăit doar puţin timp după aceea.

În schimb, în toată această perioadă dintre treisprezece şi douăzeci de ani viaţa mea sexuală a fost deosebit de activă. După vacanţa de care am vorbit mai înainte, ne-am mutat din nou şi, de atunci, nu am mai revăzut-o pe Sarah. Am reînceput, în schimb, relaţiile sexuale cu elevele doritoare de aşa ceva iar, uneori, mă mai culcam şi cu servitoarele mai tinere şi mai frumuşele.

În vacanţa mare, când stăteam la ţară, aveam la dispoziţie un întreg harem, ca să zic aşa. Încă mai găseam femei gata să mă „lumineze sexual” şi încă mai puteam utiliza cu succes metoda de a simula nevinovăţia, naivitatea absolută. Am observat că acest truc se dovedea infailibil în a „aprinde” femeile şi în a le inculca gânduri libidinoase. Era uimitor cât de mult le plăcea să dea lecţii în materie! Fiecare dintre ele îşi dorea să mă iniţieze. În acelaşi timp, acelor femei le era chiar ruşine, până la un punct, de ceea ce făceau, dar se disculpau explicându-mi că nu o fac decât pentru binele meu, pentru a mă ţine departe de onanism şi de femei stricate, ipocrizie care nu mă mai putea înşela însă. Experienţa m-a convins că înclinaţia către copiii impuberi sau adolescenţii proaspeţi nu e deloc rară nici la femei nici la bărbaţi.

Simularea nevinovăţiei nu era, pentru mine, doar o modalitate de a-mi atinge scopul, dar şi sursa unei plăceri speciale. Într-adevăr, am simţit şi încă mai simt o voluptate intensă ascultând o femeie şi, mai ales, o tânără, vorbind despre subiecte sexuale. Pur şi simplu simţi, când le asculţi vorbind, că sunt excitate, iar sexele lor freamătă. În timp ce femeile îmi descriau, de exemplu, actul sexual, îmi imaginam cum clitorisul trebuie să le fi intrat în erecţie iar sexul să le secrete sucul voluptăţii. În

plus, femeile nu vorbesc la fel ca bărbaţii despre aceste subiecte. Ele utilizează rar cuvintele exacte, servindu-se cel mai adesea de înlocuitori, de eufemisme, de metafore care, prin însăşi natura lor, au un caracter pitoresc, figurat, sugestiv şi excită gândirea mult mai mult decât prea exacţii termeni tehnici. Fetele foarte tinere, mai ales, nici nu cunosc bine vocabularul tehnic erotic, ştiinţific sau popular, sau nu îndrăznesc să îl reproducă, fiind obligate să facă eforturi de imaginaţie pentru a descrie clar lucrurile, inventând comparaţii, sugerând imagini frapante, tulburându-se şi roşind. Iar toate acestea sunt foarte excitante. Fiecare povesteşte lucrurile în maniera sa proprie, în consecinţă prin intermediul unor imagini noi, or noutatea senzaţiilor, a imaginilor, a cuvintelor chiar constituie elementul esenţial al acuităţii senzaţiilor sexuale. O carte pornografică monotonă sfârşeşte prin a nu mai fi excitantă după câteva pagini, dacă povesteşte aventuri asemănătoare în termeni asemănători.

Pentru mine, ca pentru mai toate persoanele mai nervoase, fără îndoială, imaginaţia constituie elementul cel mai important al plăcerii sexuale. Nu pot avea orgasm dacă nu îmi reprezint orgasmul resimţit de femeie. Mi-ar fi imposibil să fac dragoste cu o femeie adormită sau leşinată. Numai ideea că o femeie simte o emoţie de natură senzuală îmi este suficientă pentru a-mi produce plăcerea, chiar dacă aceasta nu ajunge până la ejaculare. Ideea orgasmului masculin îmi este, în schimb, indiferentă. Emoţiile erotice masculine nu trezesc în mine nicio simpatie.

Ideile sau, dacă vreţi, prejudecăţile spiritualiste au făcut plăcerile sexuale mult mai rafinate şi mai variate.

Mă refer la ceea ce Huysmans, vorbind despre arta lui

Rops, a exprimat cu exagerare şi grosso modo susţinând că cea mai mare şi mai profundă plăcere nu e posibilă fără

diavol, şi la ceea ce Renan a remarcat cu rafinament, glorificând creştinismul ca profesor al voluptăţilor erotice mai subtile chiar decât cele ale

Antichităţii. Iată ceea ce uită numeroşi autori care stigmatizează creştinismul în numele erotismului triumfător şi al drepturilor cărnii. Mângâierea pur fizică din timpul relaţiilor sexuale nu este nimic sau aproape nimic pe lângă excitaţia psihică şi iritarea mentală. Or, creştinismul pur şi simplu a exasperat latura psihică a bucuriei carnale şi a deschis cariera vastă a imaginaţiei sexuale în aşa fel încât, după părerea mea, pentru bărbatul civilizat, plăcerile sexuale îşi trag întreaga valoare şi atractivitate din imaginaţie. Fără aceasta, actul sexual nu prezintă nici mai multă nici mai puţină plăcere decât defecaţia, sau băutul şi mâncatul pentru persoanele care nu sunt deloc gurmande. Pudoarea feminină este un afrodisiac pentru bărbat numai dacă aceasta, până la urmă, se lasă învinsă de armele plăcerii acelui bărbat.

Când mă aflu în pat cu o femeie bine, ceea ce mă excită cel mai tare este ideea că se petrece ceva paradoxal, de necrezut: iată o femeie care consideră faptul de a-şi arăta anumite părţi ale trupului drept un lucru teribil căci, de altfel, le ascunde de toţi, mai ales de bărbaţi, le consideră ruşinoase, nici nu îndrăzneşte să le numească. Şi, totuşi, tocmai această femeie este aceea care le arată acum unui bărbat, chiar aceluia care ar fi fost ultimul căruia să i le arate, căci el este bărbatul pe care îl iubeşte, deci acela care o intimidează şi o tulbură cel mai tare, cel care o priveşte cu cel mai puţin indiferent ochi şi cel mai lasciv. Bărbatul acesta nu doar îi priveşte respectivele părţi ale trupului, dar le mai şi atinge, le palpează, le excită prin atingeri, nu doar cu mâinile dar şi cu o parte a trupului său, la fel de ruşinoasă în ochii femeii, şi pe care aceasta, în mod normal, s-ar teme nu doar să le atingă, dar chiar să

le vadă sau să le numească, la care nu ar trebui nicicând să se gândească, sau cel puţin, aşa sună convenţiile, contactul neurmând să rămână superficial fiindcă bărbatul va introduce partea sa cea mai ruşinoasă în partea cea mai ruşinoasă a femeii... Violarea pudorii este cu atât mai atractivă cu cât se dovedeşte a fi temporară. Un ceas mai târziu femeia va fi din nou îmbrăcată, îşi va ascunde cu grijă trupul şi va roşi doar auzind vorbindu-se despre actul care i-a provocat atâta plăcere... Doamne, cât ar descreşte plăcerea sexuală fără întreg acest convenţionalism, absurd în aparenţă, al pudorii feminine!

Pentru acelaşi motiv, secreţiile voluptăţii feminine constituie pentru imaginaţie cea mai mare valoare simbolică sau fetişistă. Nimic nu mă excită mai mult decât vederea, contactul ori numai gândul la mucusul vulvo-vaginal, pentru că e semnul vizibil şi tangibil al senzualităţii, al voluptăţii feminine. Erecţia organelor sexuale feminine este mai dificil de văzut. În schimb, graţie lichidului sexual avem proba evidentă şi materială că femeia este excitată erotic, că „are simţuri”, cum ar zice francezul, că e o fiinţă terestră ca şi noi, ceilalţi, şi că, dacă totuşi este un înger, atunci este un înger căzut, câteodată... Cu toate puterile imaginaţiei mă introduc în zonele sexuale ale femeii, îmi reprezint plăcerea pe care o resimte şi lucrul acesta dublează, ba chiar sporeşte de o sută de ori, propria mea plăcere directă. Aici există nu doar elemente senzitive, dar şi morale sau, dacă preferaţi, imorale, etico-afective şi intelectuale. Dar, să revin la poveste.

Aşadar, în răstimp de şapte ani, de la treisprezece la douăzeci, am avut frecvente satisfacţii sexuale. Din motive accidentale am avut însă şi perioade de abstinenţă, cu vreo două poluţii săptămânale. Când nu existau motive exterioare de excitaţie, nevoile mele sexuale se calmau,

păreau încet-încet adormite, îmi simţeam mintea mai liberă, energia intelectuală şi fizică sporeau dar, în urma unor stimuli întâmplători (întâlnirea cu o carte sau cu o imagine pornografică, cu nuditatea feminină sau cu vreo femeie care, prin conversaţie, încerca să mă lămurească asupra erotismului etc.), pasiunile mi se trezeau iarăşi şi mă întorceam la aceleaşi plăceri epuizante. Nu eram fericit. Pe de o parte, repetatele eşecuri şcolare mă umileau şi mă descurajau profund, în ciuda bunătăţii cu care părinţii mei le suportau. Pe de altă parte, nimic din jur nu mă interesa în afară de femei iar, în lipsa aventurilor erotice, mă plictiseam de moarte. Nu mai făceam niciun fel de exerciţii fizice. Rar de tot, la ţară, mai vânam sau mai călăream. Pe măsură ce creşteau, colegii mei de liceu trăiau o viaţă tot mai intelectualizată. Cei mai mulţi dintre ei erau pasionaţi de politică, citeau literatură revoluţionară clandestină, se afiliau la societăţi socialiste secrete, primeau botezul religiei comuniste, anarhiste şi teroriste.

Citeau cărţi serioase: Spencer, Mill, Buckle, Renan, Louis Blanc, Taine, Marx, Lassalle, Laveleye, Proudhon, Darwin, Häckel, Summer Maine, Morgan, Engels, Tarde, F.-A. Lange, Büchner, Letourneau etc. Mă refer la tinerii între cincisprezece şi douăzeci de ani. În ceea ce mă privea, mă mulţumeam cu a cunoaşte numele autorilor. Dacă încercam să le şi citesc volumele, după câteva pagini adormeam. Colegii mei discutau pe rupte despre probleme morale, filosofice, sociale, nu şi religioase, căci erau cu toţii atei şi materialişti... Aceste discuţii alunecau pe lângă mine ca apa pe geamuri. De fapt, nici nu luam parte la ele. Mai mult mă interesau romanele, dar şi acestea, dacă erau prea serioase, mă plictiseau. Cele două obiceiuri ale mele erau fie excitaţia erotică directă, fie prostraţia melancolică însoţită de visări adesea tot erotice. Când mă reapucam,

cu o anume energie, să învăţ pentru cursurile de la liceu, asta se întâmpla în intervalele de abstinenţă sexuală, care însă nu durau prea mult. De masturbat nu mă masturbam, având oroare de acest lucru şi neştiind prea bine cum se face.

De frica unei masturbări involuntare nici nu puneam mâna pe organele mele sexuale. Numeroasele relaţii erotice îmi provocau remuşcări. Depresia morală era augmentată de necesitatea de a-mi minţi părinţii spre a-mi ascunde escapadele amoroase. Pe măsură ce creşteam, aceste minciuni mă costau tot mai mult. Nu am fost un copil mincinos, ba chiar eram considerat ca excepţional din punctul de vedere al cultului pentru adevăr şi, totuşi, am minţit şi în copilărie fără nicio ruşine, atunci când trebuia să-mi ascund micile păcate.

Veritabila pasiune pentru adevăr, repulsia faţă de minciună nu le-am căpătat decât o dată cu anii. Cât de falsă este ideea că un copil spune adevărul în mod natural! Cât de discutabilă mi se pare existenţa copilaşilor „incapabili să mintă”! Este ca şi cum ai afirma că există copii incapabili de judecăţi nedrepte! Din nefericire, aceste false idei sunt încă destul de răspândite, chiar şi în mediile cele mai cultivate.

Aventurile mele erotice din perioada la care mă refer nu au nimic demn de reţinut şi se pot încadra în genul celor pe care vi le-am povestit mai înainte. Erau facilitate de liberalismul moravurilor ruseşti graţie cărora tinerii şi tinerele se bucurau de o independenţă completă, se vizitau fără prezenţa celor mari, se plimbau singuri cât aveau chef şi se întorceau acasă la ce oră doreau.

Aveam o libertate de mişcare completă, egală cu a adulţilor, de care unii profitau pentru a face politică iar alţii, printre care mă număram şi eu, pentru a face dragoste. Prin comparaţie însă cu cei mai mulţi dintre

colegii mei, nu frecventam prostituatele. Mi-era frică de bolile venerice, iar femeile-bun public pe care le întâlneam pe stradă mi se păreau dezgustătoare. Mă mulţumeam cu elevele şi cu femeile bine care dovedeau bunăvoinţă în privinţa erotismului meu. Una dintre acestea, o prietenă a mamei, aflând într-o bună zi din gura mea de ipocrit că nu ştiam nimic despre diferenţa dintre sexe (aveam ceva mai puţin de paisprezece ani)

a plecat din biroul soţului ei, în care ne găseam singuri, în dormitorul alăturat, spunându-mi să nu vin până nu mă va chema. Ceea ce a şi făcut după câteva minute şi am găsit-o culcată în pat, dezbrăcată complet. După ce mi-a permis s-o contemplu m-a pus să mă dezbrac şi eu, m-a chemat lângă ea şi m-a învăţat actul sexual.

Nu risca nimic, acasă nu era nimeni, iar soţul nu se putea întoarce în acel moment. Am avut ocazia să o mai fac de multe ori cu acea persoană.

Legătura cea mai lungă şi cea mai interesantă, între şaisprezece şi şaptesprezece ani, a fost cu o fată mai mare decât mine cu câteva luni. Era elevă în ultima clasă de liceu şi era logodită cu un student arestat.

Ca membru al unui partid terorist socialist-revoluţionar, îşi aştepta procesul în arest preventiv de mai multe luni.

Acuzele contra sa nu erau prea grave dar, conform obiceiului rusesc, în procesele politice, dezbaterile erau pură formalitate, o comedie, iar inculpatul era condamnat de la început de autorităţi, membrii tribunalului militar nefiind altceva decât instrumente pasive în mâna acestora. Se ştia deja că tânărul urma să fie condamnat la opt sau zece ani de exil în Siberia, fără obligativitatea muncii forţate. Fata era hotărâtă să îl urmeze şi să se mărite cu el. La rândul ei, era fidelă ideilor teroriste la care încerca să mă convertească şi pe mine. Mergeam des să o

văd, simulând interesul pentru acele idei care mă lăsau rece, dar atras, în realitate, de farmecele ei.

Nu îndrăzneam să-i declar ceea ce simţeam mai întâi din cauza timidităţii, apoi pentru că o ştiam logodită cu un altul. Într-o zi ea a fost aceea care a spart gheaţa într-un mod destul de original.

Pe vremea aceea o carte tradusă din engleză se bucura de mare vogă printre tinerii din şcolile ruseşti. Ţin să remarc, în trecere, că volumul îşi păstrează voga până în ziua de azi, căci intelectualii ruşi sunt foarte consecvenţi în predilecţiile lor livreşti (încă îl mai citesc pe Buckle de parcă ieri ar fi apărut) şi sunt capabili să facă pasiuni simultane pentru opiniile cele mai diferite, pentru Marx şi Nietzsche, pentru Bebel şi Weininger, pentru Tolstoi şi B. Shaw, nu din cauza vreunei cine ştie ce mare largheţe de spirit, ci din lipsa de claritate a ideilor, din cauza caracterului haotic al mentalităţii ruseşti şi din idolatrie faţă de toate celebrităţile şi autorităţile intelectuale. După cum persoanele religioase găsesc totdeauna modalitatea de a împăca textele sfinte cele mai contradictorii, tot aşa şi ruşii sfârşesc prin a trece propriile lor păreri în contul oamenilor celebri, ale căror opinii se contrazic în chipul cel mai evident, şi să interpreteze, de pildă pe Nietzsche, în sensul comunismului revoluţionar şi al social-democraţiei! Dar, să lăsăm asta. Cartea la care mă refer era intitulată, cred,

„Elemente ale ştiinţei sociale. Mizerie, prostituţie, celibat.”

Autorul anonim se dădea drept doctor în medicină. În

Rusia se presupunea că ar fi fost fiul celebrului Robert

Owen. Lucrarea conţinea noţiuni despre fenomenele sexuale şi recomanda tinerilor de ambe sexe să înceapă comerţul carnal cât mai din vreme, practicând neo-

malthusianismul pentru a evita sarcina. Găseai acolo şi reţete neo-malthusiene practice: folosirea buretelui etc.

Cartea era interzisă în Rusia dar, cum fusese publicată în limba rusă în străinătate, circula clandestin în toate mediile şi cea mai mare pane a elevilor şi elevelor o citeau, uneori încă de la treisprezece sau paisprezece ani, punându-i adesea sfaturile în aplicare. Citisem de multă vreme cartea când am zărit-o pe masa Nadiei (să o numim aşa pe logodnica „nihilistului"). Fata locuia la o mătuşă, dar camera îi era independentă de restul locuinţei şi nu aveau voie acolo decât prietenii ei.

Niciodată nu pătrunseseră aici nici mătuşa nici părinţii.

Fireşte, pleca şi se întorcea acasă când avea chef. Mulţi elevi ruşi beneficiau de acelaşi grad de libertate faţă de propriile familii. Nadia m-a întrebat dacă am citit cartea.

Am răspuns afirmativ, dar am adăugat că, întrucât aceasta se întâmplase mai demult, aş reciţi-o cu drag.

Aşa că mi-a împrumutat-o. Când i-am înapoiat-o a deschis discuţia asupra ideilor conţinute. Mi-a spus că abstinenţa sexuală e condamnată şi de raţiune şi de ştiinţă, apoi mi-a mărturisit că a avut relaţii sexuale cu logodnicul ei înaintea arestării, aplicând metodele contraceptive şi că acum suferă din cauza abstinenţei forţate, având visuri erotice şi poluţii nocturne care o oboseau foarte tare. „— Uite, a adăugat, şi acum, vorbind cu tine despre lucrurile astea, simt excitaţia sexuală." Şi, băgându-şi mâna sub fustă a scos-o arătându-mi degetele umezite. „— Şi tu, a continuat presupunându-mă abstinent, trebuie să suferi de viaţa asta împotriva naturii." Întrebându-mă dacă mă masturbez şi primind răspunsul meu negativ, m-a anunţat că această castitate îmi poate face mult rău, ducându-mă până la nebunie. „— De-aia ai figura asta amărâtă şi aerul bolnăvicios." Până la urmă mi-a propus să întreţinem relaţii sexuale

ceea ce, conform Nadiei, avea să facă bine pentru sănătatea amândurora.

„— Rămân moral fidelă logodnicului meu, mai zicea, nu îl părăsesc şi îl voi urma în Siberia dar, în aşteptare, igiena mă obligă să-mi satisfac nevoile fizice şi chiar viitorul meu soţ are tot interesul ca femeia lui să se simtă bine. Iar ţie asta îţi va reface sănătatea şi te va face să eviţi prostituatele.” Fireşte, am acceptat propunerea şi nici nu am cerut mai mult, deşi din cu totul alte motive decât acela al igienei.

Nadia avea o înfăţişare destul de plăcută: părul blond cu reflexe cenuşii, ochii gri expresivi, trăsături suficient de regulate cu excepţia buzelor cam prea groase. Era bine proporţionată, de talie medie, cu fese şi coapse foarte mari. Sânii, din contră, erau mici, iar sexul drăguţ şi proaspăt, cu pilozitate moderată şi vagin strâmt. Nicicând nu am avut relaţii sexuale cu o femeie atât de senzuală ca Nadia şi care să-mi ofere atâta plăcere fizică.

Orgasmul îi sosea rapid, uşor şi se prelungea îndelung, spasmul venerian se reînnoia la scurte intervaluri, manifestându-se cu mare intensitate. În timpul actului se zbătea în toate felurile, suspina, gemea, ţipa, exclama incoerent, striga, membrele i se convulsionau şi i se întăreau cataleptic, vulva se contracta cu violenţă şi chiar, la paroxismul plăcerii, într-un mod dureros pentru penisul meu, figura avea o expresie agonică, voalată de o lividitate care mă înspăimânta. Uneori, paroxismul voluptăţii se încheia cu un atac isteric de nervi care, la început, mă uimise, dar care trecea repede: râdea isteric, plângea, se zbătea etc. Secreţiile voluptăţii Nadiei erau foarte abundente şi se scurgeau pe cearşafuri lăsând pete mari. Erecţia clitorisului, a buzelor mari şi a celorlalte părţi ale sexului erau la fel de perceptibile la pipăit ca şi căldura

sporită a sexului congestionat, ale cărui ţesuturi se dilatau şi deveneau încă şi mai roşii.

Întreaga parte de jos a pântecului intra într-o mişcare convulsivă. Nadia nu era cine ştie ce expertă în materie erotică, necunoscând altceva în afara actului sexual normal în poziţie clasică. Profitând de experienţa şi de lecturile mele am învăţat-o tot soiul de rafinamente. Am făcut-o să cunoască sărutul more columbarum şi cunnilingusul, care i-a plăcut foarte mult şi pe care a sfârşit prin a-l prefera actului sexual. O excitam prin tot felul de manevre mamare, clitoridiene, anale şi vaginale.

Încercam toate poziţiile imaginabile ale actului sexual: pe la spate (

more ferino)

în picioare, mă rog, toate figurae Veneris pe care le puteam inventa sau pe care le aflasem din lecturi sau imagini obscene. O făceam pe toate mobilele (scaune, canapele, chiar pe masă cum citisem în „Ghiveciul” {2}) şi pe jos, pe covor şi pe perne. O dată şi-a aplecat partea superioară a corpului pe fereastra care dădea în stradă, lăsând restul dincolo de perdelele trase în timp ce eu i-o trăgeam pe la spate, more ferarum. Când ne întâlneam, citeam mai întâi câteva opere lascive, poveştile lui Boccaccio de pildă, sau producţii naturaliste franţuzeşti. Odată suficient de excitaţi de lecturi ne dezbrăcam pentru a face dragoste. Ghidat de asemenea cărţi i-am propus Nadiei să practicăm sexul inter-mamar (

coitus inter mammas)

şi ejacularea în gură (

irrumatio). În timp ce îi mângâiam organele sexuale cu gura şi limba, ea îmi lua penisul în gură pentru a face fellatio. Aflând de la mine că femeile îşi introduceau în vagin diferite obiecte m-a rugat să o masturbez cu lumânări, chei, creioane, batoane de ceară roşie etc. I-am

spus că am citit că mângâierea orificiului uretral era deosebit de plăcută pentru femei, aşa că m-a lăsat să i-l excit cu diverse obiecte filiforme precum acele de păr din os. Nu aflase încă nimic despre pederastie. I-am explicat cum avea loc actul sexual între bărbaţi. Întrucât i-am vorbit despre plăcerea pe care o găsesc unele persoane când li se introduce penisul în anus, lucrul a interesat-o atât de tare încât mi-a cerut să practic cu ea paedicatio. Am fost de acord, dar actul nu s-a putut consuma decât cu multă greutate şi după mai multe tentative eşuate. Şi asta i-a plăcut Nadiei, deşi la început a durut-o, astfel încât am mai făcut-o de atunci suficient de des. Nadia spunea că nu e chiar ca actul vaginal, dar e plăcut „să mai schimbi". Privitor la relaţiile lesbiene, mi-a povestit că a dormit cândva în aceeaşi cameră cu fata unui negustor bogat din Moscova care, la un moment dat, s-a strecurat în patul ei, i-a pus mâna pe sex şi a încercat să se culce peste ea în poziţie coitală. Nadia, indignată, căci nu înţelegea nimic din dorinţele fetei, a împins-o jos din pat, în ciuda rugăminţilor şi explicaţiilor tinerei moscovite că, la ea în oraş, toate colegele de clasă fac aşa ceva. În pofida pledoariei, Nadia a fost convinsă că fata era nebună, iar eu am fost cel dintâi care a făcut-o să înţeleagă că relaţiile homosexuale erau suficient de obişnuite în anumite medii. După câte am aflat, câţiva ani mai târziu şi Nadia s-a dedat acelor practici.

Dacă mi-am învăţat prietena diverse rafinamente erotice aceasta nu s-a datorat doar desfrâului dar şi faptului că, nemaiavând destulă putere pentru actul sexual propriu-zis, trebuia să mă mulţumesc cu a o masturba în varii feluri. Nadia avea un apetit sexual deosebit de dezvoltat, care îmi depăşea puterile. O

făceam de mai multe ori pe noapte iar, uneori, mă trezea pe întuneric, în zorii zilei, ca să o luăm de la capăt.

Când mă simţeam prea epuizat, o satisfăceam cu diferite mângâieri dintre care cunilingusul îi plăcea cel mai mult. Fără a-i afecta sănătatea, toate aceste excese mi-au zguduit-o rău pe a mea. Cel mai mult mă neliniştea slăbirea memoriei. Poate că nu era decât o simplă aparenţă, provenind din interesul tot mai scăzut pentru cărţi şi din incapacitatea de a-mi fixa atenţia asupra materiilor şcolare.

Întâlnirile cu Nadia erau foarte dese. Cea mai mare parte a nopţilor o petreceam în patul ei şi nu mă întorceam acasă decât dimineaţa, uneori doar pentru a-mi lua cărţile necesare la şcoală. Nu se poate ca tata să nu fi ştiut că duc o viaţă dezordonată, dar rămânea fidel principiilor care îi interziceau să se amestece în conduita tinerilor. În afară de asta, era excesiv de preocupat de propriile afaceri care, la vremea aceea, îi mergeau cam rău.

Îmi amintesc că, stând noaptea cu Nadia în pat, auzeam uneori, prin perete, un sughiţ formidabil, cu intonaţii isterice, aproape de urlet. Nadia mi-a explicat că, după cum îi spuseseră servitoarele, aceste atacuri monstruoase de sughiţ aparţineau vecinei ei, o polonează, şi aveau loc de fiecare dată când avea orgasm, în timp ce făcea sex cu bărbatul ei. Fiecare dintre aceste atacuri durau mai bine de o jumătate de oră. Din fericire pentru noi, poloneza nu a locuit prea mult în vecinătatea noastră. Am mai arătat că şi Nadia avea uneori, după vreun act deosebit de voluptuos, în special după cunilingus, crize isterice, numai că asta se întâmpla destul de rar.

Legătura mea cu Nadia a durat zece luni. După procesul şi condamnarea logodnicului ei, s-a măritat cu acesta şi l-a urmat în Siberia. Condamnarea la opt ani de exil, în urma succesivelor comutări ale pedepsei, s-a redus la trei ani şi jumătate, după care au trăit liberi într-un orăşel destul de liniştit. În Rusia însă a revenit singur, căci Nadia l-a părăsit

după câteva luni şi s-a întors la Kiev cu alt amant. De atunci a mai avut multe aventuri care, de altfel, nu aveau nimic de a face cu politica.

Eram puternic ataşat de Nadia, însă printr-o pasiune strict fizică. Dovada este că, atunci când a fost nevoită să mă părăsească, am fost trist din cauza pierderii unei surse de imensă plăcere, dar nu am simţit nici cea mai mică gelozie fiindcă se căsătorea. În ceea ce o privea, mi-a spus că pur şi simplu îi eram „simpatic”. După plecarea ei am trecut imediat la alte iubite de acelaşi fel, adică pur senzuale şi fără „motive serioase”.

Am spus că am părăsit definitiv liceul la nouăsprezece ani şi jumătate, din cauza eşecului şcolar. Ar trebui să adaug aici şi şubrezirea sănătăţii. Nu mai vedeam în niciun fel viitorul şi nu eram convins că îmi voi putea asigura cumva existenţa. Tata era foarte supărat şi nu ştia pe ce cale să mă îndrepte. Aş fi putut opta pentru cariera militară dar, în afară de faptul că îmi era tare nesuferită în acea perioadă, nici sănătatea nu îmi permitea să o urmez. Iar celor care nu îşi încheiaseră studiile secundare orice altă carieră „decentă” le era interzisă în Rusia. Un accident fericit mi-a indicat însă ieşirea. Chiar în acea perioadă, un unchi pe care nu îl mai văzusem de ani de zile a sosit la Kiev şi i-a propus tatălui meu să mă ia cu el în Italia pentru a mă ocupa de afacerile lui.

Am acceptat cu bucurie propunerea. Orice ocazie de a schimba locul, de a călători, era consonantă cu melancolia mea... Eram foarte mulţumit să-mi părăsesc mediul, asta şi pentru că sufeream umilinţa de a mă simţi un ratat. Şi, apoi, asupra cărei imaginaţii tinere numele de Italia nu-şi exercită puterile magice? Visam la frumuseţile celebre ale Italiei, la nenumăratele ocazii de a da de iubirile fără probleme pe care presupuneam că le voi întâlni în acea ţară a voluptăţii. Aranjamentul convenea, aşadar, tuturor

părţilor, astfel încât am plecat cu unchiul meu la Milano. Tocmai împlinisem douăzeci de ani. La sosire am fost cam dezamăgiţi, căci la Milano era tare frig, ger, chiar şi zăpadă. Dar am fost asiguraţi că aşa ceva nu poate dura prea mult. Conform sfaturilor primite, ne-am oprit pe malul lacului Como, unde iarna semăna a primăvară. De la hotel la Milano făceam zece minute cu vaporul cu aburi sau o jumătate de oră cu trenul. Unchiul m-a prezentat reprezentanţilor săi comerciali, i-a rugat să aibă grijă de mine, să mă sfătuiască şi, după ce m-a văzut aranjat într-o pensiune din Milano, la o familie italiană, a plecat înapoi în Rusia.

Mulţumită unchiului meu şi industriaşilor pe care îi cunoştea şi cu care, neştiind italiana, vorbea în franceză, limbă de mare răspândire la Milano, am obţinut permisiunea de a vizita atelierele, de a urma cursuri de sericicultură etc. M-am apucat şi să învăţ italiana cu deosebită plăcere.

De când plecasem din Kiev trăiam într-o absolută abstinenţă. Resimţeam dorinţa erotică dar, contrar aşteptărilor, nu găseam nicio modalitate de a mi-o satisface. Trăiam în familia unui funcţionar italian a cărui nevastă, franţuzoaică de origine, era o femeie gălbejită şi uscată care nu mă atrăgea sexual cu niciun chip, altfel serioasă şi preocupată numai de menaj şi de îngrijirea copiilor. Avea un băiat şi două fete, dintre care cea mai mare avea doisprezece ani, în aşa fel încât nici nu putea fi vorba de vreo aventură erotică în casa în care locuiam. Am cunoscut mai multe familii italiene, dar mi-am dat seama destul de repede că nici cu acestea nu puteam avea vreo speranţă. Într-adevăr, în Italia fetele nu erau tot atât de libere în mişcări ca în Rusia, nu ieşeau decât însoţite de mame şi nici nu erau lăsate singure în compania vreunui bărbat... Nu puteam face curte vreunei fete fără „motive

serioase”, adică în calitate de logodnic oficial. Aş fi putut, nu e vorbă, să încerc să seduc, pe ascuns, fata cea mare, dar, pe de o parte, era foarte dificil fizic, pe de alta, lucrul ar fi avut acolo o asemenea gravitate câtă nici prin gând nu i-ar trece cuiva în Rusia. Cum începusem să înţeleg caracterul moravurilor italiene, o asemenea acţiune chiar mi-ar fi repugnat din punct de vedere moral. Îmi dădeam seama că, în acea ţară, a convinge o fată să întreţină relaţii sexuale extra-matrimoniale însemna să o „pierzi”, să o

„dezonorezi”, ceea ce nu este cazul în Rusia, unde, deşi sub un regim despotic, moravurile sunt atât de liberale.

Cât despre femeile măritate cu care făcusem cunoştinţă, unele erau prea bătrâne pentru gustul meu şi nu mă atrăgeau de niciun fel, altele erau supravegheate îndeaproape de soţi, altele nu aveau sub niciun motiv aerul că mi-ar putea încuraja avansurile timide. „Să mai zică cineva că italienii sunt pasionali!”, îmi spuneam cu mirare. Din cauza caracterului relativ închis al familiei italiene, a autorităţii despotice a bărbatului, a fricii de bârfa vecinilor etc., nu găseam prea uşor ocazia de a rămâne între patru ochi cu vreo femeie din clasa de mijloc, burgheză, italiană. În acel mediu, adulterul presupunea o anumită îndrăzneală, o anumită abilitate din partea amantului care, în orice caz, trebuia să joace un rol activ, ofensiv. Or, eu eram un timid cu femeile şi nici nu mai aveam vârsta necesară pentru a le putea convinge că am nevoie de „iluminare sexuală”. Într-un cuvânt, cu femeile milaneze pe care le cunoşteam – altfel, deloc numeroase – nu am putut găsi nici cea mai mică ocazie de a transgresa cea de-a şasea poruncă.

Lucrurile astea sunt mereu simple în romane şi în nuvele, dar niciodată în realitate!

La prostituate nici nu îndrăzneam să mă gândesc de teama bolilor venerice. Cât despre fetele din clasa de jos, îmi spuneam că cele deja corupte sunt la fel de periculoase pentru sănătate ca şi prostituatele, iar ca să corup eu însumi vreo fată nevinovată, nu mi-ar fi permis propriile-mi principii morale, asta dacă mi-ar fi dat prin cap să înfrunt toate consecinţele mai mult sau mai puţin supărătoare care m-ar fi privit: disperarea victimei, justificatele reclamaţii ale părinţilor etc. Pentru nimic în lume nu aş fi vrut să fac vreo faptă rea şi, pe de altă parte, îmi ziceam că orice fată pe care mi-ar fi fost posibil să o am fără să fac ceva rău poate fi contaminată de cine ştie ce boală. Ceea ce aflam despre gradul de corupţie al maselor muncitoare milaneze nu era de natură să mă liniştească. Mediul teatral de jos, atât de numeros în Milano (coriste, dansatoare, cântăreţe de cafenea etc.), era aşezat sub semnul prostituţiei şi colcăia de boli venerice. Dacă mijloacele materiale mi-ar fi permis, aş fi încercat să-mi procur o amantă drăguţă pe care să o întreţin, numai că bugetul nu-mi permitea să recurg la un asemenea mijloc.

Cât îmi băteam capul, tot nu descopeream soluţia.

Timpul trecea şi începusem să mă obişnuiesc cu abstinenţa. Instinctul erotic comprimat, în loc să mă exaspereze, mă calma, lucru care nu înceta să mă uimească. Volumele de medicină pe care le citisem mă făceau să cred că abstinenţa absolută ar putea avea consecinţele cele mai groaznice, doar că ele nu se mai iveau, iar sănătatea mea fizică părea să se îmbunătăţească. Şi energia morală părea să renască în egală măsură şi îmi revenise interesul pentru artă şi studiu. Tentaţiile mă asaltau ca urmare a unor lecturi, imagini, spectacole de balet etc., dar cum nu vedeam care ar fi putut fi urmarea revoltei cărnii, dorinţele mi se

linişteau cu încetul. Continuam să nu mă masturbez, însă aveam poluţii nocturne care mă linişteau şi chiar îmi plăceau. Mă interesau tot mai multe lucruri din industrie, aplicaţii ale electricităţii, urmam diferite cursuri tehnice. Un an după sosirea mea la Milano, tata m-a anunţat că unchiul falimentase, că fabrica i-a fost închisă, iar planurile noastre de viitor se năruiseră. I-am scris tatei că aş vrea totuşi să rămân în Italia spre a deveni inginer şi m-am apucat energic de lucru. M-am pregătit pentru licenza ginnasiale şi licenza liceale după care am căpătat dreptul de a mă înscrie la universitate, aşa că am plecat la Torino, unde am urmat cursurile secţiei de ştiinţe matematice şi fizice ale universităţii de acolo, după care m-am întors la Milano pentru a urma cursurile practice de fizică şi chimie industrială. La douăzeci şi şapte de ani eram inginer. Cum găsisem un serviciu foarte bun într-o mare uzină electrică, nu găseam niciun motiv pentru a mă întoarce în Rusia. În rest, tata venea din când în când la Milano să mă vadă.

Era bucuros să constate că viaţa mea se ordonase şi se aranjase într-un chip inteligent, atribuind asta influenţei salutare a mediului de lucru din Europa occidentală, atât de diferit de ambianţa morbidă şi dezechilibrată în care îşi duce viaţa clasa intelectuală din nefericita Rusie.

Am trăit în absolută castitate de la douăzeci la treizeci şi doi de ani. Aceasta m-a apăsat la început, apoi m-am obişnuit şi nu m-am mai gândit la femei. În schimb, ocupaţia şi lecturile profesionale, discuţiile cu persoane instruite şi inteligente care nu lipseau la Milano, mi-au făcut viaţa interesantă. Şi sănătatea îmi era destul de bună. Am rămas cu o slăbiciune pulmonară şi nervoasă, dar tuberculoza nu mă mai ameninţa, aşa cum stabiliseră medicii la plecarea din Rusia. Poluţiile nocturne se răriseră. La început aveau loc săptămânal, apoi la două săptămâni pentru ca, spre treizeci de ani, să mi se întâmple o dată la

douăzeci sau treizeci de zile. Erau totdeauna însoţite de imaginea organelor sexuale feminine. De obicei, visam că fac sex, iar ejacularea se producea înainte de terminarea poveştii. Alteori, totuşi, terminam actul sexual în vis, iar ejacularea avea loc la final, în care caz satisfacţia era cumva completă. Uneori mă trezeam înainte de a fi ejaculat şi mă culcam la loc pentru a prelungi viziunea, ceea ce nu îmi reuşea de fiecare dată. În aceste cazuri aveam, de obicei, ejaculare în noaptea următoare, mereu însoţită de imagini voluptuoase. După lecturi erotice aveam poluţii în afara acestor perioade „normale”. Contrar a ceea ce citisem, am observat pe propria mea piele că instinctul sexual se amplifică cu cât îl satisfaci mai des şi îşi reduce forţa, ba chiar se calmează, dacă dai mai puţină atenţie chemărilor lui. Chiar dacă pare straniu, astfel se petreceau lucrurile.

Cu cât practici mai des actul sexual cu atât mai mult doreşti să o iei de la capăt. Am constatat lucrul acesta şi din relaţia cu Nadia. Abia după mai multe acte apropiate în timp şi epuizante dorinţa devenea stringentă, ascuţită, în asemenea măsură încât era foarte dificil de satisfăcut. Actul obişnuit nu mai mulţumeşte imaginaţia înflăcărată. Începe căutarea a tot soiul de rafinamente şi perversiuni. Nu sunt un caz excepţional în această privinţă, toţi bărbaţii cu care am vorbit mi-au comunicat aceleaşi reacţii. Când mănânci bine, apetitul dispare. Din contră, cu cât actul sexual a fost mai voluptuos, cu atât dorinţa unei noi satisfacţii sexuale se trezeşte şi nu se va stinge decât pentru câteva clipe, pentru a renaşte cu şi mai multă forţă.

La animale nu se întâmplă aşa ceva. Câtă forţă are, deci, puterea imaginaţiei în viaţa sexuală a omului! O

adevărată otravă afrodisiacă! Nu există nicio legătură între intensitatea iritării produse de supraîncărcarea vaselor spermatice şi tendinţa ce rezultă de aici şi violenţa

infinit mai mare a excitaţiei şi dorinţei provocate de imagini voluptuoase. Nu e decât o prea intimă şi regretabilă asociere a funcţiilor neuro-cerebrale distincte care, în interesul echilibrului psihic, ar putea fi mai bine izolate unele de celelalte, dacă am fi mai bine construiţi, iar funcţiile mai clar diferenţiate. Încă o lipsă în armonia naturii! Maşinăria prodigios complicată a creierului îşi vede funcţiile parţial deturnate şi intervine în jocul organelor care trebuie să suporte aceste frecvente imixtiuni producătoare de tulburări ce intervin în relaţiile dintre indivizi, grevând mersul vieţii sociale. Imaginaţia exercită un veritabil abuz de putere asupra funcţiilor sexuale, excedându-i atribuţiile de utilitate biologică. Dar ce utilitate se poate găsi în dorinţa violentă a plăcerii veneriene când ţi-ai cheltuit întreaga spermă de care dispuneai şi te simţi epuizat? Şi, totuşi, acesta este un fapt obişnuit.

Fără mecanismul citat nici nu ar exista exces!

Pentru că am observat rolul imens al imaginaţiei în dezvoltarea libidoului, mi-am permis această opinie personală în ceea ce priveşte geschlechtliche

Aufklärung. Ştiu că semnez astfel o erezie îngrozitoare, un paradox în contra aproape totalităţii contemporanilor mei şi că mă ridic împotriva autorităţilor ştiinţifice, dar îmi e greu să cred că geschlechtliche Aufklärung poate funcţiona ca mijloc ideal de a feri copiii de consecinţele erotismului precoce. Am remarcat că adesea trezirea instinctului sexual la copil are un punct de plecare strict mental. Dorinţa de natură sexuală, libidoul, a fost declanşat în mine, pentru întâia oară, de o carte ştiinţifică, şi mai ştiu multe cazuri similare. În loc să se epuizeze în dorinţe libidinale, mulţi copii ar prefera jocurile cu păpuşi sau cu bile dacă nu li s-ar explica

„cum se fac copiii”. Este şi cazul fetiţei pe care o menţionaţi într-una dintre lucrările dumneavoastră, care, într-un fel, se masturba cu visuri erotice de pe la doisprezece ani, când o femeie măritată i-a explicat că

„iubitul urinează în iubită”. Erotismul poate aştepta îndelung în organismul copilului, în stare latentă, de pură potenţialitate. Revelaţia sexuală declanşează, în schimb, acest mecanism inactiv, pune la treabă imaginaţia, iar activitatea sexuală se dezvoltă rapid. Mă refer în special la erotismul anterior pubertăţii, căci, începând de la pubertate, este poate imposibil să îl mai frânezi prin ignorarea dezvoltării libidoului, deşi mă cam îndoiesc, văzând că, în anumite ţări, tinerii ţinuţi în ignoranţă sexuală se păstrează căşti mult timp, în timp ce în altele, precum Franţa şi Italia, ştiu totul foarte devreme şi tot foarte devreme se aruncă în excese sexuale.

Problema e complexă şi nu mai insist asupra ei. Nu trebuie uitat că imaginile şi ideile care nu au niciun efect sexual asupra adultului, cum ar fi noţiunile anatomice şi fiziologice, se pot exercita cu duritate asupra copilului. Uitaţi-vă în bibliotecile publice – în care intră şi copii – în ce hal sunt paginile dicţionarelor enciclopedice referitoare la fenomenul sexual. Că doar nu din dragoste pentru ştiinţă le citesc copiii cu atâta pasiune!

Tot experienţa m-a mai învăţat că doar imaginaţia face dificilă abstinenţa. Dacă, prin cine ştie ce împrejurare, imaginaţia este îndepărtată de subiectele sexuale, excitaţia pur fizică e simplu de reprimat. Este şi motivul pentru care e mult mai uşor pentru un virgin să acceadă la abstinenţă decât pentru bărbatul care a cunoscut femeia. Amintirea îi prezintă celui din urmă imagini prea vii şi precise. În nici un alt domeniu importanţa primului pas nu este atât de mare ca în activitatea sexuală care, în ceea ce

priveşte specia umană, e fantastic marcată de factorul psihic.

Cei unsprezece ani de castitate au fost cei mai fericiţi din viaţa mea sau, mai bine zis, cei mai puţin nefericiţi.

Căci ceva îmi lipsea totuşi şi poate că aş fi atins fericirea dacă m-aş fi căsătorit în toată puterea cuvântului.

Aspiram la căsătorie nu atât pentru a-mi satisface, fără pericol şi plictis, nevoile trupeşti, cât pe cele afective.

Numai că ocazia nu s-a ivit. Până la urmă, la treizeci şi unu de ani, am întâlnit o domnişoară italiancă de douăzeci şi şapte, care mi-a plăcut şi căreia i-am plăcut, la rândul meu. Ne-am logodit destul de repede. Din motive materiale nu am putut grăbi căsătoria şi aşa au intervenit incidente nenorocite care mi-au distrus fericirea nădăjduită. Am fost trimis împreună cu mai mulţi colegi de serviciu la Neapole, pentru a analiza posibila instalare acolo a unei uzine electrice şi eventualitatea aducţiunii forţei motrice, a cărei sursă se putea depista în munţii din apropiere. Mă găseam pentru prima oară în acest oraş pe care îl consider cel mai voluptuos din Europa, chiar prin comparaţie cu München, Paris şi Berlin. Am descoperit acolo un adevărat trafic pe faţă de băieţei şi fetiţe. Nu intrai bine să cumperi ceva dintr-un magazin că negustorul, cu aer respectabil, îţi propunea să-ţi arate o fetiţă de doisprezece, zece sau chiar opt ani!

Intermediari te acostau pe stradă recomandându-ţi o astfel de marfă sau chiar băieţei. Familii care nu trăiau în mizerie, care aveau o anume poziţie socială, negustori mărunţi, mici funcţionari, croitori, cizmari etc., îşi traficau fiicele impubere. Pentru un preţ modic – douăzeci, treizeci sau patruzeci de franci – ţi se permitea să te „amuzi”

sau să te „joci” cu ele. Dacă vroiai să le dezvirginezi, preţul creştea la câteva sute sau la o mie de franci, în funcţie de poziţia socială a familiei. Acceptând preţul

propus, puteai uneori să-ţi oferi această satisfacţie în familii absolut serioase în aparenţă. La teatru, să spunem, admirai o femeie elegantă, în lojă, înconjurată de familie. Remarcându-ţi entuziasmul, vecinul de fotoliu te anunţa că, pentru un preţ nu prea pipărat, ai putea să o ai şi se oferea să-ţi servească drept intermediar.

Napolitanii sunt o populaţie eminamente practică. Fac bani din orice, numai din muncă nu. Sursa aceasta din urmă de venit nu le spune nimic! Teatrul San Carlo avea o trupă numeroasă de balet care dădea şi reprezentaţii independente de cele de operă. Câteva sute de copii de ambele sexe făceau parte din trupa de balet, vastă instituţie de prostituţie infantilă.

Două sau trei zile după sosirea mea la Neapole, un individ nu se mai dădea dus de lângă locul meu de la

Teatrul San Carlo, bătându-mă la cap să-l las să îmi arate nişte lucruri „cu adevărat interesante”. „— Zău că nu vă mint, zicea, sunt un gentleman, io sono un galantuomo, o să vă arăt lucruri pe care nu aveţi cum să le vedeţi în altă parte. O să vă puteţi lăuda în faţa prietenilor că nu aţi fost degeaba la Neapole. Pot să vă conduc într-o familie foarte serioasă, una famiglia onestissima, oameni de bine, gente dabbene verarnente. Au două fetiţe pe care le puteţi privi şi pipăi goale puşcă, iar dacă doriţi să vă culcaţi cu ele, putem face un aranjament special cu părinţii. Una are cincisprezece şi cealaltă unsprezece ani şi sunt frumoase foc, iar preţul e chiar un nimic, doar patruzeci de franci.

Chiar nu doriţi? Ei, haide, doar treizeci şi cinci, las şi la treizeci şi un bacşiş pentru mine!”

Împins, pe de o parte, de curiozitatea observatorului moravurilor care eram, pe de alta excitat de impulsul carnal provocat de ambianţa de desfrâu, m-am lăsat, din nefericire, ispitit.

Am urcat în apartamentul acelor părinţi practici. Pe uşă scria; „Cutare, avvocato”. Judecând după apartament şi după mobilă, erau, într-adevăr, oameni bine, dacă nu chiar de bine. Totul dovedea belşugul.

Mama a sosit spre a negocia, a ridicat preţul afirmând că intermediarul se înşelase şi apoi a chemat fetele.

Îndrăzneala din privirile acestora dovedea că erau departe de a mai fi novice, ceea ce mi-a mai liniştit conştiinţa. Ca să mă mai calmez, îmi spuneam în gând;

„La urma urmelor, nu corup pe nimeni. Dacă aş fi acuzat că favorizez traficul de minore, în definitiv nu fac altceva decât oricare alt bărbat care, plătind o prostituată, favorizează acest rău social. Nu aş putea schimba soarta fetelor decât declanşând un scandal public şi cine ştie dacă acesta ar avea consecinţe fericite asupra lor, cine ştie ce turnură ar putea lua chestiunea pentru mine, mai ales într-un oraş ca Neapole în care puterea publică e adesea în cumetrie cu criminalii, iar poliţia e evident complicea traficanţilor de carne vie. Hai să gustăm clipa de plăcere care, oricum, nu poate face rău nimănui! Doar nu eu am fost chemat să curăţ

Babilonul italian!” Astfel încât am fost lăsat singur cu cele două fete. Chiar aveau una cincisprezece şi cealaltă unsprezece ani şi aparţineau frumosului tip napolitan:

ochi mari şi negri, trăsături fine şi regulate, tenul de o plăcută nuanţă măslinie. Erau bine clădite iar organele sexuale le erau încântătoare, „proaspete ca o guriţă de copil”. Cea mare avea puţin păr pe pubis, cea mică doar două fire destul de lungi. Ambele erau virgine, însă experienţa sexuală le era vastă. Mi-au explicat că, în general, se văd cu englezi. În treacăt ţin să menţionez că prostituţia infantilă la Neapole e întreţinută în special de englezi, italienii nefiind suficient de bogaţi pentru asemenea distracţii costisitoare. Actualmente, clientela

germană este în creştere rapidă, mai ales în ceea ce priveşte pederastia. Băieţeii din Neapole se bucură în

Germania de o faimă deosebită, iar afacerea Krupp le-a servit drept reclamă.

Fetele ştiau şi ele toate acestea şi m-au informat despre cum stau lucrurile, în oraş, cu pederastia şi lesbianismul pe care îl practicau şi ele între ele sau cu prietenele. Asistaseră şi la acte sexuale mai rafinate, printre altele al unei femei cu un câine, al unui englez cu o raţă căreia îi tăiase gâtul în timp ce o penetra, la coituri combinate de mai multe persoane aşezate în piramidă, pozaseră pentru fotografii obscene etc. Erau deosebit de senzuale dar, curios, cea mică mai mult decât cea mare. Avea orgasme violente, chipul îi căpăta o mască agonică, iar secreţiile îi erau abundente, adora conversaţiile, fotografiile şi lecturile obscene şi îşi exercita talentele erotice cu pasiune. Când soseam pe la ele, faţa îi strălucea de bucurie şi îmi aduc aminte ce aer interzis şi nefericit a luat într-o zi când, din motive economice, a trebuit să mă mulţumesc doar cu cea mare. După ce am făcut-o cu aceasta, ieşind din cameră, am găsit-o aşezată pe un scaun în faţa uşii, ascultând cu faţa galbenă de supărare, fremătând de dorinţă neîmplinită. Şi ce bucurie data următoare, când am invitat-o doar pe ea, încât a început să danseze fericită. Într-o zi mi-a spus: „— Când aud vorbindu-se despre bărbaţi nu mai pot să mă abţin şi fug la bucătărie!...” „— De ce, am întrebat-o, căci nu pricepeam.” „— Ca să mă rezolv cu degetul! (

per sfogarmi con ditino)

” De asemenea, mărturisea că cel mai puternic resimte dorinţa dimineaţa, la sculare. Îi plăcea să-mi sărute penisul independent de felaţie. Era modul ei de a-şi exprima dragostea pentru acest organ. Nu se putea abţine să nu contemple ceea ce făceam cu sora ei. Mi-au mai spus că,

atunci când mergeau să se scalde în mare, se masturbau reciproc, sub apă, cu un băiat cu care erau prietene. Practicam cu cele două coitus în ore vulvae, plăcerea lor preferată, masturbarea şi cunilincţia, care nu mai era de mult o noutate pentru ele. În schimb, din nefericire, ele m-au învăţat ceva nou. Cum am rămas singuri, mi-au desfăcut pantalonii şi mi-au scos membrul cu exclamaţii admirative pentru grosimea şi lungimea acestuia, cea mai mică l-a sărutat, apoi amândouă au început să mă masturbeze cu degetele. Cu toate încercările mele de a le rezista, au acţionat atât de iute încât, după o jumătate de minut, ca să nu zic un sfert, ejaculam. Nu practicasem încă onanismul manual, nu lăsasem pe altcineva să exerseze aşa ceva cu mine şi nici nu ştiam prin ce mecanism, prin ce mişcare a degetelor se obţinea orgasmul în acest caz. Noua senzaţie s-a dovedit a fi puternică şi delicioasă, ba chiar mi s-a părut mai plăcută decât actul sexual propriu-zis. Eram totuşi înspăimântat şi convins că o ploaie de boli se va năpusti de acum asupra mea. În aceeaşi seară fetele au practicat cu mine şi felaţia, dar orgasmul a fost parcă mai puţin intens. Ajuns acasă, în patul meu, rememorându-mi scenele voluptuoase la care tocmai participasem, nu m-am putut împiedica să mă masturbez. Astfel s-a născut viciul cu posibile consecinţe funeste.

Sângele îmi fierbea ca la prima izbucnire a pasiunilor precoce din copilărie. Nu m-am putut opri să nu revin des la micuţele napolitane. Coitus în ore vulvae care le plăcea atât de mult nu îmi mai ajungea. Le invitam să se dedea practicilor homosexuale, cunilincţiei şi nu mă mai opuneam decât cu moliciune tentativelor lor manuale.

După lupte pe jumătate simulate, repurtau victoria, entuziasmate să-mi vadă sperma ţâşnind la distanţă.

Întors acasă, revedeam cu ochii minţii scenele înflăcărate şi nu mă puteam abţine să nu mă mai masturbez.

Beţia sexuală sporea pe zi ce trecea. Am cunoscut în curând şi alte familii „onorabile” în care erau fete de zece, unsprezece, doisprezece şi treisprezece ani, la fel de virgine şi de bune cunoscătoare ca primele două, care, încă de la cele dintâi cuvinte, mi-au propus să facem 69 (

sessantanove), utilizând nu doar termeni tehnici, dar şi mulţi alţii. Îşi povesteau experienţele lesbiene, scenele erotice la care fuseseră martore etc. Cu niciuna dintre acestea nu am practicat actul vaginal.

Erau şi fete mai mari, de „familie bună”, între şaisprezece şi douăzeci de ani, virgine, logodite, pe care mamele, fără îndoială pentru a le mări zestrea, le arătau goale străinilor, permiţând atingeri superficiale, uneori practicarea poziţiei 69 dar, cel mai adesea, doar cunilincţia sau masturbarea. Cu una dintre ele nu mi se permisese decât fare fra le coscie (

coitus inter femora

— Coitul între coapse). Unele dintre aceste fete s-au şi măritat înainte ca eu să părăsesc Neapole cu funcţionari, negustori sau tineri medici. Aceştia habar nu aveau de trecutul fetelor, căci părinţii îşi luau precauţiile necesare pentru ca traficul să rămână strict secret. În rest, la

Neapole, oraşul camorrei, nimeni nu îşi băga nasul în afacerile altuia, mai ales când acestea erau dubioase. Din contră, tocmai în asemenea domeniu se dovedea întrajutorarea cea mai exactă, uneori limitată doar la păstrarea reciprocă a secretului. Mi-a fost prezentată o moaşă care deţinea un vast sortiment de fete impubere.

Neavând aplecare către homosexualitate, nu m-am preocupat de prostituţia masculină din Neapole. O tânără de şaisprezece ani cu care îmi permisesem să mă „joc”,

desigur fără a trece la actul sexual, avea, în timpul orgasmului, flatulenţe ale vaginului care aveau acelaşi zgomot ca şi „vânturile” rectale, ceea ce mi-a amintit de versul lui Martial despre fatui poppysmata cunni

(„chiorăitul unui vagin stupid”). Din contracţiile bruşte şi violente ale vaginului să provină oare aceste flatulenţe?

Prea târziu pentru a mai profita, am dat de o familie ciudată din Neapole, binecunoscută pe vremea aceea.

Era vorba despre domnişoarele Bal... i, mai multe surori bogate dar orfane, între unsprezece şi nouăsprezece ani, pe care tutorele le lăsa să-şi ducă viaţa de capul lor, probabil nu fără un anumit interes. Erau nebune de senzualitate şi primeau bărbaţi eleganţi spre a se deda împreună cu ei la tot felul de rafinamente sexuale. Nici cea mai mică dintre ele, cea de unsprezece ani, o fină degustătoare, nu se deda desfrâului de două ori la rând cu acelaşi bărbat, trebuindu-i o variaţie şi o schimbare continue.

Cât despre logodnica mea, fiindu-mi ruşine de propria-mi conduită şi nedorind să o mint, îi scriam rar şi rece. Am rănit-o şi, ca urmare, şi ea a început să îmi scrie tot mai sec şi mai rar. Rămăsese totuşi stabilit să ne căsătorim la întoarcerea mea la Milano.

După ce mă păstrasem cast atât de mult timp, devenisem, sau redevenisem un desfrânat ca urmare a împrejurărilor accidentale: nenorocitul de drum la Neapole şi direcţia perversă spre care mi s-a îndreptat viaţa sexuală. Obiceiul pe care îl luasem de a mă masturba devenea tot mai tiranic, întărit fiind de frecventarea fetelor care ştiau să facă să varieze acest soi de plăcere printr-o groază de modalităţi. Printre altele, m-au învăţat un rafinament pe care nu îl întâlnisem nici în cărţi: îmi provocau orgasmul şi ejacularea doar prin mângâieri orale ale sânilor. Fetiţa de doisprezece ani care m-a adus în

starea aceea pentru prima oară, cu o extraordinară abilitate, mi-a spus că a văzut odată un hermafrodit pe care numai ideea unei asemenea practici îl excita teribil, cât despre ea, visa la acel rafinament până ce atingea orgasmul. Eram înspăimântat de faptul că am devenit onanist şi mă întrebam dacă, proprietar al acestui viciu, mai aveam dreptul moral de a mă căsători. Pe de altă parte, citind într-o carte de popularizare a medicinei că actul sexual este antidotul suveran al onaniei, m-am hotărât să încerc să am relaţii normale cu o femeie adultă, pentru a face să dispară noile mele înclinaţii. Mi s-a găsit o dansatoare frumoasă de la San Carlo, care avea cam douăzeci de ani. După plăcerile speciale în care mă scufundasem, actul sexual normal mi se părea cam fad, aproape insipid. Dar ceea ce era şi mai întristător se dovedea faptul că, la câteva ore după ce actul se consumase, gândindu-mă la el şi făcându-l mult mai voluptuos în imaginaţie decât fusese în realitate, nu mă puteam împiedica să mă masturbez iarăşi, rememorându-i toate amănuntele. Spre imensa mea disperare asta s-a întâmplat de mai multe ori la rând. Într-o zi însă am avut bucuria de a degusta un act sexual normal mai plăcut decât de obicei şi astfel nu am mai apelat din nou la masturbare. După două zile a fost iarăşi la fel. Am văzut în acest fapt debutul vindecării mele psihice şi am reînceput să mă gândesc la deliciile viitoarei căsătorii. Numai că fatalitatea mă urmărea. Dansatoarea mea mi-a dat o puternică blenoragie. Medicii napolitani m-au tratat probabil greşit, căci o blenoragie cronică a luat locul celei acute. Toate visurile despre fericire au fost distruse. Amânam de fiecare dată ziua căsătoriei, mai ales că obţinusem din partea companiei de electricitate un concediu pentru convalescenţă (pretextasem o bronşită), ceea ce îmi permitea să mai rămân în Neapole. Lucrul

acesta a mirat-o pe logodnica mea. Din amânare în amânare a sfârşit prin a-mi scrie că în comportamentul meu se putea citi dorinţa de a rupe relaţiile şi mă ruga ca, în cazul în care supoziţia ei ar fi greşită, să îi răspund categoric la ce dată va avea loc căsătoria pentru a o fixa irevocabil, căci, din cauza mea, a ajuns bătaia de joc a cunoştinţelor. Doar de atâtea ori le tot anunţase amânarea căsătoriei. Din păcate, nu puteam fixa nicio dată definitivă, căci nu puteam şti când mă voi vindeca de acea blenoragie cronică. Aşa că am răspuns evaziv şi, drept urmare, logodnica mea mi-a scris că îşi retrage cuvântul dat, înapoindu-mi scrisorile şi rugându-mă să i le restitui pe ale sale. Totul se sfârşise. Pentru mine aceasta a fost o lovitură groaznică. Viaţa mea intrase în faliment.

Puţin mai târziu am părăsit Neapole. Nu fără greutate am reuşit să îmi reiau serviciul după absenţa prelungită.

Chiar aveam nevoie să o fac, fiindcă la Neapole îmi cheltuisem toate economiile. Eram acum cu totul diferit de omul care plecase din Milano. În primul rând eram un onanist înrăit. Cam la un an după întoarcerea de la

Neapole, în momentul în care analizele medicale au dovedit că nu mai era nicio urmă de gonococ în secreţiile uretrale, am reluat relaţiile cu femeile, vindecat fiind de vechea mea spaimă de infecţiile venerice. Nu foloseam prezervativul considerând că scade plăcerea, însă îmi luam alte precauţii, insuficiente conform doctorilor, căutând femei ce prezentau o minimă garanţie, „cocote curate”, numai că în aceste cazuri garanţie absolută nu există. Şi aşa am contractat o nouă blenoragie. Un timp întreţinusem o femeie, dar nu a durat prea mult. Suport cu dificultate legătura prelungită cu femei din această categorie, care îmi sunt moralmente antipatice. Curios lucru: dacă practicam actul sexual, nu o făceam pentru bucuria lui, căci nici nu mă satisfăcea îndestul, ci pentru a

mă putea masturba mai târziu, excitându-mi imaginaţia chiar cu amintirea acelui act pe care îl revedeam în minte până la cele mai mici detalii. Iată de ce o făceam de obicei ziua, pentru a mă putea masturba liniştit, noaptea următoare, în patul meu.

Actul sexual devenise astfel, pentru mine, un fetiş, un simbol al masturbării, un simplu excitant sau stimulent al imaginaţiei, ca o lectură pornografică sau o imagine obscenă, prin el însuşi nemaiavând nicio valoare în ochii mei. Îmi mai plăcea doar ca instrument al memoriei, ca idee, nu ca realitate de fapt. Cu cât făceam sex mai des, cu atât mă masturbam mai des, în egale proporţii.

Pe de altă parte, două noi vicii s-au dezvoltat în mine. De când cu aventurile mele de la Neapole, când mi-am lăsat privirile să alunece peste atâtea nudităţi infantile, mă excita până peste poate vederea organelor sexuale ale fetiţelor. Din această cauză am luat obiceiul să mă plimb prin cartierele sărace şi să pândesc copilele care se jucau, pentru a le putea zări sexele în momentul în care îşi ridicau fustele pentru a urina. Ca să mă excite, acestea trebuiau să aibă cel puţin şase sau şapte ani. Cu cât mai mult cu atât mai bine. Întors acasă mă gândeam la scenele respective şi mă masturbam. În timpul plimbărilor remarcasem din atitudinea mai multor bărbaţi că împărtăşeam aceeaşi pasiune. O dată am fost martorul unei scene care m-a umplut de uimire şi pe care nu mi-o pot explica.

Stăteam pe un trotuar din Milano, nu departe de un grup de fetiţe care se juca pe o grămadă de nisip. Cele două mai mici trebuie să fi avut opt ani, celelalte două zece sau unsprezece. Pândeam cam de mult fără niciun rezultat, căci erau ocazii în care aşteptarea era interminabilă, spre a surprinde măcar pentru o clipă dezvelirea părţilor ascunse, cu grija de a nu atrage atenţia nici copiilor, nici

trecătorilor. Când, iată că una dintre ele, strângând nisipul, s-a lăsat pe vine chiar în faţa mea ridicându-şi fustele în aşa fel încât puteam să-i văd pântecele şi vulva. Făcând asta, nu mi-a aruncat nicio privire, aşa că am luat-o drept o neglijenţă destul de rară la un copil de acea vârstă. Numai că gestul s-a dovedit intenţionat fiindcă, doar câteva minute mai târziu, a revenit în acelaşi loc împreună cu cele trei tovarăşe de joacă, s-au lăsat toate pe vine în faţa mea, de această dată privindu-mă în ochi, şi-au pus degetele pe clitoris şi au început să urineze împreună. După care s-au ridicat şi au plecat pufnind în râs. Ce să fi însemnat asta? Să fi înţeles fetiţele că tocmai aşa ceva căutam şi să-mi fi oferit spectacolul pentru a-mi face pe plac? Sau ca să-şi bată joc de mine? Sau să fi fost un fel de gest de apărare, o ameninţăre îndreptată contra desfrânatului care eram şi pe care nu ştiu ce precoce experienţă le-a făcut să-l ghicească? Sau poate că nu era niciun fel de premeditare erotică în acel gest?

Poate că acei copii s-au simţit deranjaţi să vadă că un străin cască gura la joaca lor şi, ca să-l alunge, au făcut acea necuviinţă la fel de nevinovată în mintea lor ca şi cum ar fi scos limba... Cine ştie care o fi explicaţia valabilă? Sigur e însă că rapidul spectacol m-a emoţionat puternic şi m-a trimis imediat acasă, în dormitor, unde nici nu mai ştiu de câte ori m-am masturbat. A fost una dintre cele mai puternice emoţii sexuale din viaţa mea.

Cam tot atunci şi cam la fel de intens am mai trăit o emoţie de acelaşi gen. Mă aflam într-un closet prin obloanele căruia, dincolo de o curte îngustă, puteam zări interiorul unui apartament. În faţă era balconul, apoi, dincolo de uşa larg deschisă, un dormitor în care se găseau doi copii din clasa de jos: o fetiţă de vreo trei ani şi un băieţel care nu ar fi putut avea mai mult de doi. Vă asigur că nu inventez nimic. În cămăşuţă, băieţelul s-a

apropiat de fetiţă şi i-a arătat membrul destul de mare pentru vârsta lui şi pe jumătate erect.

Fetiţa i l-a privit un pic, apoi, cu aer complice, şi-a ridicat fustiţa şi i-a arătat la rândul ei vulva, după care l-a strâns puternic în braţe, frecându-şi sexul de penisul băieţelului cu mişcările specifice actului sexual. Toată povestea a durat vreo trei sau patru minute. Apoi fetiţa a luat băieţelul de mână şi l-a dus la closet, a cărui uşă dădea tot pe balcon. Au rămas închişi acolo destul de mult timp. Cât despre mine, nici eu nu m-am mişcat din postul meu de observaţie. Fetiţa a ieşit cea dintâi, lăsând uşa deschisă. Din cauza unghiului spre care se deschidea uşa, nu puteam vedea ce face acolo, singur, băieţelul. Câteva clipe mai târziu în dormitor a intrat o femeie simplă, cu siguranţă mama copiilor, l-a scos pe băieţel din closet şi l-a luat la bătaie cu furie. Probabil că îl surprinsese masturbându-se. Prin raritatea ei, scena a avut asupra mea un extraordinar efect excitant.

Pândind fetele pentru a le putea zări organele sexuale am avut ocazia să fac destule observaţii asupra copiilor din clasa de jos. Am constatat astfel că, atunci când nu se cred observaţi, se distrează într-un mod cu mult mai puţin nevinovat decât s-ar putea crede. Adesea, de pildă, îşi ating organele sexuale între ei. Am surprins printre bărci, în zona portuară, un băieţel care nu putea avea peste cinci sau şase ani făcând cunilingus cu o fetiţă.

Celălalt viciu căpătat în aceeaşi perioadă nefastă a vieţii mele era un fel de exhibiţionism. Dansatoarea din

Neapole mi-a spus că una dintre plăcerile ei favorite era să privească domnii care urinau în veceurile publice. De reţinut că, în Italia, acestea erau majoritar în aer liber, în aşa fel încât trecătorii puteau vedea fără greutate penisurile bărbaţilor. „— De când te distrezi cu asta?”, am întrebat-o. „— Ei, din copilărie, da bambina!”

Răspunsul mi-a atras atenţia asupra unui lucru pe care încă nu îl remarcasem şi anume că micile italience, trecând pe lângă acele vespasiene, trăgeau curioase cu ochiul. Ideea mi-a aprins imaginaţia. Din acel moment, când îmi făceam nevoile în vreun veceu public, mă aşezam în aşa fel încât membrul să-mi poată fi văzut fără eforturi de trecătoare, ceea ce niciun era greu, dat fiind tipul italian de construcţie al acestora. De notat că erau multe tinerele care pândeau spectacolul cu pricina şi îl admirau cu aviditate. Adultele, în schimb, nu îi acordau vreo atenţie.

„Voaieuzele” cele mai pasionate aveau între doisprezece şi cincisprezece ani. Am remarcat că tot fetele de această vârstă sunt cele mai fascinate de spectacolul oferit de penisurile erecte ale maimuţoilor din grădinile zoologice, mai ales de ale babuinilor. Sunt unele care nu se îndepărtează de cuşcă ceasuri întregi, ba privind stacojiul apendice, ba aşteptând să şi-l arate în toată splendoarea. Ca să revin la veceurile publice, subliniez că, în general, cu cât fetele aparţineau unei mai joase pături sociale, cu atât priveau mai aprins spectacolul la care mă refer. De pe la zece sau unsprezece ani, imensa majoritate a fetelor din clasele înalte întorcea capul când treceau pe lângă aceste construcţii. Din contră, fetele din clasa cea mai de jos, îmbrăcate în zdrenţe, priveau organul viril cu cinică insistenţă, se opreau pentru a-l putea vedea mai bine, se întorceau râzând şi, uneori, comentau între ele cu voce tare. Fetele din popor, nu cele însă aparţinând sărăcimii lucii, pândeau momentul favorabil, aruncau priviri furişe şi se uitau cu atenţie abia atunci când nu se credeau observate. Adesea recurgeau şi la mici şmecherii: după ce zăreau din mers organul, trecând de closet se întorceau brusc, ca şi când ar fi uitat ceva, şi îl mai puteau zări, astfel, încă o dată. Sau, la câţiva paşi de closet, se

opreau în faţa vreunei vitrine, făcându-se că admiră exponatele, dar trăgând cu coada ochiului la obiectul care le interesa cu adevărat. Am văzut odată o fată de vreo doisprezece ani rămânând un ceas în faţa unui afiş ce anunţa Figlia di Jorio al lui G. D'Annunzio, absorbită, aparent, de lectura sa, în realitate devorând din priviri penisurile bărbaţilor care se succedau în veceul de alături. În majoritatea ocaziilor, excitaţia erotică a tinerelor se manifesta prin semne lipsite de dubiu: ochii le străluceau, obrajii se înroşeau sau păleau, buzele le tremurau. Excitaţia asta trebuie să fi fost cu atât mai mare cu cât îmi puteau vedea membrul erect şi decalotat. Odată, o fată de vreo paisprezece ani a trecut prin faţa veceului în care mă aflam atât de aproape încât mai-mai să mă atingă, dar, din cauza unghiului în care mă aflam, nu a putut zări nimic. După ce m-a depăşit, s-a întors şi vederea organului i-a produs o asemenea impresie încât nu şi-a putut reprima un mic ţipăt. Buimacă, şi-a apăsat pieptul cu mâna stângă, în dreptul inimii.

Nu e greu de înţeles cât putea să mă excite noul sport. Întors acasă îmi aminteam figurile emoţionate ale copiilor şi, firește, totul se încheia cu o masturbare. Mă mutam, ca să zic aşa, în pielea fetelor pe care le observasem şi îmi închipuiam plăcerea pe care o trăiau la vederea penisului meu. Chiar dacă le zăream pândind un alt bărbat, emoţia era aceeaşi. Nu simţeam nevoia să fiu eu cel care juca rolul activ în spectacol. Singurul lucru care mă interesa era emoţia carnală a fetiţelor. Că o provocam eu sau un altul nu avea nicio importanţă, ba chiar preferam a doua variantă. Actele mele exhibiţioniste le îndeplineam cu atâta prudenţă încât nicicum nu li s-ar fi putut bănui caracterul. Niciodată nu o făceam în afara veceurilor în care, oricum, nu rămâneam prea mult.

Toate prostituatele italiene cu care am avut ocazia să stau de vorbă mi-au mărturisit că, în copilărie şi în prima tinereţe, spectacolul celor care urinau era pentru ele sursa unor plăceri abundente. Una dintre ele mi-a povestit cum, pe la optsprezece ani, când încă mai era virgină, i s-a întâmplat să privească pe fereastra care dădea către un closet de pe stradă şi să vadă penisurile bărbaţilor care urinau, zicându-şi: „— Doamne, ce bine trebuie să fie să atingi şi să manevrezi peştele ăsta crud! Ce lucru divin trebuie să fie să te culci cu bărbaţii!” (

Dio, come dev’essere buono il toccare ed il maneggiare quel pesce crudo! Che cosa divina dev’essere il coricarsi con gli uomini!) în legătură cu fascinaţia pe care o exercită asupra imaginaţiei fetelor vederea organului viril, îmi amintesc că o altă prostituată mi-a povestit despre emoţia puternică pe care a resimţit-o pe la zece sau unsprezece ani, văzând organul sexual al tatălui ei. „— Bucata aia de carne nu îmi mai ieşea din minte!” (

Quel pezzo di carne non şi rimuoveva dal mio spirito!)

Îmi spunea, adăugând că a fost încă şi mai emoţionată sexual când a văzut, pentru întâia oară, părul de pe pubisul mamei ei.

Imaginea aceea încă îi mai apărea în vis, provocându-i poluţii. Toate, în copilărie, fuseseră interesate de organele sexuale ale băieţilor. Şi eu am avut ocazia să constat interesul de care fetele dau dovadă în legătură cu organele virile. În apropierea unui orăşel maritim italian am văzut un bărbat care se scălda şi îşi spăla penisul cu săpun. Un grup de fetiţe între zece şi doisprezece ani, păstrând o anumită distanţă, îl observa cu atenţie.

Altă dată, tot la mare, aproape de Genova, am zărit un băiat de cincisprezece sau şaisprezece ani ţinându-şi în mână penisul întărit. Cred că se masturba. Nu departe, o fată de paisprezece sau cincisprezece ani se strecurase cu

paşi de felină, fără să facă vreun zgomot, printre stânci, încercând să se apropie cât mai mult spre a-l vedea mai bine, fixând cu priviri arzătoare scula priapică a tânărului. Sesizându-mi prezenţa, băiatul a şi intrat în apă, iar fata s-a ascuns şi mai bine printre stânci. O dată mă găseam la Florenţa, în sala Niobe de la Galeria Uffizi. O fetiţă de vreo opt ani, după îmbrăcăminte aparţinând clasei mai sărace, a intrat în sală şi s-a apropiat de statuia unui niobid culcat pe spate. Aruncându-şi privirile de jur-împrejur şi crezându-se singură, căci nu mă putea vedea cum eram ascuns de una dintre statui, a început să pipăie şi să mângâie penisul de marmură, după care l-a sărutat.

Făcând o mişcare neatentă, am fost zărit de fetiţa care a roşit şi a luat-o la fugă.

Alt exemplu al fascinaţiei exercitate de penis asupra fetiţelor: mă aflam la un moment dat pe o plajă, aproape de Genova. O femeie simplă îşi pusese fata de unsprezece sau doisprezece ani să îşi spele frăţiorul de doi sau trei ani. Cum mama nu o urmărea, fetiţa, în loc să facă ce i se spusese, se mulţumea să-şi treacă palma în sus şi în jos peste trupul copilului încercând să-i apese penisul şi scrotul la fiecare trecere pentru a-l face să tresalte prin această mişcare alternantă.

Distracţia a ţinut destul de mult. La început, i-a plăcut şi băieţelului, dar mai târziu a început să plângă fără ca nimeni să îl bage în seamă, cu atât mai mult cu cât copiii care se scăldau făceau o larmă asurzitoare.

Toate prostituatele italiene cu care am stat de vorbă mi-au mărturisit că, de la cea mai fragedă vârstă, le plăcea să se distreze sexual cu băieţeii. Jucându-se, de exemplu, de-a doctorul, sub pretextul examinării bolnavului, băgau mâna sub fustele sau în pantalonii tovarăşilor de joacă atingându-le organele sexuale. Cât despre jocul de-a căsătoria, acesta putea duce foarte departe câteodată.

O romană mi-a povestit următoarele: pe la opt sau nouă ani, cu un prieten de aceeaşi vârstă, a plecat să caute în parcul Borghese un loc retras cu intenţia clară de a întreţine un act sexual complet. Cei doi copii mai avuseseră unele contacte superficiale, dar se hotărâseră să facă sex de-adevăratelea, cu introducerea membrului.

„— Aveam nevoie de asta (

ne avevo una voglia)

îmi spunea romana, de parcă aş fi fost o femeie în toată firea.” Numai că, în ciuda tuturor eforturilor, nu au putut face nimic. Penisul, deşi întărit, nu ajungea să intre în vagin. „— Totuşi, ne dădusem tot interesul. Ne-am chinuit cel puţin vreun cesuleţ, una oretta almeno! Dar, chiar dacă nu am reuşit, tot ne-a plăcut.” O milaneză mi-a povestit că încă îşi mai amintea cu plăcere de zbenguielile dintre zece şi treisprezece ani cu băieţei de aceeaşi vârstă. Plăcerea provenea în special din amintirea membrelor lor virile „care or fi fost ele micuţe, dar erau calde, cu pielea atât de netedă şi, dintr-o dată, atât de tari, tari ca fierul! Iar când apărea sperma, la băieţi, sau secreţiile, la fete (

la sborratura delle ragazze, de la verbul sborrare, a ţâşni apa, a ejacula), continua ea, eram atât de plăcut mirate de ce chestie albicioasă poate ieşi din trupurile noastre!...” Modalitatea obişnuită a relaţiilor sexuale dintre copii era coitus în ore vulvae, se frecau, ci şi sfregava. Uneori se masturbau reciproc. Nici cunilingusul nu le era necunoscut. Unele fetiţe fuseseră chiar dezvirginate.

Din diversele poveşti pe care mi le-au spus mai multe femei reieşea că, aproape întotdeauna, pentru a-şi împlini cercetările erotice, erau obligate să iasă din oraş şi să caute ascunzători prin grădinile sau pădurile din împrejurimi. Asta nu face decât să confirme ceea ce am mai susţinut şi anume că viaţa la ţară este mult mai favorabilă jocurilor erotice ale copiilor decât cea urbană.

În oraş nu e deloc uşor de găsit o ascunzătoare. O

prostituată bologneză mi-a spus că la paisprezece ani era încă virgină şi avea un „logodnic”. Se plimbau prin împrejurimile Bolognei, se culcau prin tufişuri şi se masturbau reciproc con furia. E ce ne siamo date, delle pugnette!, exclama. Logodnicul practica şi cunilincţia. Însă nu el a fost cel care a deflorat-o, ceva mai târziu.

Am mai spus că cea mai mare parte a fetelor între paisprezece şi şaptesprezece sau optsprezece ani prefera coitus în ore vulvae actului sexual propriu-zis. Recent, o spaniolă mi-a mărturisit că îşi lăsase iubitul să o dezvirgineze, ca să-i facă pe plac. Din clipa aceea, iubitul ei nu a mai vrut sub nicio formă coitus în ore vulvae.

Cum actul sexual complet nu o satisfăcea şi cum trăia nostalgia vechilor senzaţii, s-a văzut nevoită să apeleze la alţi prieteni de aceeaşi vârstă sau chiar mai tineri pentru a o face în vechea modalitate. Îşi înşela logodnicul pe care, totuşi, continua să-l iubească, deşi acesta nu-i oferea mai deloc plăcerea sexuală, refuzând să facă împreună altceva decât actul sexual clasic. Abia pe la optsprezece ani a ajuns să descopere plăcerea şi în felul în care dorea iubitul ei. O femeie care practica prostituţia de la cincisprezece ani mi-a spus că simţise primul orgasm sexual nesimulat abia la douăzeci şi trei de ani! De atunci devenise deosebit de senzuală. O

rafinată napolitană de şaptesprezece ani, dezvirginată abia de câteva luni, mi-a spus strălucind de voluptate, după ce o făcusem în ore vulvae: Non vale questo più di una chiavata

? („Nu face mai mult decât un futai?”).

Şi, ca să mai atenueze cruzimea cuvântului chiavata, a adăugat ruşinoasă, coborând privirile: come dicono i

Napoletani („cum zic napolitanii...”). Ceea ce mi-a amintit acel „mai mult decât mă faci să spun” din

„Tartarin”-ul lui Daudet. La rugămintea mea şi-a explicat preferinţele:

În una sola seduta ho fatto due volte. Ciò non mi succede mai chiavando. Quando mi şi chiava, non ho fatto ancora nemmeno una volta, a malapena comincio a riscaldarmi ed ecco, zick-zack, il benedetto signore ha già sborrato, l’uccellone è uscito fuor della gabbia, ed io rimango fritta. Nell’altro modo, al contrario, io sborro due, o tre volte prima che l’altro abbia fatto.

Adică: „— Într-o singură şedinţă mi-am dat drumul de două ori. Asta nu mi se întâmplă niciodată când mă fut.

Nici măcar o dată într-un futai nu am făcut-o, cu mare greutate încep să mă ud şi, uite, ţup-ţup, drăguţul domn şi-a dat drumul, păsărica s-a cărat din cuib şi am rămas cu buza umflată. În felul celălalt, din contră, îmi dau drumul şi de două, trei ori până să o facă şi ăla.”

Aceeaşi fată îmi mai spunea că actul în ore vulvae o îmbăta (

mi inebriava)

ceea ce i se întâmpla şi când se uita la fotografii obscene. Asta îmi mai aminteşte şi de declaraţia unei cocote milaneze care prefera să o facă în special cu evreii fiindcă, din cauza circumciziei care le întărea şi le făcea glandul mai puţin sensibil la frecare, ejaculau mai puţin grăbit decât creştinii. „— Cu un creştin mi se întâmplă constant să rămân nesatisfăcută, căci ejaculează înaintea mea. Într-un singur act, cu un evreu îmi dau drumul cel mai adesea de două ori, şi chiar şi aşa mi s-ar întâmpla înaintea lui dacă nu aş bara apele dând liber ecluzelor o dată cu el.” De altfel, ştiu de la mai multe femei că, printr-un anumit efort, îşi pot întârzia momentul orgasmului. Un evreu rus mi-a povestit un episod ce confirmă teoria.

Fiind student la Politehnica din Zürich, avea un coleg rus care trăia împreună cu iubita lui, tot rusoaică, studentă şi

ea sau, mai bine zis, pseudo-studentă. Într-o dimineaţă, destul de devreme, evreul s-a dus să-şi viziteze colegul. O voce feminină l-a invitat pe studentul evreu să intre. Intrând, nu şi-a găsit colegul, ci pe iubita acestuia, în cămaşă de noapte, lângă patul desfăcut. Din instinctivă pudoare, vizitatorul a făcut un pas înapoi, dar tânăra l-a prins de mână şi, după câteva minute, erau amândoi în pat. Rusoaica i-a comunicat că iubitul ei tocmai plecase şi nu se va întoarce mai devreme de câteva ore, după care şi-a explicat atitudinea spunându-i că, de când era legată de studentul rus, nu a fost niciodată satisfăcută, căci acesta ejacula prea repede şi încheia actul înainte ca ea să fi avut măcar un orgasm.

În acea dimineaţă o excitase îngrozitor. În rest, faptul obişnuit: coitul rapid îi adusese la maximum libidoul, dar femeia nu ajunsese la satisfacţie. Apoi plecase lăsând-o aşa, pradă celor mai violente dorinţe. Tocmai voia să se masturbeze, mijloc la care însă recurgea rar fiindcă îi producea migrene, când a auzit o voce de bărbat şi s-a hotărât să se dea primului care intră pe uşă. A fost mulţumită că vede un evreu, fiindcă remarcase că sexul cu evreii ţine mai mult decât cu creştinii. Ca şi milaneza despre care v-am povestit mai înainte, şi rusoaica a pretins mai apoi că a avut două orgasme.

Pentru că tot mă refer la particularităţile observate la prostituatele italiene, e de adăugat că cea mai mare parte dintre acestea m-a asigurat că preferă relaţiile lesbiene celor cu bărbaţii. Cele mai bătrâne afirmau că aceste gusturi sunt mai răspândite decât odinioară. Unele aveau chiar o preferinţă pentru fetiţe, variantă feminină a pederastiei în sensul propriu al cuvântului.

Am acum aproape patruzeci de ani. Ultimii opt sau nouă ani i-am petrecut în braţele desfrâului. În tot acest timp, deşi în mijlocul plăcerilor fizice, am fost foarte nefericit.

Am fost nevoit să renunţ la femeia pe care o iubeam şi la speranţa de a-mi crea o familie dintr-un capriciu al circumstanţelor exterioare, am dus o existenţă absurdă, deşi eram făcut totuşi, sunt convins, pentru o liniştită viaţă monogamă, am contractat boli venerice care m-au făcut să sufăr fizic şi moral, am devenit onanist...

Şi asta când, încă din copilărie, cel mai mult m-am temut de bolile venerice şi de masturbare! Am ajuns să am vicii ruşinoase şi ridicole. Sănătatea mi s-a şubrezit iarăşi din momentul în care am încetat să mai fiu abstinent. Sistemul nervos mi s-a dezechilibrat. Am frecvente insomnii şi coşmaruri. Actul sexual însuşi nu mai este, pentru mine, decât un excitant în vederea masturbării. Mă dispreţuiesc. Existenţa mea nu mai are niciun ţel şi am pierdut orice umbră de interes pentru lucrurile cinstite. Îmi fac profesia cu indiferenţă şi îmi este tot mai dificil să mă achit conştiincios de sarcinile de serviciu. Munca pe care o făceam altădată cu deosebită uşurinţă îmi solicită astăzi eforturi penibile. Viitorul mi se prezintă în culori tot mai sumbre. Tata a murit acum patru ani, la un an după ce am călătorit împreună în

Anglia, unde a fost dezgustat de dragostea comună a englezilor pentru sporturi şi de moderaţia „pretinşilor”

radicali de acolo. Murind, nu mi-a lăsat nicio moştenire, proprietăţile pierzându-se de mult sub greutatea ipotecilor şi supra-ipotecilor, cât despre ceea ce câştigase prin propriile-i eforturi, şi asta se dusese de mult într-un mod care nu se dovedise decât parţial egoist. În ultimii ani am avut ocazia să revăd Rusia în două rânduri. Am putut astfel constata că, la Kiev, traficul cu minore a ajuns aproape la fel de dezvoltat ca şi la Neapole. Doar că e mai puţin elegant din cauza posibilităţilor materiale mai modeste... Familiile bune care să se ocupe cu asemenea lucruri constituie o raritate în oraşul meu.

Până la urmă, am părăsit Italia şi m-am stabilit în Spania unde am găsit un serviciu mai avantajos.

Schimbând însă ţara, nu mi-am schimbat şi umorile, rămânând la fel de pesimist în ceea ce mă priveşte, la fel de dezgustat de mine însumi ca şi mai înainte. Ideea sinuciderii mă bântuie tot mai des. Sănătatea îmi slăbeşte tot mai mult, nu şi dorinţa sexuală şi, prin urmare, nici pasiunea pentru masturbare.

Citindu-vă lucrările ştiinţifice m-am gândit să adaug câteva elemente celor pe care deja le-aţi analizat. Mi-am spus că unele dintre faptele pe care vi le-am prezentat ar putea prezenta pentru dumneavoastră un interes psihologic. Cred că viaţa mea sexuală infantilă a fost ieşită din comun prin intensitatea ei. Poate că nu ar mai părea chiar aşa dacă am beneficia de mai multe autobiografii sexuale complete. Numai că se consideră un fapt ruşinos să vorbeşti despre aceste lucruri. Contrar opiniei generale, copiii sunt foarte secretoşi când vine vorba de anumite subiecte. Cred chiar că ascund celor mari mult mai multe lucruri decât cei mari le ascund copiilor. Pe de altă parte, adulţii uită adesea o imensă parte din evenimentele ce au avut loc în copilăria lor.

Îmi închipui că prea puţini au asemenea amintiri precise şi complete ca mine, privind primele lor impresii sexuale.

Sunt posesorul unei memorii deosebit de tenace în legătură cu tot ceea ce înseamnă fenomenul erotic, poate şi pentru că subiectul m-a interesat în mod deosebit, iar în minte îmi revin perpetuu amintiri de acest tip. Am încercat să fiu cât mai exact cu putinţă şi lucrul acesta oferă, poate, o anumită valoare povestirii mele.

Notă

Această autobiografie sexuală anonimă a fost trimisă de către un ucrainean lui Havelock Ellis, care a publicat-o integral, considerând-o „un exemplu de experienţă unicat

şi o dovadă a răului pe care îl poate face pierderea sau diminuarea autocontrolului în materie de sex”.

Textul a apărut ca anexă a volumului VI din „Studii de psihologie sexuală”, la Mercure de France, în 1926.

Ca notă de subsol apar indicaţiile necesare pentru a situa în timp şi spaţiu numita „Confesiune sexuală a unui rus anonim din sud”: aceasta a fost scrisă în 1912 de un bărbat născut prin 1870 şi redactată în franceză, limbă literară uzuală în epocă pentru toţi ruşii cu un anumit grad de cultură. Nu este clar dacă scrierea a fost utilizată în beneficiul ştiinţei, mai ales dacă este judecată prin prisma comentariilor pe care ea i le-a inspirat lui Françoise Dolto, care o consideră „un mecanism al eşecului legat de pasivitatea homosexuală latentă pus în faţa contactului cu elementul feminin (…)

Care intră în contradicţie cu idealul eului, presimţind supraeul în stadiul pregenital, atractiv devorant maternal şi castrant mortifiator paternal.”

Nici Havelock Ellis şi nici Françoise Dolto nu par a fi sesizat interesul literar pe care îl pot comporta aceste pagini care, încă din 1948, îi păreau lui Edmund Wilson

„o capodoperă erotică”. Acesta i le-a recomandat prietenului său Vladimir Nabokov căruia, conform propriei mărturii, i-au plăcut enorm: „Textul este extraordinar de amuzant. Deşi copil, eroul a beneficiat de fantasticul noroc de a da de fete excepţionale în rapiditatea şi generozitatea reacţiilor.” Nabokov a regăsit astfel propriile preocupări, dezvoltate puţin mai târziu în „Lolita”, legate de bulversanta precocitate sexuală a fetelor, contrastând adesea distractiv cu relativa ingenuitate masculină. Însă atractivitatea acestui text nu se opreşte aici, ci ţine de neaşteptata prospeţime emoţională care învăluie şi resuscită viziunile extrem de dure.

{1} Traducerea literală ar fi: mână caldă. Gândeşte-te la asta, cititorule!
(n. Ed.)
{2} În original Pot-Bouille, roman de Émile Zola (n. Ed.)